

Luyện Nhân Thủ Đại Kỳ

Contents

Luyện Nhân Thủ Đại Kỳ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	44
10. Chương 10	50
11. Chương 11: Kết Thúc	56

Luyện Nhân Thủ Đại Kỳ

Giới thiệu

là truyện ngôn tình đam mỹ hiện đại. Hắc liên tục gọi tên Tiểu Ba khi đang hoan lạc với nam nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-nhan-thu-dai-ky>

1. Chương 1

Một năm trước, khi bọn hắc còn chưa gặp nhau, khi đau thương vẫn chưa bắt đầu nảy nở....

“A Diên, tưới ít nước vào hoa đi, sau đó giúp ta xem khách hàng đặt hoa gì rồi gói mang đi cho họ.”

“Biết rồi, thúc thúc.”

Cốc Diên vui vẻ mà đặt bình phun nước xuống, sau đó cầm đơn đặt hàng, bắt đầu theo đơn đặt hàng mà gói một bó hoa mỹ mỹ.

Cốc Xuân Hùng nhìn thấy hần nhanh nhẩu liền mở miệng khen:

“A Diên, thủ nghệ của ngươi khá lắm, nhưng mà khi đi làm không được gọi ta là thúc thúc, nhớ kỹ, gọi ta...”

“Ông chủ!”

Cốc Diên lộ ra một nụ cười sáng lạn nghịch ngợm, sau đó cầm bó hoa đi ra ngoài.

“Vậy ta đi giao hàng đây! Ông chủ

!”

Nghe thấy hần cố tình kéo dài âm, Cốc Xuân Hùng lấy tay chỉ chỉ, mỉm cười lắc đầu, A Diên tiểu tử này thật đúng là nghịch ngợm.

Nhưng nói cho cùng, cũng nhờ tiểu tử này mà cửa hàng hoa càng ngày càng phát đạt, hần cảm giác, rất nhiều khách hàng vì khuôn mặt tuấn tú mê người lúc nào cũng nở nụ cười xinh xắn của tiểu tử này mà vào mua hoa.

Mỗi lần nhìn A Diên bận rộn giữa các khóm hoa, trông giống như một tinh linh hoa bé nhỏ vậy. Mặc dù trong cửa hàng cũng có hai vị thiết kế hoa nhưng A Diên lại được hoan nghênh nhất.

Cốc Diên vui vẻ ôm bó hoa vừa được sắp xếp tỉ mỉ, nhìn địa chỉ trên đơn đặt hàng mà đi tới.

Sáng sớm trong lành, bó hoa xinh đẹp, hần thầm nghĩ, người được nhận hoa nhất định sẽ vui mừng lắm. Bởi vì trên thế giới này, những người ghét hoa gần như không có.

Hần vội vàng nhanh bước đi trên đường, đột nhiên có một người huých vào người hần, sau một khắc, bó hoa trên tay Cốc Diên liền rơi xuống.

“A!”

Cốc Diên kêu thảm thiết một tiếng, vì hần bị đụng vào vai phải rất đau, hơn nữa bó hoa lại còn bị nam nhân một cước giẫm nát.

” Tên khốn! Làm cái quỷ gì hả?” Nam nhân vừa đụng hần hung hăng kêu lên, một tay khó chịu mà lau lau ít nước bị bó hoa bắn vào, ” Ngươi đi không nhìn đường hả?”

Cốc Diên khó tin nhìn hần, tâm tình vui vẻ lập tức bị quét sạch.

Có lầm hay không? Người bị đụng là hần cơ mà, mà sao cái tên nam nhân quần áo bảnh bao này lại hỏi tội hần?

“Ngươi...”

Cốc Diên định nói phải trái với hần, nhưng nam nhân cao lớn lại nổi giận kéo vạt áo hần, uy hiếp nói:

“Tiểu tử thú! Ngươi có biết bộ âu phục này của ta là hàng hiệu không? Ngươi định bồi thường cho ta thế nào đây?”

“Bồi thường? Ngươi không biết đúng sai hả, rõ ràng là ngươi...” Nhìn đối phương hung ác, Cốc Diên miễn cưỡng cố gắng đứng vững.

” Ngươi nói ít thôi! Kêu ngươi bồi thường thì bồi thường đi! Nếu ngươi không chịu thì...” Nói đến đây, nam nhân nhìn đồng phục làm việc của hần. ” Hừ! Đến lúc đó, cái cửa hàng hoa của ngươi chuẩn bị ra toà!”

Nghe thấy nam nhân muốn lôi pháp luật ra, nhưng lại nhắm vào cửa hàng của thúc thúc, trong khoảng thời gian ngắn, bị nam nhân cường tráng uy hiếp, căn bản khí thế kém người, Cốc Diên cảm thấy vô cùng bối rối.

Nhìn người qua đường không chút động lòng mà đi qua, lại quay ra nhìn khuôn mặt hung ác của đối phương, hần đối với sự tin tưởng của mình cũng suy yếu đi, chẳng lẽ mới vừa rồi thật là lỗi của hần? Thật là hần đụng vào nam nhân vô lý này trước?

“Nhanh lên! Người còn lề mề cái gì nữa?”

Nghe thấy giọng nói gào thét hung bạo của nam nhân, mặc dù Cốc Diên không cam lòng, nhưng trong óc hắn cứ loạn cả lên, bởi vì hắn lo lắng sẽ liên lụy đến cửa hàng của thúc thúc, nghĩ thế, hắn chậm chạp thò tay vào túi tiền, chuẩn bị bồi thường...

” Cái nhau đủ rồi đi?”

Ngay lúc sắp rút ví ra, hắn nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên, ngẩng đầu lên, hắn liếc nhìn thấy một nam nhân cao lớn đang đứng trước tên côn đồ.

“Tất cả mọi người đều chứng kiến, rõ ràng là người đụng hắn trước, người không xin lỗi thì thôi, lại còn bắt người ta phải bồi thường, người có liêm sỉ hay không hả?”

“Người nói cái gì?”

Tên côn đồ vừa nghe, định giơ nắm đấm hướng người vừa xuất hiện, nhưng đối phương lại nhanh hơn một bước, một cú đấm nện thẳng vào mặt hắn. Tiếp theo trong nháy mắt, tên côn đồ té ngã xuống mặt đất ôm mặt khóc thét không ngừng.

“Nếu như người cảm thấy không cam lòng, mọi người cũng không cần phải tranh cãi, cứ việc đến gặp cảnh sát đi!”

Nam nhân cao lớn nghiêm túc trừng mắt nhìn hắn, rồi lại nhìn cái túi của tên côn đồ rơi trên mặt đất cùng địa chỉ công ty in trên đó, hắn khinh miệt cười cười.

“Thì ra người làm ở công ty này hả? Như vậy cũng tốt, chờ cảnh sát tới, coi như ta thay người tuyên truyền quảng cáo cho công ty người.”

Tên côn đồ đang ngã trên mặt đất vừa nghe thấy, cả người đột nhiên run lên, không còn bộ dáng hung ác như lúc nãy nữa, vội vàng nhặt cái túi lên nghĩ trốn thoát, nhưng lại bị nam nhân tóm lại.

“Này! Nói đi là đi à? Người đập bể hàng của người khác, không cần bồi thường sao?”

Nghe vậy, tên côn đồ không cam lòng đành móc tiền ra.

“Quá ít! Không đủ!” Nam nhân cao lớn lắc đầu.

“Không đủ? Ta van người! Một bó hoa có thể tốn bao nhiêu tiền chứ?”

“Không chỉ là bó hoa, người còn phải bồi thường tổn thương tinh thần cho đoá hoa của vị nam hài này nữa.”

“Cả hoa mà cũng bị tổn thương tinh thần? Có làm không vậy?”

“Hoa cũng có trái tim mà! Người không muốn thì thôi, chúng ta trực tiếp lên đồn xử lý!”

Vừa nói, cao lớn nam nhân vừa lôi điện thoại di động ra..

Thất thế, tên côn đồ xui xẻo khấn trương, vội vàng hỗn hển nói: ” Ta biết rồi, ta bồi thường lại được chứ gì!” Vừa nói, hắn vừa ra lôi tờ tiền một ngàn tệ.

Nhìn tên côn đồ rời đi, nam nhân lắc đầu. Người như thế đúng là tinh anh của xã hội.

Sau đó, hắn quay lại nhìn Cốc Diên vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần, cúi xuống nhặt bó hoa lên, nói:

“Khi người xác định người đúng thì phải kiên trì đến cùng, chỉ cần chân lý đứng về phía mình, người không cần phải sợ hãi bọn ác nhân như vậy, tốt nhất tìm hiểu pháp luật một chút, miễn cho gặp tình huống vừa này lại cuống lên.”

Hắn đem bó hoa cùng tiền bồi thường đưa cho Cốc Diên, “Tài nghệ đóng gói của người rất giỏi, đáng tiếc hoa như thế này, không ai thưởng thức rồi, bó hoa thật đáng thương.”

Hắn có chút tiếc nuối mà nói, còn Cốc Diên thì ngây ngốc tiếp nhận bó hoa cùng tiền mặt, sững sờ nhìn nam nhân trước mặt chỉ mặc cái áo sơ mi màu xanh lam cùng quần âu màu đen như mực, nhưng vóc dáng cao lớn cùng khuôn mặt anh tuấn trông thật phóng khoáng động lòng người.

Đối phương gần như không chú ý tới Cốc Diên đang nhìn chăm chăm vào mình, đưa đồ vật cho hắn rồi lập tức xoay người rời đi.

Đột nhiên, Cốc Diên như lấy lại tinh thần, vội vàng nói với hắn: ” Cảm ơn... cảm ơn người.”

“Không có gì, chỉ là đúng lúc đi qua.”

Nam nhân nghiêng đầu cười cười một chút rồi bước nhanh về phía trước.

Cốc Diên vẫn còn sững sờ nhìn theo bóng lưng hắn một hồi lâu, đến khi nam nhân hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới chuẩn bị trở về cửa hàng gói một bó hoa khác đi giao.

Đột nhiên, hắn phát hiện trên mặt đất có một cái ví da, hắn nhặt lên mở ra xem, nhìn thấy cái chứng minh nhân dân của người ấy.

Hắn thầm nghĩ, có lẽ do lúc nãy xung đột với tên thiếu đức kia nên bị rơi xuống.

Lúc này Cốc Diên cũng không lập tức đuổi theo nam nhân để trả lại cho hắn, trái ngược, hắn lại căng thẳng mở cái ví ra xem bên trong..

Đàm Trọng Hải... Kỹ sư vi tính của công ty Uy Thịnh.

Cốc Dương nhìn cái ảnh trên giấy chứng minh nhân dân, trên mặt có chút đỏ ửng xấu hổ, thì thào lặp đi lặp lại tên của nam nhân.

“Trọng Hải...”

Đột nhiên, hắn phát hiện ở trong cái ngăn giữa còn có một tấm ảnh.

Hắn cẩn thận rút ra, nhìn thấy đó là khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Đàm Trọng Hải cùng một nam hài đang ngưỡng chừng đứng sòng vai.

Tấm ảnh đã có chút ố vàng, Trọng Hải trong ảnh có vẻ trông trẻ hơn bây giờ, có lẽ là ảnh hồi bọn hắn học trung học.

Hắn bình tĩnh nhìn Đàm Trọng Hải tươi cười, rồi lại nhìn nam hài thanh tú bên cạnh hắn đang thẹn thùng, đột nhiên, trong đáy lòng hắn xuất hiện một cảm giác khó tả.

Hắn khép ví lại, ôm bó hoa trong tay rồi hít sâu một hơi, sau đó đem ảnh bỏ vào ví tiền của mình, rồi vội vàng chạy về cửa hàng.

“Cảm ơn đã tới.”

Cốc Diên tươi cười tiễn khách ra cửa, nhìn đối phương tay cầm bó hoa hắn gói mà vui vẻ rời đi, từ đáy lòng, hắn cũng cầu khẩn mong cô gái nhận bó hoa này sẽ tiếp nhận tình cảm của vị nam khách.

Sau đó hắn lại tưới ít nước cho các xô hoa trong cửa hàng, rồi quay ra nhìn bó hoa chuẩn bị đóng gói, thì thoáng hắn lại ngẩng đầu nhìn lên đóa hoa khô trên vách tường rồi mỉm cười.

Hoa cũng có trái tim mà...

Nghĩ đến Đàm Trọng Hải từng nói qua, trái tim hắn cảm thấy ấm áp vô cùng.

Lại nhìn đóa hoa ở trên tường đáng lẽ phải bị vứt bỏ do bị giẫm nát, hắn lại thì thào nói: ” Như vậy, các người cũng có người thương thức, sẽ không cảm thấy đáng thương nữa.”

Hai vị đồng nghiệp cùng ông chủ nhìn thấy hắn vừa nhìn hoa vừa lẩm bẩm, lại còn thường ngẩn người cười khúc khích, trong lòng mọi người đều nghĩ rằng:

A Diên tiểu tử này khẳng định là rơi vào vòng tình rồi.

Mặc dù bọn họ không biết mấy ngày trước, Cốc Diên một thân chật vật chạy về cửa hàng là vì sao, chỉ biết hình như hắn gặp một tên côn đồ không nói lý, từ lúc đó, hắn thì thoáng lại đỏ mặt mỉm cười, còn cầm bó hoa bị giẫm nát hấp thành hoa khô, mỗi ngày đều nhìn nó cười như ngây dại.

Bởi vậy cũng biết, ngày đó trừ ra gặp cơn đờ, chắc chắn Cốc Diên còn gặp phải đối tượng đã lấy đi con tim hắn.

Hơn nữa, đối tượng này...

Tiếng điện thoại vang lên, ông chủ đứng ngay cạnh đó liền cầm lấy ống nghe.

” Cửa hàng hoa xin nghe... À, Trần tiên sinh, hoa ngài đặt xế chiều sẽ được mang tới... là của tiểu thư trợ lý họ Mã của công ty Uy Thịnh, vâng, ta sẽ đưa đến tận tay Mã tiểu thư.”

Cốc Xuân Hùng vừa nói đến hai chữ Uy Thịnh, cổ tình cao giọng lên một chút, sau đó nhếch miệng cười nhìn thân thể Cốc Diên có chút chấn động.

Điện thoại vừa cúp, nguyên bản đang ở một bên nhìn hắn chảy nước miếng, Cốc Diên đã xông tới trước mặt hắn, ánh mắt loé sáng, hưng phấn thở gấp nói.

“Thức... a, ông chủ, công việc này giao cho ta đi! Công việc của ta cũng sắp xong rồi, tý nữa sẽ vô cùng vô cùng rảnh rồi, hơn nữa A Huy cùng A Minh tuổi cũng lớn, không còn thể lực chạy tới chạy lui nữa, để ta hảo tâm đi thay bọn họ một chuyến đi.”

“Tiểu tử thú!”

Đột nhiên hai cái cốc đầu rơi thẳng vào Cốc Diên.

“Chúng ta cũng chỉ lớn hơn người có một tuổi! Cái gì gọi là tuổi đã lớn hả?”

Song, hắn cũng đã giật được đơn đặt hàng ở trong tay ông chủ, Cốc Diên mặc kệ hai người đồng nghiệp đang giả vờ tức giận, nhìn tên công ty, hắn say mê mà nhếch miệng cười, lập tức phấn chấn bắt đầu công việc.

Nhìn hắn một bên cười khúc khích, một bên nhảy nhót làm việc, cả ba người đều rõ ràng, người đã trộm trái tim của Cốc Diên chính là một cô nàng xinh đẹp làm ở công ty Uy Thịnh.

“Cốc Diên, người lại tới đưa hoa?”

Tiểu thư trực tổng đài ở phòng tiếp tân cười cười nói với hắn.

Mọi người gần như đều rất quen thuộc với tiểu nam hài đáng yêu vẫn ngày ngày giao hoa đến cộng ty.

“Đúng vậy! Lần này ta muốn đưa hoa đến phòng kinh doanh.”

” Phòng kinh doanh hả, người đi thang máy lên tầng mười tám.”

“Cảm ơn, tỷ tỷ xinh đẹp.”

Nghe Cốc Diên nói ngọt ngào, tiểu thư trực tổng đài vui vẻ cười với hắn, có thể thường thường nhìn thấy khuôn mặt tuần tú dễ thương của nam hài cũng thật vui mắt.

Vào tháng máy, Cốc Diên nhìn bảng điện tử liên tục nhảy số, hắn khẩn trương phỏng đoán không biết ở tầng mười tám có gặp được Đàm Trọng Hải không?

Cả tuần nay, cứ có đơn đặt hàng của công ty Uy Thịnh là hắn lại lập tức cướp lấy, sau đó đưa hoa đến các tầng tiện thể thăm dò, hy vọng có thể nhìn thấy hắn.

Thang máy dừng lại, hắn tự cổ vũ chính mình, rồi liền bước ra tháng máy, hướng về phía phòng kinh doanh.

Sau khi hỏi một người, hắn thuận lợi mà cầm bó hoa hồng lớn đi tới bàn làm việc của một người.

“Trời ơi! Hoa đẹp quá!”

Mã tiểu thư vừa nhìn thấy bó hoa đã nũng nịu hô lên, thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Cốc Diên cũng không vội vàng mời nàng ký nhận, mà khẩn trương nhìn xung quanh, xem người đó có ở đây không.

Đột nhiên, trái tim hắn nhảy dựng lên, trong nhất thời gần như không thể hô hấp. Hắn xoay người, giọng nói run rẩy mời Mã tiểu thư ký nhận, sau đó chậm rãi điều chỉnh hô hấp, rồi đi đến bên kia.

Đừng khẩn trương, không phải đã tập luyện rồi sao? Chỉ cần rất tự nhiên đi qua, coi như không hẹn mà gặp là tốt rồi.

Hắn cố gắng tự trấn an chính mình, muốn mình phải tỉnh táo lại, nhưng trái tim cứ nhảy liên tục, cứ mỗi bước chân lại càng đập nhanh hơn.

Trời ạ! Cốc Diên, tỉnh táo!

“Ồ? Thật khéo léo... người không phải là vị tiên sinh ngày đó sao...?”

Cốc Diên cố gắng thật tự nhiên, nhưng thanh âm của hắn lại không khống chế được mà run rẩy, yết hầu như bị rút gân vô cùng khó chịu.

Nghe thấy bên tai xuất hiện tiếng nói, đang chăm chú nhìn màn hình vi tính, Đàm Trọng Hải ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cốc Diên đang đỏ bừng khuôn mặt đứng phía trước.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?” Đàm Trọng Hải thản nhiên hỏi.

Cốc Diên nhìn con người đen như mực của hắn, trống ngực càng lúc càng không thể khống chế :

“À, là thế này, đầu tuần người giúp ta, ta vẫn chưa cảm ơn người, trùng hợp hôm nay lại gặp lại người...”
Tốt rồi, lần này giọng nói đã gần giống như lúc luyện tập.

Nhưng Đàm Trọng Hải có chút khó hiểu nhíu mày ” Đầu tuần?”

Nhìn thấy đối phương đã quên hắn, Cốc Diên có chút thất vọng, nhưng hắn tự cổ vũ mình, miễn cưỡng lộ ra mỉm cười, cố gắng thử giúp đối phương nhớ lại:

“Đúng vậy! Hồi đầu tuần có một tên nam nhân còn đồ giẫm nát hoa của ta, còn bắt ta phải bồi thường cho hắn, sau đó người đã giúp ta ra mặt...”

Nói tới đây, Đàm Trọng Hải vuốt cằm một chút, dường như đã nhớ ra có chuyện này.

“Cho nên, ta vẫn rất muốn cảm ơn người, đúng lúc lại trùng hợp gặp người ở đây...”

“Không cần đâu.” Đàm Trọng Hải cười cười với hắn, nhưng chỉ là phép lịch sự chứ không hề có chút tình cảm riêng tư nào, “Ta nói rồi, chỉ là thuận tiện thôi, cũng chẳng phải chuyện lớn gì.”

Nói xong, Đàm Trọng Hải gạt đầu một cái rồi lại nhìn về phía màn hình vi tính, không hề quan tâm đến Cốc Diên.

Nhìn bộ dáng đầy cự tuyệt của hắn, đáng lẽ đang hưng phấn chuẩn bị tiếp tục kế hoạch, Cốc Diên thoáng chốc đã ngừng lại.

Đứng ngây ngốc tại chỗ mấy giây, hắn nhún nhún vai rồi đi ra cửa.

Lúc này, một đồng nghiệp ngồi cách đó mấy gian ngoắc ngoắc Cốc Diên lại gần, uể oải hỏi:

“Nhóc con, người quen biết Trọng Hải sao?”

“Ừ... có lần hắn đã giúp ta, nhưng...”

“Hắn nhưng lại không quan tâm người muốn cảm ơn, cho nên người chán nản?”

Nhìn tất cả nhất cử nhất động của nam hài dễ thương, Chiêm Nghị Hành tự dưng muốn an ủi hắn một chút:

“Người đừng buồn, hắn đối với ai cũng như thế, chỉ có liên quan đến công việc mới làm hắn để ý, đối với người khác, hắn dường như đều dùng thái độ ôn hoà không thêm để ý đó hết.”

Nói tới đây, Chiêm Nghị Hành nhớ tới một việc, không nhịn được cười rộ lên:

“Chính là bởi vì cái tính này nên hắn thường không nhìn rõ được mọi người xung quanh, lần trước hắn lại còn gọi nhầm tên của Phan mỹ nữ vì hắn pha cà phê thành khủng long muối ở phòng làm việc nữa.

Lúc ấy, Phan Mỹ nữ mặt mày tái nhợt, còn khuôn long muội muội kia thì từ sáng đến tối không nhìn được mà cứ cười trộm hoài.”

Đối với việc này, Cốc Diên chẳng có chút nào buồn cười cả, hắn nghiêm túc nhìn Chiêm Nghị Hành hỏi: “Vì sao hắn lại không để ý đến người xung quanh?”

“Cái này hử... ta cũng không rõ lắm, nhưng mà ta nhớ kỹ hồi học trung học với hắn, hắn là một người khá vui tính, luôn được các bạn học vây quanh, nhưng từ khi bắt đầu năm hai, hắn cãi nhau với một bạn học, sau đó không còn cười nhiều nữa. Bây giờ mặc dù hắn vẫn luôn ôn hoà đối xử với mọi người, nhưng nụ cười của hắn hình như ít đi một cái gì đó...”

Đang lúc Cốc Diên còn suy nghĩ những lời vừa nghe, Chiêm Nghị Hành lại tiếp tục nói:

“Hơn nữa số người xui xẻo, bình thường Trọng Hải cũng không đối xử với ai lạnh nhạt như thế, chẳng qua là do chủ nhật tuần trước hắn làm mất cái ví, sau lại được ai đó gửi lại, nhưng chứng minh nhân dân, thẻ tín dụng không mất mà lại mất cái ảnh vô cùng quan trọng của hắn.”

Nghe vậy, Cốc Diên rung mình một cái, cảm giác áy náy sợ hãi dâng lên.

“Ta cũng khuyên hắn ảnh mất rồi thì thôi, nhưng nghe nói, mẹ hắn có lần tự ý dọn dẹp phòng cho hắn, đem tất cả ảnh hồi xưa vứt hết, cho nên chỉ còn cái ảnh cuối cùng đó, vì vậy hắn vô cùng quý trọng nó. Trọng Hải có lần uống say ảo não nói với ta, người nhặt được cái ví của hắn lấy cái gì đáng giá bên trong cũng được. Nhưng vì có gì lại lấy đi thứ quan trọng nhất của hắn?”

Nghe nam nhân kể, sắc mặt Cốc Diên càng lúc càng cứng lại, có chút ngắc đầu lên.

“Sau ta nghĩ lại, có thể người trong ảnh là một vị nữ sinh hồi chúng ta học trung học. Không thể nào? Hắn đâu có si tình như vậy? Tuy thế, nhưng cũng chỉ là phỏng đoán của ta, dù sao bây giờ ảnh đã mất, tất cả bí mật cũng chìm vào hư không mà thôi.”

Chiêm Nghị Quyết liếc nhìn đồng hồ, không chú ý tới Cốc Diên đang có chút run rẩy, nói tiếp: “Ôi, ta không thể nói chuyện tiếp với người được, đến giờ làm việc rồi.”

“Cảm ơn người đã nói cho ta biết.”

“Đừng khách khí, sau này đưa hoa đến công ty thì nhớ tạt qua phòng thăm bọn ta nhé. Ta nghĩ mọi người rất hoan nghênh người đấy.” Dù sao mọi người rất thích nhìn vẻ mặt tươi cười của nam hài đáng yêu này.

“Được, cảm ơn.”

Cốc Diên lễ phép tạm biệt hắn, rồi lại quay ra nhìn Đàm Trọng Hải đang chăm chú nhìn màn hình vi tính, sau đó mới đi ra khỏi phòng làm việc tiến về phía thang máy, cảm giác tội lỗi không ngừng lan tràn trong lòng.

Hắn hít một hơi thật sâu, vô ý thức nhét tay vào túi sờ sờ cái ảnh, rồi vội vàng đi ra khỏi công ty.

2. Chương 2

Hắn biết làm vậy là sai lầm.

Ngày đó, Đàm Trọng Hải vì giúp hắn mới làm rơi cái ví, vậy mà hắn lại đi trộm cái ảnh quan trọng nhất với người ta.

Nhưng nội tâm hắn có cái gì đó kháng cự, làm cho hắn không muốn đem cái ảnh trả lại cho Đàm Trọng Hải. Hắn... tuyệt không trả lại.

Mặt khác, đối với việc bị Đàm Trọng Hải bỏ quên, làm cho hắn vô cùng thất vọng, bởi vì với bề ngoài thanh tú của hắn, bất luận nam nữ chỉ cần gặp qua hắn một lần, đều vô cùng ấn tượng mà nhớ mãi không quên.

Nhưng, Đàm Trọng Hải lại...

Vừa nghĩ đến ánh mắt xa lạ của hắn lúc đó, trái tim Cốc Diên bỗng dưng trầm xuống.

Nhưng hắn cũng không có ý định xoá đi cái tình cảm khát khao đang âm thầm bùng cháy trong trái tim này.

Bởi vì vị đồng nghiệp tên Chiêm Nghị Hành kia đã thiện ý yêu cầu, cho nên bây giờ mỗi lần đưa hoa đến công ty Uy Thịnh, hắn đều tới phòng kinh doanh, còn thường xuyên mang ít điểm tâm, lễ vật đến cảm ơn Đàm Trọng Hải, đương nhiên, không thiếu phần của Chiêm Nghị Hành.

Bình thường, sau khi hắn đưa đồ cho Đàm Trọng Hải xong đều lập tức quay đầu trò chuyện với Chiêm Nghị Hành mấy câu, rồi rời đi luôn, cố gắng không phiền nhiễu đến công việc của bọn họ.

Đứng ở hành lang chờ thang máy, hắn luôn ảo tưởng Đàm Trọng Hải sẽ thưởng thức đồ ăn hắn làm như thế nào, tâm lý hắn liền cảm thấy vô cùng thoải mái, mặc kệ việc mỗi khi hắn đưa đồ cho Đàm Trọng Hải, trong mắt Trọng Hải đều không có hình ảnh của hắn...

Hắn cười khổ một chút, khi đi qua quầy tiếp tân, hắn vẫn cố gắng lộ ra nụ cười sáng lạn như bình thường, không cho người khác phát hiện trái tim đau đớn của hắn.

Vài ngày sau, hắn lại có thể đưa hoa đến công ty Uy Thịnh, điều này làm hắn vô cùng hưng phấn. Hắn phấn khởi đi thang máy lên tầng mười tám, rồi đi tìm Đàm Trọng Hải, đưa một cốc đồ uống đặc biệt hắn đã mua.

“Mời người uống, đừng khách khí.”

Sau đó hắn liền đi tới chỗ của Chiêm Nghị Hành, đưa cho hắn một cốc đồ uống khác, không ngờ tay hắn lại bị người phía sau tóm lấy, vừa quay đầu lại, nhìn thấy hai mắt Đàm Trọng Hải đang nhìn chằm chằm vào hắn, làm khuôn mặt hắn đỏ lên.

“Người chính là... nam hài ở cửa hàng bán hoa?” Đàm Trọng Hải nhìn đồng phục của Cốc Diên hỏi.

Cốc Diên nghe thấy hắn đã có thể nhận ra mình, tim đập thành thịch, vui vẻ đỏ mặt gật đầu.

Đàm Trọng Hải buông tay hắn ra, tiếp tục nói: “Ta muốn người từ nay về sau đừng tặng đồ cho ta nữa, được không?”

Nghe thấy hắn cự tuyệt, Cốc Diên thoáng chốc ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hắn, hai mắt mở to không biết làm sao.

Cốc Diên có chút bối rối nói: “Tại sao? Ta... ta chỉ muốn đền đáp người, cho nên mới nhân lúc đưa hoa mới...”

“Ta biết tâm ý của người, cũng rất cảm kích, nhưng lúc đầu ta đã nói rồi, ta không phải muốn người báo đáp mới cứu người.”

Nói tới đây, Đàm Trọng Hải nở một nụ cười hơi hợt có chút khó xử, “Hơn nữa, nói thật, người làm vậy khiến ta rất khó chịu.”

Đại não trống rỗng, môi có chút run rẩy nói: “Xin lỗi, ta thật không ngờ... ta...”

Hắn bối rối xấu hổ đến mức không thể nói được chữ gì nữa, nhỏ giọng xin lỗi Đàm Trọng Hải rồi nhân lúc nước mắt chưa tràn ra xoay người chạy ra khỏi phòng làm việc.

Đứng bên cạnh, Chiêm Nghị Hành nhìn thấy, trừng mắt liếc nhìn Đàm Trọng Hải một cái rồi cũng đuổi theo ra ngoài.

Các vị đồng sự bên cạnh lên tiếng bắt bình thay cho nam hài dễ thương kia.

“Này! Trọng Hải, sao người lại độc ác như vậy? Người ta có lòng tốt tặng điểm tâm, lễ vật cho người, cũng chỉ vì hắn muốn báo đáp người, người cần gì phải nói tuyệt tình như thế?”

“Đúng! Hơn nữa người đuổi hắn đi như vậy, từ nay về sau phòng làm việc của chúng ta mất đi một bông hoa xinh đẹp, người có biết chúng ta thương tâm đến mức nào không hả? Người không thấy nam hài đó thanh tú dễ thương lắm sao?”

Đàm Trọng Hải nghe nàng miêu tả có chút cau mày, hồi tưởng lại diện mạo của nam hài kia, nhưng lại chẳng có chút ấn tượng.

“Hơn nữa, mỗi lần nam hài kia tặng đồ vật, dù là bánh mỳ hay điểm tâm, thời gian cũng vô cùng phù hợp, có thể thấy được hắn rất tinh tế tỉ mỉ. Nhìn xem, lúc này hơi mệt một chút, nếu có một lọ nước tăng lực thì tuyệt vời!” Một vị đồng sự mập mạp vừa nói vừa cầm lọ nước tăng lực để trên bàn.

“Này! Trọng Hải, nếu người không uống, ta có thể hy sinh uống giùm người.”

“Lấy đi đi!” Đàm Trọng Hải ôn hoà cười nói.

“Ha ha! Trọng Hải, có một đồng sự như ngươi thật quá hạnh phúc, khi đói bụng sẽ có bánh mì mới ra lò hoặc điểm tâm, nhưng nói thật, ta có chút xấu hổ, dù sao người nam hài kia tặng là người mà.”

“Không sao, ta cũng không muốn ăn.” Hơn nữa hắn cũng nói rồi, lòng tốt của nam hài làm hắn thấy khó chịu, làm cho hắn cảm giác mình vì muốn được báo ân mới ra tay trợ giúp hắn.

Với lại, gần đây tâm tình hắn vô cùng buồn bực, hy vọng trừ ra công việc, mọi người đừng ai làm phiền hắn, để hắn có thể yên tĩnh một mình.

Vị đồng nghiệp mập mạp nhìn thấy hắn u buồn, vỗ vỗ bờ vai hắn nói: “Trọng Hải, đừng rầu rĩ nữa. Cũng chỉ là một cái ảnh thôi mà, người cần gì buồn đến mức này. Hơn nữa, người không cảm thấy đây là một cơ hội sao? Trời uốn người quên đi quá khứ, tiếp tục bước lên phía trước, cho nên cái ảnh của người mới không cánh mà bay, vậy thì người cũng nên dứt khoát quên đi...”

Còn chưa nói xong, Đàm Trọng Hải đột nhiên tóm chặt lấy cánh tay của đối phương, vị đồng sự mập mạp giật mình, nhìn thấy khuôn mặt hầm hầm vô cùng kinh hãi.

“Đừng bao giờ nói như thế nữa.”

Không cho phép bất cứ ai khuyên hắn quên đi người kia...

Đàm Trọng Hải thở dồn dập, hắn buông tay ra rồi trở về bàn làm việc. Còn vị đồng sự mập mạp có chút xấu hổ nhìn xung quanh, mọi người dường như cũng đang giật mình có chút sợ hãi, gãi gãi đầu rồi cũng trở về bàn làm việc của mình, quyết định từ nay về sau không bao giờ nhắc tới cái đề tài cấm kỵ này nữa.

Chiêm Nghị Hành đến cánh cửa an toàn mới đuổi kịp Cốc Diên, Cốc Diên vừa thấy có người liền cố gắng kiềm chế nước mắt, rồi đưa một lọ nước tăng lực cho hắn.

“Kiên Nghị ca, của người này.”

Chiêm Nghị Hành cầm lấy lọ nước, nhìn hắn cố gắng gượng cười mà rất đau lòng, dù không muốn nhưng vì nam hài này, hắn cũng phải nói:

“A Diên, vì tốt cho người, ta cũng hy vọng người đừng bao giờ mang đồ đến đây nữa, nhìn hành động của người, ta biết... người thích Trọng Hải.”

Thấy Cốc Diên cúi đầu không đáp, hắn lại tiếp tục nói những lời tàn nhẫn:

“Vô ích thôi, người từ bỏ đi. Ta cũng quen Trọng Hải lâu lắm rồi, tính cách của hắn ta vô cùng hiểu rõ. Hắn rất cố chấp, cho dù người cố tình xuất hiện trước mặt hắn bao lần đi nữa, hắn cũng sẽ không chú ý tới người đâu, bây giờ trong mắt hắn, chỉ có cái người trong tấm ảnh kia thôi... Người không thắng được người đó đâu.”

Chiêm Nghị Hành an ủi vỗ nhẹ vào bả vai đang run rẩy của hắn, thở dài nói tiếp:

“Hãy quên Trọng Hải đi, như vậy người mới có thể sống thoải mái được.”

Bọn họ trầm mặc trong chốc lát, Chiêm Nghị Hành nói lời cảm ơn vì lọ nước, rồi còn nói nếu có tâm sự cứ chia sẻ với hắn... Nói xong liền quay về phòng tiếp tục làm việc.

Cốc Diên vẫn cứ ngây ngẩn đứng đó, ngoài cửa an toàn truyền đến tiếng nói chuyện của một số người, nhưng trong đầu hắn như một mảnh trống rỗng, chỉ còn những lời nói của Chiêm Nghị Hành không ngừng vang lên.

Người không thắng được người đó đâu...

Mọi người trong cửa hàng cũng cảm thấy nụ cười của A Diên ngày càng ít hơn, gần đây hầu như lại không có.

Mặc dù A Diên không nói gì nhưng nhìn hần ngay người nhìn đóa hoa khô trên tường, sắc mặt tái nhợt thê thảm, mọi người ai cũng có thể đoán được chắc chắn là do cái người ở công ty Uy Thịnh.

Đột nhiên, đang đứng nhìn đóa hoa khô, Cốc Diên liếc nhìn Cốc Xuân Hùng một cái, rồi nói: “Thức thức, ta có thể xin phép về sớm được không?”

“Không sao, hôm nay người nghỉ sớm đi.” Cốc Xuân Hùng cũng chẳng so đo vừa nãy hần không gọi mình là ông chủ, đã đồng ý luôn.

Chỉ mong hần nghỉ ngơi xong sẽ nghĩ thông suốt, có thể khôi phục lại khuôn mặt tươi cười như trước kia.

Rời khỏi cửa hàng bán hoa, Cốc Diên không mục đích mà đi tới khu chợ đêm náo nhiệt. Chỉ có điều, trong đầu hần luôn vang lên những lời nói của Đàm Trọng Hải cùng lời khuyên bảo của Chiêm Nghị Hành, nước mắt không không chế được mà tràn ra.

Hần không hy vọng mình trở thành một người quan trọng đối với Đàm Trọng Hải, hần chỉ hy vọng... Đàm Trọng Hải có chút chú ý tới hần mà thôi.

Sự việc tới nước này, có phải hần nên chấp nhận sự thật mà quên Đàm Trọng Hải không?

Chỉ cần quên được cái tình yêu này, hần sẽ sống thoải mái hơn sao?

Đúng vậy! Từ bỏ đi! Mặc dù đây là mối tình đầu của hần, nhưng Đàm Trọng Hải căn bản không bao giờ chú ý đến hần, bởi vì như lời Chiêm Nghị Hành nói, hần không thắng được cái người trong ảnh kia.

Hần, chỉ có thể từ bỏ mà thôi....

Đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên Cốc Diên dừng lại, thân thể cứng ngắc nhìn bóng dáng của nam nhân đang đứng giữa các đồng sự chậm rãi tiến lại gần.

Hình như bọn họ vừa tan sở, rủ nhau dạo phố kiếm một quán bar nhà hàng ăn uống vui chơi một chút. Có lẽ bởi vì Đàm Trọng Hải ôn hoà dễ gần, cộng thêm tướng mạo anh tuấn phóng khoáng nên các đồng sự không tự giác mà bị hần hấp dẫn.

Khi bọn họ đi bộ qua người hần, một số đồng nghiệp cùng Chiêm Nghị Hành đều đem ánh mắt nhìn vào hần.

Có người còn xì xào: “Ồ? Có phải là nam hài ở cửa hàng bán hoa không?”

Nhưng người Cốc Diên đang chăm chú nhìn thì lại chưa từng nhìn tới hần, dường như hần chỉ là một người qua đường xa lạ mà thôi.

Đến khi bọn họ đã đi xa, Cốc Diên vẫn im lặng đứng yên tại chỗ.

Hần sớm biết trong mắt Đàm Trọng Hải không có hần, hần sớm biết chính mình nên quên đi, nhưng vừa thấy người đó, hần lại không nỡ quên đi tình cảm này.

Yên lặng, hần lôi cái ảnh trong ví ra, nước mắt giàn giụa rơi đầy xuống tấm ảnh.

Hần nhìn cái vị nam hài thanh tú mà Đàm Trọng Hải cả đời tìm kiếm, đột nhiên cắn răng, xé mạnh một cái, hai người trong ảnh bị tách làm hai.

Hần cắt một nửa tấm ảnh có hình Đàm Trọng Hải vào ví, hai mắt nhìn chăm chăm vào nửa còn lại, cuối cùng, hần thở dài một hơi như quyết định một điều gì đó, lấy điện thoại di động ra gọi.

“Alô! Thức thức? Ta muốn nghỉ làm một thời gian được không? Dạ... Xin lỗi, làm phiền người quá, nhưng có một việc ta không thể không làm, nếu không ta sẽ hối hận cả đời. Còn nữa, về cha mẹ ta, người giúp ta chuyển lời một tiếng, nói ta đến ở tạm nhà bạn, tạm thời không về nhà... Yên tâm, ta biết mình đang làm gì, đợi ta làm xong, ta sẽ trở về... Dạ... Cảm ơn, thức thức, phiền người rồi.”

Dập máy, Cốc Diên chậm rãi buông lỏng, lấy một cái danh thiếp từ trong ba lô ra.

Có một lần khi hắn đang đi, đột nhiên có một nam nhân đến gần, nói diện mạo hắn thanh tú, muốn thuê hắn làm việc trong câu lạc bộ, còn nói hắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Căn bản hắn không quan tâm đến việc này, còn cái danh thiếp cũng chỉ là tiện tay cất đi, nhưng bây giờ hắn lại rất muốn cái công việc này.

Hắn gọi theo số điện thoại in trên danh thiếp, một vị Trầm giám đốc trong điện thoại hẹn hắn gặp mặt, rồi sau đó liền đưa hắn tới câu lạc bộ Dạ Luyện.

Dọc đường đi, Cốc Diên vô cùng căng thẳng, hoàn toàn không để ý đến bồi bàn đang mở cửa câu lạc bộ giúp hắn, lại càng không lưu ý đến bố trí sang trọng bên trong.

Hắn ngần ngại đi vào phòng làm việc của ông chủ, thấy một vị nam tử xinh đẹp như búp bê đang ngồi ở bàn làm việc, bắt đầu nói chuyện như đang phỏng vấn hắn.

“Ta tên là Cốc Diên, hai mươi hai tuổi... Từng có hẹn hò với ba người bạn gái, bây giờ tạm thời không có công việc... cũng không có nơi...”

Cốc Diên trả lời câu hỏi của ông chủ Cận Ngọc, tâm thần có chút ngần ngại nhưng ý chí lại vô cùng kiên định.

Cốc Diên đã biến mất khỏi cửa hàng bán hoa gần nửa năm.

Lúc đầu, mọi người đến mua hoa không gặp được nụ cười cởi mở của Cốc Diên cũng thấy buồn buồn, nhưng một thời gian sau, mọi người cũng dần dần quên đi.

Đương nhiên, đối với việc Cốc Diên biến mất, người cảm thấy buồn nhất có lẽ là vị tiểu thư trực điện thoại ở bàn tiếp tân kia, mặc dù nàng vẫn gặp các vị nam hài khác tới đưa hoa, vẫn vui vẻ chỉ dẫn vị trí các tầng, nhưng nàng vẫn thường thường nhớ tới cái nụ cười sáng lạn của nam hài kia, đoán xem giờ hắn đang ở nơi nào.

Về phần Đàm Trọng Hải, hắn căn bản chưa từng nhớ rõ có một người tên là Cốc Diên, bây giờ trừ ra công việc, hắn chỉ nghĩ tới cái người vẫn gặp trong mộng nhưng luôn không nắm được.

Trọng Hải, ta thích người...

Nhớ tới mấy năm trước, người đó từng tỏ tình với hắn, hai tròng mắt của Đàm Trọng Hải chậm rãi khép lại, “Ta cũng thích người... Tiểu Ba.... Nhưng sao lúc đó ta lại...”

Giờ nghỉ trưa, trên sân thượng, hắn chôn mặt vào lòng bàn tay.

Cho dù hối hận thống khổ như thế, nhưng quá khứ đã không thể thay đổi được, chỉ có điều hắn vẫn không muốn quên đi đoạn tình cảm trong hồi ức đó.

Hắn cười khổ, có lẽ hắn quá cố chấp sao?

Đương nhiên, hắn cũng biết mọi người nói thế là muốn tốt cho hắn, nhưng muốn hắn quên Tiểu Ba có lẽ là việc không thể nào.

Hắn phải gặp lại Tiểu Ba một lần, mặc kệ Tiểu Ba thay đổi như thế nào, mặc kệ Tiểu Ba đã có người khác hay chưa, hắn chỉ muốn gặp lại Tiểu Ba một lần....

Nhất định hắn phải tìm được Tiểu Ba...

Một buổi tối, sau khi tạm biệt đồng sự, Đàm Trọng Hải đi tới một quán bar gần như toàn là nam giới. Hắn nhìn quét qua từng chiếc ghế salon, nhìn từng đôi nam nhân đang nói chuyện thân mật với nhau, liền thất vọng quay ra quầy bar một mình uống rượu.

Chỉ cần rảnh rỗi, hắn sẽ lại tới cái quán bar này, hy vọng có một ngày sẽ gặp được người kia, chỉ có điều, đêm nay sợ rằng hắn lại phải thất vọng.

Bình thường trong lúc uống rượu một mình, thường có những người đi tới mời hắn uống rượu nhưng đều bị Đàm Trọng Hải lắc đầu cự tuyệt.

Mặc dù hắn tỏ ra rõ ràng như vậy, nhưng đột nhiên bên cạnh lại vang lên một giọng nói:

“Ồ? Không phải là đàn anh đây sao?”

Đàm Trọng Hải quay đầu lại nhìn nam nhân, không hề có chút quen biết.

Song nam nhân đối với phản ứng của hắn cũng không để bụng, tiếp tục nói với hắn: “Đàn anh, ta là Lục Vĩ Kỳ, vừa mới vào làm ở công ty...”

Nói tới đây, đầu của hắn thoáng tiến lại gần Đàm Trọng Hải, có chút thăm dò: “Đàn anh, bình thường người cũng hay đến Gay Bar sao?”

Đàm Trọng Hải nhìn hắn một cái, Lục Vĩ Kỳ vội vàng nói tiếp:

“Ta sẽ không nói cho ai đâu, chuyện này dù sao cũng không nên tuyên truyền mà.”

Hình như Lục Vĩ Kỳ hiểu lầm gì đó, nhưng Đàm Trọng Hải cũng chẳng muốn giải thích, lại quay đầu tiếp tục uống rượu một mình, không thêm để ý đến hắn.

Mặc kệ Đàm Trọng Hải phản ứng vô vị, Lục Vĩ Kỳ vẫn ngồi xuống bên cạnh không ngừng nói chuyện trên trời dưới đất. Đối với hắn mà nói, giờ phút này được ngồi bên cạnh Đàm Trọng Hải là một việc vô cùng kiêu ngạo, dù sao trong cái quán bar này có biết bao người muốn ngồi vị trí này mà không được.

Ha ha! Có thể gặp đàn anh ở đây thật là quá may mắn.

Nghe Lục Vĩ Kỳ nói liến thoắng không ngừng như con chim sẻ, Đàm Trọng Hải có chút bực mình ầm ầm huyết thái dương, ngay khi hắn định đứng dậy rời đi thì đột nhiên cánh cửa quán bar mở ra, có một số người bước vào.

Đàm Trọng Hải lơ đãng nhìn thoáng qua, trong phút chốc, hắn gần như ngừng thở, thân thể cứng đờ, hai mắt ngạc nhiên mở to.

Lục Vĩ Kỳ nhìn thấy hắn khác thường, ánh mắt cũng hướng về phía cửa, chỉ thấy có khoảng ba bốn vị khách vừa bước vào đang ngồi vào bàn.

Hắn khó hiểu quay đầu lại nhìn Đàm Trọng Hải, nhưng thấy ánh mắt của hắn đang nhìn chăm chăm vào một nam nhân ngồi một mình đưa lưng về phía hắn, khoá miệng không thể không chế được mà run rẩy, thì thào gọi.

“Tiểu Ba...”

3. Chương 3

Vừa bước vào quán bar, hắn đã cảm thấy Đàm Trọng Hải gắt gao mà nhìn hắn.

Cốc Diên nhếch mép cười nhẹ.

Cuối cùng người cũng chú ý tới ta, dùng chính đôi mắt kia nhìn kỹ ta rồi sao? Đàm Trọng Hải. Chỉ là bởi vì khuôn mặt này sao...

Do đang đưa lưng về phía Đàm Trọng Hải nên cốc Diên không nhìn thấy động tĩnh của hắn, nhưng hắn có thể cảm nhận được hô hấp ngày càng dồn dập của Đàm Trọng Hải, hơn nữa hắn đang từng bước tiến lại gần.

Cuối cùng, một thanh âm dồn dập vang lên:

“Xin hỏi, người...” Giọng nói luôn luôn lạnh nhạt chừng chạc giờ đây về bối rối.

Cốc Diên buông ly rượu trong tay ra, giả vờ không để ý mà quay đầu lại lẳng lặng nhìn Đàm Trọng Hải, về mặt cố ý thể hiện có chút nghi vấn.

A! Đàm Trọng Hải, cho dù người chưa bao giờ để ý đến ta, nhưng người có thể quên khuôn mặt mà người luôn khát vọng tìm kiếm này sao?

Hắn đặc ý nghĩ tới, nhưng ngoài dự liệu của hắn, Đàm Trọng Hải nhìn hắn một cái, trong mắt bỗng dưng ảm đạm, mới vừa này hô hấp dồn dập cũng đã bình tĩnh trở lại.

Đàm Trọng Hải lướt nhìn khuôn mặt mới của Cốc Diên, có chút thất vọng nói: “Xin lỗi, ta nhận lầm người.”

Nói xong, hắn liền xoay người trở lại quầy bar.

Ngược lại, Cốc Diên lại hoảng hốt lên: “Người, ý người là... ta giống một người bạn của người sao?”

Hắn tùy tiện nói bừa, chỉ hy vọng Đàm Trọng Hải đừng như thế bỏ đi, hắn đã vì Trọng Hải mà làm đến bước này, Trọng Hải không thể đối xử với hắn như thế, không thể.

Nghe thấy hắn nói, Đàm Trọng Hải lại xoay người lại nhìn khuôn mặt mà hắn tìm kiếm đã lâu, chỉ là hắn càng xem, trong mắt lại càng ảm đạm hơn.

Hắn thở dài: “Người rất giống một người bạn của ta, quả thực giống hắn như đúc, nhưng... người không phải hắn.” Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn có thể nhận ra ngay.

Nói xong, Đàm Trọng Hải quay về quầy bar cầm một ly rượu buồn bực uống.

Cốc Diên nhìn hắn, toàn thân run rẩy không ngừng, trong tay cầm chặt ly rượu.

Tại sao? Tại sao người lại yêu một người đã biến mất từ lâu như vậy?

Cốc Diên không cam lòng, rõ ràng đã đem mặt mình chính hình thành cái khuôn mặt người kia, nhưng tại sao Đàm Trọng Hải vẫn lạnh lùng như thế, vẫn vô tình xoay người rời đi?

Nhìn hắn đi, chẳng lẽ hắn thật sự thua xa một người đã biến mất từ lâu sao?

Cốc Diên ngửa đầu uống cạn cốc rượu, hy vọng có thể đốt sạch phần nộ cùng thương tâm trong tim.

Nhìn hắn một mình cô đơn uống rượu, có một số nam nhân lại gần, nhưng hắn cũng không quan tâm, lại tiếp tục gọi bồi bàn mang rượu tới.

Uống liền mấy chén, đột nhiên hắn cảm thấy rất muốn khóc, tại sao rượu càng làm hắn đau đớn bi thương hơn, thế nào cũng không giảm được?

Đến khi uống hết chỗ rượu trên bàn, cả người hắn có chút mông lung mờ mịt, một nam nhân không mời lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh hắn, đưa ly rượu trong tay cho Cốc Diên.

“Người làm sao vậy? Có vẻ không thoải mái hả, có phải có chuyện gì đó thương tâm không? Chúng ta cũng coi như là người đồng hoàn cảnh, nếu không ngại, người có thể cho ta mời người một chén không?” Nam nhân để sát mặt vào hắn thì thầm nói.

Cốc Diên căn bản không thèm liếc một cái, chẳng qua vừa lúc hết rượu nên hắn mới cầm lấy ly rượu trong tay nam nhân một hơi cạn hết. Chỉ có điều vài giây sau, hắn cảm thấy thân thể mình không còn chút sức, tê liệt nằm trên mặt bàn.

Hắn biết mình có chút say, nhưng đây không phải cảm giác do uống rượu...

Không xong, bị người hạ được rồi.

Hắn liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt nam nhân có chút xảo quyệt, âm thầm oán hận, nhưng thân thể cũng không động đậy được.

“Xem ra người uống quá nhiều rượu rồi, không bằng chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.”

Nam nhân vừa dâm tà nói vừa bắt đầu nâng thân thể hắn dậy

Chỉ còn chút ý thức yếu ớt, Cốc Diên dù muốn giãy dụa cũng lực bất tòng tâm, cả người mềm mại tựa vào lòng nam nhân, mắt thấy chính mình sẽ bị nam nhân mang đi, hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại...

Đột nhiên, hắn cảm thấy nam nhân dừng lại, hắn có chút hoang mang khó hiểu cố mở mắt ra, đã thấy một bóng dáng cao lớn ngăn cản đường đi của bọn họ.

“Buông hắn ra!”

“Hắc! Lão huynh, chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Nam nhân hất hàm với Đàm Trọng Hải, thầm nghĩ cái tên này chắc cũng giống mọi người, đều là muốn vị nam hài thanh tú ngon miệng này thôi.

Nhìn nam nhân càng thêm ôm chặt lấy người trong lòng, Đàm Trọng Hải nắm chặt tay, hung hăng gầm nhẹ: “Không muốn chết, để hắn lại.”

Đối mặt với ánh mắt như muốn giết người của Đàm Trọng Hải, nam nhân khẽ rung mình, nhìn về phía ghế salon trong góc, thấy năm sáu đứa bạn cũng đều chú ý đến đây. Hắn nhếch miệng cười, cho dù đối phương muốn làm gì, hắn cũng chẳng sợ.

Lục Vĩ Kỳ chú ý tới tầm mắt của nam nhân, phát hiện đối phương người đông thể mạnh, vội vàng đến gần Đàm Trọng Hải nói: “Đàn anh, người đừng quan tâm chuyện này, cái loại...”

“Tránh ra!”

Chưa đợi hắn nói xong, Đàm Trọng Hải đã rống lên, sau đó phẫn nộ nhìn nam nhân nói: “Trả hắn lại cho ta!”

“A! Trả lại cho ngươi? Buồn cười chết đi được, người dựa vào cái gì chứng minh hắn là của ngươi?...”

Lời chưa nói ra, đột nhiên, Cốc Diên liêu mạng giãy dựa khỏi tay hắn, suy yếu đi đến Đàm Trọng Hải.

Trong nháy mắt, không còn sức ngã xuống, Đàm Trọng Hải đã ôm hắn vào lòng.

Đàm Trọng Hải liếc nhìn nam nhân một cái, rồi ôm chặt người trong lòng coi như câu trả lời, sau đó hắn nhìn về phía Lục Vĩ Kỳ đang sững sờ, nhờ hắn tính tiền, xong liền ôm Cốc Diên rời khỏi quán.

Về phần cái đám bạn bè của tên nam nhân kia, nhìn thấy nam hài đã bị hạ được mà vẫn cố gắng giãy khỏi hắn mà lựa chọn cái tên nam nhân kia, vài người vừa đứng dậy đã lại ngồi xuống luôn.

Lúc này nam nhân biết đám bạn bè đang cười nhạo hắn, cười hắn không đủ tư cách hưởng thụ cái vị nam hài thanh tú kia.

Nam nhân ảo não, biết mình kém hơn cái nam nhân anh tuấn kia, nhưng miếng thịt ngon đã tới miệng lại bị người khác cướp mất, hắn thật sự tức điên người.

Đàm Trọng Hải ôm Cốc Diên vào trong xe, bởi vì không hỏi được nhà của hắn ở đâu nên không thể làm gì khác hơn là khởi động xe chạy về phía nhà mình.

Nhìn Cốc Diên nửa hôn mê, lại còn bộ dáng say rượu muốn nôn mửa, hắn trừng mắt liếc Cốc Diên một cái, không chút lưu tình mà nói: “Tiểu tử thú! Người không được nôn lên xe ta đấy, có nghe hay không?”

Cốc Diên vô ý thức tựa vào ghế ngồi, đầu theo sự chuyển động của xe mà có chút đong đưa, đối với những lời Đàm Trọng Hải nói tựa hồ không có chút cảm giác nào.

Đàm Trọng Hải liếc hắn một cái nữa, lúc dừng đèn đỏ, cẩn thận kéo nhẹ đầu hắn đang dựa vào cửa sổ xe vào giữa. Nhìn hắn bất tỉnh nhân sự, trong miệng lại còn lè nhè nói.

“Thật là, rõ ràng tửu lượng thấp kém lại còn uống nhiều như vậy... thậm chí còn bị người hạ được.”

Vừa nghĩ đến hình ảnh nam nhân ôm lấy hắn lúc này, Đàm Trọng Hải tự dưng cảm thấy tức giận. Mặc dù biết cái tên nam tử đang co quắp tê liệt này không phải là Tiểu Ba, nhưng vô luận thế nào, hắn vẫn tức giận.

Lúc này, đại não còn duy trì chút ý thức còn lại, Cốc Diên nghe thấy hắn nói, miễn cưỡng mở to hai tròng mắt, nhìn thấy Đàm Trọng Hải đang lái xe, hắn không khỏi nghĩ thầm, Trọng Hải sao lại biết tất cả phát sinh ở quán bar lúc này, không lẽ... hắn vẫn luôn nhìn mình sao?

Đàm Trọng Hải cất xe vào tầng hầm rồi ôm Cốc Diên lên thang máy đi tới phòng mình.

Đem nam tử không quen biết đặt lên giường, Đàm Trọng Hải đến phòng tắm chuẩn bị khăn lông ướt, giúp hắn lau mặt cùng cổ.

Cốc Diên nửa mê nửa tỉnh bị vật gì lạnh lẽo chạm vào, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại một chút, hắn hơi trợn mắt nhìn Đàm Trọng Hải, mí mắt vẫn nặng nề không nhấc lên nổi.

Song Đàm Trọng Hải lại đột nhiên xoay đầu, dừng dậy rời khỏi giường.

Nhìn hắn tự dưng bỏ đi. Cốc Diên sốt ruột nghĩ muốn kéo hắn lại, nhưng toàn thân lại vô lực...

Vừa nghĩ đến hắn cố gắng bao nhiêu như thế, mà Đàm Trọng Hải vẫn tỏ vẻ khinh thường không chú ý, lại thêm thương tâm sợ hãi, khóe mắt bỗng dưng ngấn lệ, trong phòng vang lên thanh âm nghẹn ngào.

“Ô... tại sao người không quan tâm ta... tại sao...?”

Nghe thấy tiếng hắn khóc, Đàm Trọng Hải đột nhiên ngừng lại, xoay lại nhìn trên giường nam tử hai mắt đầm lệ đáng thương, hắn phát giác chính mình không thể nhúc nhích được.

Chốc lát, được hiệu trong người Cốc Diên phát tác đến cực đại, hắn cũng không chống đỡ được ý thức của mình, cả người như lâm vào vực sâu đen tối mà chìm dần xuống.

Lúc này, Đàm Trọng Hải mới chậm rãi đi tới bên giường nhìn nam tử đang mê man.

Nhìn mặt nam tử đầy lệ ngân, trái tim hắn bỗng co thắt đau đớn.

Vừa nãy, khi hắn chứng kiến nam tử đau buồn nhìn hắn, quả thực hắn đã đem nam tử với hình ảnh mấy năm trước Tiểu Ba rừng rưng rưng nước mắt thành một, cũng phảng phất nghe được Tiểu Ba chất vấn hắn...

“Người hỏi tại sao ta không cần người...”

Đàm Trọng Hải nhẹ nhàng nắm lấy tay nam tử tựa vào khuôn mặt run rẩy của mình, môi hắn có chút run rẩy, cười khổ nói: “Sao ta lại không cần người đây? Đối với người... ta rõ ràng rất yêu, yêu hơn bất cứ ai. Chỉ là ngay lúc đó, tại sao ta lại nói với người như vậy... tại sao... Tiểu Ba...”

Đàm Trọng Hải đem mặt vùi vào lòng bàn tay của nam tử, mà nỗi hối hận thống khổ nhiều năm qua của hắn đang không ngừng hành hạ, hành hạ từng giây từng phút...

Sáng sớm hôm sau

Khi Cốc Diên mở hai mắt nhìn thấy Đàm Trọng Hải đang ngủ bên cạnh, nhất thời, hắn còn tưởng mình đang nằm mơ, một giấc mơ đẹp.

Hắn chậm rãi tiến lại gần khuôn mặt tuần lãng của Đàm Trọng Hải, cảm nhận hơi thở ấm áp đều đều của người mình yêu, thoáng chốc, mặt hắn đỏ bừng như tôm luộc.

Trời ạ! Thật là hắn! Hắn thật sự đang ở bên cạnh mình.

Đêm qua tất cả đều không phải là mơ, hắn nhớ kỹ Đàm Trọng Hải đã cứu hắn từ trong tay nam nhân khác, thậm chí còn nói: “Hắn là người của ta...”

Đột nhiên, trái tim của Cốc Diên không nhịn được mà điên cuồng đập mạnh liên hồi, dù rằng hắn biết Đàm Trọng Hải nói với hắn như thế chỉ là vì đem hắn trở thành người kia, nhưng trái tim hắn cũng không thêm để ý mà đập thình thịch.

Ngay sau đó, hắn liền ý thức được mình cùng Đàm Trọng Hải đang ngủ chung giường, chẳng lẽ bọn hắn đã...

Nhất thời, hắn bật dậy mở chăn bông ra, kết quả phát hiện quần áo của mình lẫn Trọng Hải... vẫn còn nguyên như cũ.

Hắn thở dài, “Ôi! Thật làm ta thương tâm!”

Không phát sinh chuyện gì là sao chứ hả???

“Người thất vọng cái gì?”

Nghe được giọng nói của nam nhân vang lên bên cạnh, Cốc Diên kinh ngạc mà xoay đầu lại nhìn thấy hai tròng mắt có chút lim dim của Đàm Trọng Hải đang nhìn mình chăm chăm.

Trong phút chốc, mặt Cốc Diên đỏ bừng, ngập ngừng nói với hắn: “Không, không có gì... Ách... thật ngại quá... đánh thức người rồi...”

Hình như Đàm Trọng Hải không hề để ý đến Cốc Diên, hắn mệt mỏi nhắm mắt lại:

“Ta khó có được một chút thời gian nghỉ ngơi, rất mệt, giờ người đã tỉnh, tự mình đi về chắc không có vấn đề gì. Cửa ra ở...”

“Ta... ta có thể mượn phòng tắm của người một chút không?” Chưa đợi hắn nói xong, Cốc Diên đã đi trước một bước mà thỉnh cầu.

Thấy Đàm Trọng Hải vẫn im lặng nhắm mắt, Cốc Diên tự cho rằng hắn đã đồng ý, nhân tiện đi về phía phòng tắm, tâm lý tính toán bước kế tiếp nên làm thế nào.

Tắm rửa xong, hắn quần cái khăn tắm quanh thắt lưng, đi tới bên giường nhẹ giọng dò hỏi: “Ta có thể mượn người một bộ quần áo không? Hành lý của ta hình như vẫn để ở quán bar.”

Không biết người trên giường đã ngủ thiếp đi chưa, tóm lại thấy hắn không trả lời, cho nên Cốc Diên lại coi như hắn đã đồng ý mà tự ý đi tới tủ quần áo lấy ra một cái áo sơ mi cùng quần đùi, không coi ai ra gì thản nhiên cởi khăn tắm ra.

Vốn tưởng rằng Đàm Trọng Hải đã ngủ, không ngờ lúc này hai mắt vốn đang nhắm đã chậm rãi mở ra nhìn thân hình thon nhỏ của nam hài, gương mặt thanh tú còn lưu chút nước đọng về ướt át, đột nhiên hắn nhũn mày, xoay người vào trong, không thèm nhìn cái người giống hệt Tiểu Ba kia nữa.

Đàm Trọng Hải nhắm mắt lắng nghe động tĩnh, biết nam hài đã mặc xong quần áo, vẫn đứng sau lưng hắn tựa hồ muốn nói cái gì đó, cuối cùng, đối phương lại không mở miệng, chỉ là nhẹ nhàng rời khỏi phòng như sợ đánh thức hắn.

Đàm Trọng Hải trầm nghĩ, người nọ cần phải đi rồi. Về phần hắn tự tiện mặc quần áo, kỳ thật chính mình cũng không quan tâm, chỉ cần hắn rời đi là tốt.

Nghĩ đến đây, Đàm Trọng Hải lại nhắm mắt, quyết định làm cho tâm thần đang hỗn loạn dần dần thả lỏng...

Bởi vì một lẽ rất đơn giản, nam hài xa lạ đột nhiên xông vào cuộc sống của hắn căn bản không phải là Tiểu Ba...

Tưởng rằng cuộc sống của mình sẽ khôi phục lại bình tĩnh vốn có, nhưng buổi trưa khi Đàm Trọng Hải thức dậy, mở cửa phòng ra đã thấy cái tên nam hài mặc quần áo của hắn đang dọn dẹp đồng tạc chỉ bệ bệ trên bàn trà ở phòng khách.

“Tại sao người còn...?”

Cốc Diên vừa thấy hắn đi ra, không đợi hắn hỏi xong, đã tươi cười đến kéo tay hắn đi về phía phòng bếp.

“Cuối cùng người cũng chịu tỉnh lại, đã đói bụng chưa? Ta đã làm xong cơm trưa rồi, không phải khoe khoang nhưng tay nghề của ta thật sự rất khá đó!”

Đàm Trọng Hải cau mày chăm chú nhìn Cốc Diên, đáng lẽ nên sớm đẩy nam hài ra, nhưng vừa nhìn thấy nam hài do mặc áo quá to mà để lộ ra bờ vai trắng nõn cùng xương quai xanh gợi cảm, trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại đem nam hài trước mặt thành Tiểu Ba, căn bản không cách nào đẩy hắn ra được.

Tới phòng bếp, hắn nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon lành, nhìn ra cũng biết đây là nguyên liệu nấu ăn còn thừa vớt trong tủ lạnh.

Đàm Trọng Hải bị Cốc Diên nhiệt tình ấn xuống ghế, hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào vị nam hài phản khách vi chủ này.

Lúc này đã nhận rõ hiện thực, hần hơi khó chịu mở miệng nói: “Rốt cuộc người muốn làm cái gì? Không phải ta đã sớm bảo người đi rồi sao?”

Cốc Diên xới một bát cơm rồi đưa cùng đôi đũa đến trước mặt hần, dường như cố tình quên hần vừa hạ lệnh đuổi khách mà vẫn cười nói với hần:

“Người đừng để ý, bởi vì hôm qua ta đã làm phiền người, cho nên mới giúp người làm chút việc. Dù sao đây cũng là nguyên liệu nấu ăn của người, thừa dịp còn nóng, người ăn nhanh đi!”

Hần đương nhiên sẽ không khách khí, dù sao nơi này cũng là nhà của hần.

Đàm Trọng Hải nghĩ thầm, cầm lấy bát bắt đầu ăn, mỹ vị trải qua đầu lưỡi từ từ được hần nhắm nháp, rồi sau đó xuống thẳng đến dạ dày.

Nhìn nam hài bên cạnh đang nhìn chằm chằm lo lắng không biết có hợp khẩu vị của hần không, liền bình thản nói: “Người không ăn sao? Ngồi xuống ăn đi!”

“Ồ? Có được không? Vậy ta không khách khí nha!”

Cốc Diên vui vẻ xoay người ngồi xuống rồi tự xới ỉnh một chén cơm.

Tuy nói hần đang rất đói bụng, nhưng càng làm hần vui vẻ chính là có thể ngồi ăn cùng Đàm Trọng Hải, bởi vì cảm giác giống hệt như một đôi vợ chồng mới cưới, ha ha...

“Sau khi ăn xong, hy vọng người có thể lập tức rời khỏi đây.”

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Đàm Trọng Hải vang lên, nguyên bốn đang hết sức phấn khởi, Cốc Diên đột nhiên lặng đi một chút, tâm tình sa sút thấy rõ.

Nhìn hần phản ứng, Đàm Trọng Hải lại tiếp tục nói: “Ngay từ đầu, ta cũng muốn người rời khỏi đây. Mặc dù ta không biết tại sao người lại muốn trốn tránh ta, chạy vào phòng tắm, rồi lại dọn dẹp phòng cùng làm bữa cơm, nhưng hãy dừng tại đây đi. Ngày hôm qua ta giúp người chẳng qua là đúng lúc, người không cần để ý làm gì, tóm lại người ăn xong, xin mời lập tức rời khỏi đây.”

Hần hạ lệnh trục khách xong, lại tiếp tục dùng cơm, thi thoảng liếc nhìn nam hài đang trầm mặc, nhưng lập tức lại quay đi. Nhìn khuôn mặt đau thương giống hệt như Tiểu Ba, hần gần như không chịu đựng được.

Rốt cuộc, Cốc Diên cũng nhỏ giọng lên tiếng: “Ta... không có nơi để về.”

Đàm Trọng Hải có chút kinh ngạc nhìn hần.

Cốc Diên vẫn cúi đầu, thanh âm ngập ngừng nói: “Hơn nữa, hành lý của ta cũng mất rồi, vừa nãy ta gọi điện đến quán bar hôm qua, nhưng bọn họ nói, hành lý của ta có thể bị người khác trộm mất... Bây giờ ta không có nơi nào để đi, đồ đạc cũng không còn gì hết...”

“Người bỏ nhà đi?”

“Không phải, không như người tưởng tượng đâu, chỉ là ta không cách nào nói rõ ràng được, tóm lại bây giờ ta không có nhà để về...” Chính xác, với khuôn mặt bây giờ của hần, nơi nào cũng không thể về được.

Nói tới đây, Cốc Diên gơ lên khuôn mặt bất lực, cầu khẩn nói:

“Người làm ơn cho ta ở nhờ được không? Dù là quét dọn hay nấu cơm, việc gì ta cũng làm được, hơn nữa ta còn làm rất giỏi. Với lại, không phải người nói ta rất giống bằng hữu của người sao? Chẳng lẽ người nhìn tâm nhìn một người như bằng hữu của người lưu lạc đầu đường xó chợ...”

“Không được, ta không thể đồng ý.”

Đàm Trọng Hải kiên quyết từ chối, song Cốc Diên lại càng dùng ánh mắt rưng rưng đáng thương như cún con nhìn hần, trông vừa đáng yêu vừa tội nghiệp, hần cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên rung động không ngừng.

“Không được chính là không được! Người không thể ở đây! Ta nói cho người biết, người đích thực giống hệt bằng hữu của ta, nhưng ta đối với người đó... thực tế đã vượt qua mức tình cảm bạn bè...”

Bởi vậy, cho dù hắn biết nam hài trước mắt không phải là Tiểu Ba, nhưng hắn vẫn không thể phủ nhận khát vọng vốn bị kiềm chế từ sâu trong nội tâm đang tràn ra mãnh liệt. Nếu như cái người có dung mạo như Tiểu Ba ở bên cạnh hắn, hắn lo lắng có một ngày sẽ không thể khống chế được bản thân mình...

“Người không thể ở lại, nếu không người sẽ gặp nguy hiểm.”

Cốc Diên giương con ngươi đầy nước mắt nhìn hắn, khuôn mặt khổ nhục kế tràn đầy đáng thương nay đã có chút hưng phấn.

“Nguy hiểm thế nào?”

Đàm Trọng Hải khổ não nhìn vẻ mặt của hắn, cau mày nói: “Hình như người có chút chờ mong thì phải?”

Phát hiện khổ nhục kế của mình thiếu chút nữa lộ tẩy, Cốc Diên vội vàng nặn ra vài giọt nước mắt, đau đớn đáng thương mà cúi đầu thì thào:

“Không phải, bởi vì không biết làm sao, tâm lý rất bối rối, lời của người lại khó hiểu, cho nên mới có chút tò mò...”

Nói đến đây, hắn ngừng đầu nói tiếp: “Nhưng nếu như ta không hiểu lầm ý người, người... kỳ thật rất thích vị bằng hữu đó, đúng không?”

“Đúng vậy, ta thích hắn.” Đàm Trọng Hải không chút che giấu tình yêu say đắm của mình với Tiểu Ba.

Nghe thấy hắn thản nhiên thừa nhận, Cốc Diên cũng không cảm thấy bất ngờ lắm vì hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, từ khi nhìn thấy tấm ảnh đó, hắn đã hiểu rõ điều này.

“Vậy tại sao các người không ở cùng nhau?”

Cốc Diên cẩn thận hỏi nhưng lại thấy Đàm Trọng Hải sầu khổ cau mày khiến nội tâm cảm thấy đau đớn không thôi.

Cuối cùng, Đàm Trọng Hải thở dài một cái.

“Bây giờ nói gì cũng đã muộn, đây là chuyện từ thời trung học rồi.”

Lúc đó hắn quá nhu nhược, căn bản không biết đối mặt với Tiểu Ba tỏ tình như thế nào, thậm chí còn bối rối mà mắng Tiểu Ba, nói hắn đừng bao giờ nói chuyện ghê tởm như thế này nữa.

Đến nay hắn vẫn không cách nào quên đôi mắt thương tâm của Tiểu Ba lúc đó. Cũng vì lần đó, mà tới tận lễ tốt nghiệp, bọn họ cũng không hề nói với nhau câu nào. Cho tới bây giờ, hắn vẫn luôn tự trách mình.

“Như vậy, ta có thể tạm thời thay thế vị bằng hữu đó không?”

Đột nhiên nghe thấy Cốc Diên đề nghị, Đàm Trọng Hải nhíu mày nhìn hắn.

“Đừng nói giỡn, không ai có thể thay thế được Tiểu Ba.”

“Ta biết...” Cốc Diên cố gắng quên đi nỗi đau đớn vừa từ đáy lòng dấy lên, miễn cưỡng nói với hắn:

“Ta có thể cảm giác được người kia quan trọng với người như thế nào, trên thế giới này không ai có thể thay thế được, cho nên ta mới đề nghị, ta có thể [tạm thời] thay thế cái người quan trọng kia không?”

Cốc Diên nhìn Đàm Trọng Hải vẫn đang cau mày, lại tiếp tục nói: “Mặc dù ta không biết giữa các người phát sinh chuyện gì, nhưng người vẫn luôn đi tìm người kia, cho dù không biết đối phương bây giờ như thế nào, người vẫn không muốn bỏ quên mối tình này? Vậy thì trước khi người tìm được hắn, hãy để ta thay thế. Ta có thể nhìn ra, người... rất cô đơn...”

Nghe Cốc Diên đề nghị, Đàm Trọng Hải cũng không trả lời, cũng chẳng phủ nhận ý kiến của hắn mà chỉ chăm chăm nhìn nam hài trước mắt.

“Ta thật sự nguyện ý trở thành thế thân của hắn! Chỉ cần người đồng ý cho ta ở lại, cho ta một nơi có thể che mưa che gió.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười trong sáng của nam hài, Đàm Trọng Hải nói: “Người là người tùy tiện như vậy sao? Chỉ cần có một chỗ ở, người dễ dàng hy sinh thân thể chính mình như thế à? Người hẳn là biết làm một thể thân tình nhân sẽ phải làm gì rồi chứ?”

Nghe giọng của Đàm Trọng Hải chứa đầy khinh miệt, Cốc Diên có chút tức giận nói: “Ta... ta không phải ai cũng đồng ý đầu nha. Đáp ứng trở thành thể thân, cũng là bởi vì ta cảm thấy người... không tệ thôi.”

“Cho dù ta không yêu người, bị ta ôm, người cũng không sao ư?”

“Ừ! Ta... không sao cả.” Cốc Diên miễn cưỡng cắn răng nói.

Hắn đã sớm quyết định, chỉ cần được ở bên cạnh Trọng Hải, chuyện gì hắn cũng chịu được.

Đàm Trọng Hải có vẻ vẫn do dự, thậm chí không có ý định đồng ý đề nghị của hắn, nhất thời Cốc Diên hoảng lên, thân thể dịch lại gần Đàm Trọng Hải, khẩn trương nói:

“Cho ta ở lại đi! Chuyện gì ta cũng có thể làm, bất luận là nấu nướng, giặt quần áo, xoa bóp, quét dọn, ca hát, nói giỡn, ta nhất định đều làm tốt, hơn nữa khi người cô đơn, ta sẽ trở thành thể thân của người kia để an ủi người... Thật đấy, người sẽ không hối hận đâu, cam đoan người sẽ lãi to.”

Nghe thấy Cốc Diên tự đề cử mình, lại còn nhếch ngón tay cái lên bảo đảm, đang do dự, Đàm Trọng Hải lặng đi một chút rồi đột nhiên cười khi khi:

“Lãi to? Người đang nói gì? Một cuộc đấu giá sao?”

Nhìn thấy bộ dáng tươi cười của Đàm Trọng Hải, Cốc Diên đột nhiên nhớ tới nụ cười của hắn trong tấm ảnh kia, không khỏi ngáy người mà nhìn.

“Vậy... người đồng ý không đuổi ta đi nữa đúng không?” Cốc Diên ngập ngừng hỏi, trong mắt còn loé lên vài tia đáng thương hy vọng.

Nhìn Cốc Diên rưng rưng, Đàm Trọng Hải hồi tưởng lại năm đó khi cự tuyệt Tiểu Ba mà không khỏi cảm thấy căng thẳng, hôm nay lại đối mặt với khuôn mặt đau thương hết như Tiểu Ba, làm sao hắn có thể cự tuyệt lần nữa đây?

Đàm Trọng Hải thở dài, đầu hàng lời cầu khẩn kiên nhẫn của nam hài, chậm rãi nở một nụ cười yếu ớt.

“Ừ... Chúng ta ở cùng nhau đi!”

Nhìn thấy nam hài vì nghe đáp án của hắn mà mỉm cười hạnh phúc vui vẻ, Đàm Trọng Hải có chút do dự, nhưng hắn đã quyết định, bởi vì đúng như nam hài này nói, hắn đã cô đơn đến mức gần như không chịu được nữa rồi.

Điều kiện trao đổi kỳ thật đối với hắn mà nói cũng không có gì tổn thất, bất quá chỉ là cung cấp một nơi để ở thôi, để cho nam hài trở thành thể thân tình nhân cũng được.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tạm thời, chờ đến khi hắn tìm được Tiểu Ba chính hiệu...quan hệ của bọn họ...liền chấm dứt.

4. Chương 4

Cốc Diên ở ban công phơi quần áo, vừa cảm thụ ánh mặt trời ấm áp, vừa đem quần áo của Trọng Hải ôm vào lòng ngửi ngửi, hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hắn đã ở cùng Đàm Trọng Hải gần một tuần rồi, mấy ngày nay, hắn tựa như thê tử chăm sóc gia đình, đồng thời Đàm Trọng Hải cũng cho hắn một cái thẻ tín dụng, nói hắn có thể đi mua chút quần áo, tựa hồ không thích nhìn hắn mặc quần áo quá lớn mà để lộ ra thân thể một cách quá tùy tiện như vậy.

Chỉ có một chút làm Cốc Diên khó có thể tiếp nhận chính là, khi hắn mua quần áo về, Đàm Trọng Hải liếc mắt một cái, rồi đem tất cả quần áo sáng màu vứt đi, chỉ để lại một ít màu trắng hoặc màu vàng.

“Tiểu Ba không bao giờ mặc cái thứ màu hồng thế này.” Đàm Trọng Hải vừa nói vừa tức giận ném đồng hồ vào thùng rác.

Tiểu Ba không bao giờ mặc cái thứ màu hồng thế này.

Hừ! Tiểu Ba của người cũng không đối xử tốt với người như ta. Cốc Diên nghĩ tới câu nói của Trọng Hải, có chút tức giận từ ban công đi vào.

Nhìn tấm gương trên tường hiện lên khuôn mặt của mình, hắn bỗng dừng lại, hung hăng trừng mắt nhìn cái thứ không thuộc về chính mình kia.

“Nhìn cái gì!” Hắn gào lên với hình ảnh trong gương, “Người không phục sao? Ta biết người cũng thích Trọng Hải, xem cái tấm ảnh ta rõ ràng, nhưng đáng tiếc, người không có cơ hội rồi, bây giờ người ở bên Trọng Hải là ta.”

Nói xong, hắn cắn răng cầm lấy tấm gương ném vào trong kho.

Nhìn thấy khuôn mặt này làm hắn tức đầy bụng.

“Hừ! Cái gì thế thân tình nhân? Ta không vì một chút ngăn ngại được ở bên Trọng Hải mà quyết tâm biến thành khuôn mặt của người. Ta tuyệt đối sẽ vĩnh viễn thay thế được người, Trọng Hải là của ta!”

Đúng vậy! Hắn nhất định sẽ làm cho Trọng Hải yêu hắn, người đang cô đơn sẽ rất dễ dàng bị sụp đổ, chỉ cần hắn vô điều kiện mà ôn nhu chăm sóc Trọng Hải, hắn tin một ngày nào đó, Trọng Hải sẽ quên người kia mà yêu hắn.

Vừa nghĩ đến đó, Cốc Diên lại càng ra sức lau sạch nhà cửa, đến cả cái ổ chó cũng lau sạch không còn chút bụi, sau đó hắn mới nhớ tới hôm nay Trọng Hải nói sẽ về sớm một chút, lại vội vàng chạy đi mua thức ăn, chuẩn bị nấu một bàn mỹ thực cho Trọng Hải.

Trước khi bắt được trái tim nam nhân, phải bắt được dạ dày của hắn trước, đây là đạo lý thiên cổ không bao giờ thay đổi.

Cốc Diên bỗng nhiên đỏ mặt, mặc dù ở cùng Trọng Hải cũng khá lâu nhưng Trọng Hải lại chưa từng chạm vào hắn, nhưng hắn cảm giác được, Trọng Hải đã kiềm chế đến cực hạn rồi, đêm nay có lẽ...

Trống ngực đập mạnh liên hồi, mặc dù trước kia hắn cũng có chút kinh nghiệm với phụ nữ, nhưng nam nhân thì đây là lần đầu tiên.

Mặc dù vô cùng khẩn trương nhưng vẫn không thể phủ nhận, từ đáy lòng hắn cũng có chút chờ đợi, bởi vì nam nhân sắp ôm hắn là Trọng Hải mà.

Hắn thở dài, chưa từng nghĩ mình lại đi yêu một người nam nhân, nhưng tại sao hắn lại vừa thấy Trọng Hải đã yêu đây, lại còn yêu đến mức này nữa?

Đúng là tình cảm vốn không thể giải thích được.

Hắn vừa cười vừa thở dài, trong tình yêu đặng cay này đôi khi chờ đợi cũng có chút ý vị hạnh phúc.

Tối đến, Đàm Trọng Hải về sớm hơn hắn nghĩ. Cốc Diên vô cùng phấn khởi ra mở cửa, tươi cười nói với hắn: “Người đã về!”

Hắn cầm cặp giùm Trọng Hải, còn cầm dép lê đưa cho hắn, trông giống hệt như một tiểu thê tử mới lấy chồng.

Đàm Trọng Hải kinh ngạc nhìn hắn, một lúc sau mới cảm động mà cười, ôm Cốc Diên vào lòng nói: “Ta đã về, Tiểu Ba...”

Nghe hắn gọi tên người khác, thân thể Cốc Diên có chút run lên nhẹ nhẹ.

Đàm Trọng Hải cũng không quan tâm đến phản ứng của hắn, thoáng cái đã buông tay ra, nói:

“Đói bụng quá, người nấu món gì vậy? Thơm ghê.”

Nói xong hắn liền đi vào bàn ăn, một tay định kéo lớp nilon chống bụi ra.

“Không được, đi rửa tay trước đã!” Đi theo sau, Cốc Diên đã vươn tay vỗ vào lưng hắn.

Đàm Trọng Hải rút tay lại, hai tay giơ lên tỏ vẻ đầu hàng, “Được rồi, rửa tay thì rửa tay.” Sau đó trong lòng nghĩ thầm [có sao đâu, ta đói sắp chết rồi]

Thấy thế, Cốc Diên mỉm cười, hắn thật không nghĩ ngày xưa Đàm Trọng Hải lúc nào cũng lạnh nhạt đối xử với hắn, nay lại trăm y trăm thuận như vậy, ít nhiều cũng là do cái khuôn mặt này...

Bất ngờ phát hiện ý nghĩ trong lòng, hắn vô thức mà lắc đầu, gắt gao cắn môi dưới, sau đó thở dài một hơi, vui vẻ tươi cười mà đem nồi thịt trên bếp bê lên bàn ăn.

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của Đàm Trọng Hải, hắn thoải mái mà mỉm cười.

Bây giờ người ở cùng hắn là mình, còn cái người có tên Tiểu Ba kia, sớm đã biến mất lâu rồi.

Đêm càng khuya, Cốc Diên mặc áo ngủ hồi hộp ngồi ở đầu giường, nghe thấy tiếng Đàm Trọng Hải đang tắm, trái tim hắn đập liên hồi, hắn biết đêm nay hắn sẽ thuộc về Đàm Trọng Hải.

Đột nhiên, cánh cửa phòng tắm mở ra, thân thể hắn không tự chủ được mà run lên, chỉ cúi đầu im lặng không dám nhìn cái thân hình xích loã không ngừng toả ra nhiệt khí kia đang tới gần.

Đàm Trọng Hải duỗi tay cầm lấy điều khiển bên cạnh Cốc Diên đem tivi tắt đi, phút chốc, căn phòng an tĩnh trở lại đến mức hai người dường như có thể nghe được hơi thở của lẫn nhau.

Nhìn Cốc Diên ngại ngùng xấu hổ, Đàm Trọng Hải chậm rãi cúi xuống, không nhận được mà hôn lên hai gò má ửng hồng.

Phát hiện Cốc Diên vì hồi hộp mà run lên nhẹ nhẹ, hắn ôn nhu ní non bên tai: “Đừng lo lắng, thoải mái một chút, ta sẽ đến từ từ.”

Đàm Trọng Hải nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Cốc Diên, dần dần biến thành một nụ hôn sâu, đầu lưỡi của bọn họ càng thêm quấn quýt, trong nháy mắt, Cốc Diên cảm thấy trời đất như xoay chuyển.

“Ừ... Trọng Hải...”

Cốc Diên mê đắm mà gọi tên hắn, cảm thụ nam nhân đang chậm rãi cởi quần áo hắn ra, lòng bàn tay nóng rực chạm vào da hắn, khiến hắn vì hưng phấn mà run rẩy không ngừng, hắn có cảm giác dường như thân thể này đã không còn là của mình nữa.

Đàm Trọng Hải hôn cắn lên điểm mẫn cảm trước ngực của Cốc Diên khiến thân thể hắn không nhận được mà cong lên ôm chặt lấy thân hình rắn chắc của nam nhân, sau đó bàn tay của nam nhân duỗi đến nơi riêng tư của hắn mà an ủi, thậm chí còn dùng ngón tay thử xâm nhập vào mật huyết, bởi vì hắn chưa từng cảm thấy đau đớn kỳ lạ như vậy nên cũng bắt đầu hô hấp dồn dập hơn.

“Tiểu Ba...”

Đàm Trọng Hải nhẹ giọng gọi, tựa hồ đã không thể chịu được nữa mà bàn tay bắt đầu chậm rãi tách hai chân Cốc Diên ra. Song tiếng thì thầm của nam nhân lại làm cho Cốc Diên có chút chấn động, hắn ôm chặt nam nhân rồi nhẹ nhàng nói:

“Ta không phải Tiểu Ba, ta là A Diên...”

Ai ngờ, hắn vừa nói xong, nam nhân đã bất ngờ dừng lại, hắn chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt mảy may ngày nay vốn ôn nhu của Trọng Hải đã biến mất, thay vào đó là hai tròng mắt đáng sợ đang nhìn trừng trừng vào hắn.

Nhất thời cảm thấy sợ hãi, Cốc Diên đột nhiên giãy dụa, muốn đẩy cái người có khuôn mặt dữ tợn kia ra, nhưng Đàm Trọng Hải lại tàn nhẫn bắt được tay hắn, dùng dây lưng trói lại trên đầu giường.

Cốc Diên vô cùng hoảng sợ, kinh hãi kêu to: “Trọng Hải, người muốn làm gì?”

Sau một giây, Đàm Trọng Hải liền cầm lấy cái caravat nhét vào miệng Cốc Diên, thoáng chốc, Cốc Diên chỉ có thể ô ô vài tiếng, không cách nào nói được gì.

Đàm Trọng Hải bóp chặt cằm hắn, giọng nói âm trầm: “Người đừng vui quá mà quên. Ta đối xử tốt với người, cũng bởi vì người giống Tiểu Ba, người tên gì ta căn bản không cần biết, đối với ta mà nói, người chỉ là một người không có tên!”

Vừa nói, Đàm Trọng Hải vừa vặn bung hai chân hắn ra, bừa bừa phần chấn như lưỡi dao sắc bén mà xuyên vào cơ thể của Cốc Diên.

Cốc Diên đau đớn nhắm chặt hai mắt, hai dòng lệ chảy xuống ròng ròng.

Nhìn hắn thống khổ vạn phần mà khóc không thành tiếng, Đàm Trọng Hải vẫn lạnh lùng nói tiếp:

“Đúng vậy! Im lặng như thế này, đừng âm ỉ muốn bày tỏ tình cảm. Lúc đầu chính người muốn thành thể thân của Tiểu Ba, đã như vậy mà làm, đừng có bất cứ dị nghị gì!”

Nói xong, Đàm Trọng Hải càng thêm dùng sức thẳng tiến vào thân thể hắn.

Cốc Diên cơ hồ không thể chịu được mà nước mắt tuôn rơi như suối.

Nhìn khuôn mặt thống khổ đầm lệ của hắn, ánh mắt hung ác của Đàm Trọng Hải dần dần dịu xuống, đau lòng cúi xuống trừu mến mà hôn đôi môi đầy lệ ngân của Cốc Diên.

“Tiểu Ba, người đau lắm sao? Xin lỗi, Tiểu Ba... sẽ không đau nữa ... chịu đựng thêm một chút nữa được không? Tiểu Ba...”

Sau đó hắn không ngừng ôm hôn Cốc Diên, động tác đầy ôn nhu xen lẫn chút mâu thuẫn thô bạo, tựa như nội tâm của hắn vậy, khát vọng từ lâu làm hắn thoải mái chìm đắm trong thân thể của Cốc Diên.

Lần đầu ân ái với nam nhân, Cốc Diên đau đớn đến mức đã không thể tiếp nhận thêm một lần nữa.

Đủ rồi... dừng... dừng lại đi...

Yết hầu hắn không ngừng muốn gào khóc, nhưng miệng bị tắc làm hắn không cách nào thể hiện được cảm giác của mình.

Còn Đàm Trọng Hải thì vẫn không cách nào kiềm chế được mà ôm hắn, cho đến khi hắn mất dần cảm giác, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, như là thay thế cho nỗi thống khổ của chính mình.

Tại sao người lại cố chấp với Tiểu Ba như thế? Tại sao...

Người yêu hắn đến vậy ư?

Sáng sớm hôm sau, Cốc Diên từ trong cơn ác mộng mà bừng tỉnh, đem qua cái người không ngừng xuyên vào hắn, trong miệng lại thì thầm gọi tên một người khác đã không còn ở trong phòng.

Hai tay và miệng đã được tự do, cái nơi bị nam nhân tàn nhẫn chà đạp cũng đã được cẩn thận bôi thuốc, đang mơ mơ màng màng, đột nhiên, Đàm Trọng Hải mở cửa đi vào.

Đàm Trọng Hải vì Cốc Diên tạm thời không thể nhúc nhích mà tự tay làm bữa sáng đơn giản, đem đồ ăn đặt vào đầu giường, hắn nâng Cốc Diên dậy, cố gắng để hắn thoải mái dùng cơm.

Nhìn Cốc Diên vô cảm mà chậm rãi ăn trứng, Đàm Trọng Hải thở hắt ra, nói với hắn:

“Nếu mất hứng người cứ nói! Chuyện đêm qua, ta cũng hơi thô bạo, nhưng ta cũng đã nói rõ với người, đối với ta mà nói, người chỉ là một người không có tên, cũng chỉ có thể là thể thân của Tiểu Ba, nếu như người cảm thấy uỷ khuất, người có thể rời khỏi đây, ta sẽ không miễn cưỡng người.”

Nói xong, Đàm Trọng Hải thay quần áo, cầm cặp đi làm.

Trọng Hải rời đi không lâu, nước mắt của Cốc Diên rốt cuộc không nhịn được mà chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi vào lòng bàn tay.

Hắn vô vị mà nhai thức ăn, rõ ràng vốn là Đàm Trọng Hải đã vì hắn mà nấu, nhưng tại sao hắn lại chỉ cảm thấy toàn cay và đắng đây?

Hắn nhìn cổ tay do bị buộc mà lưu lại dấu vết màu đỏ mà không khỏi đau lòng thầm nghĩ, nếu như là Tiểu Ba, Trọng Hải có thô bạo tàn nhẫn đối xử với hắn như thế không?

A, không nghĩ cũng biết, tuyệt đối là không!

Hắn lau lau nước mắt trên mặt, vốn tưởng rằng chỉ cần hắn âm thuận ở bên Trọng Hải, an ủi nỗi cô đơn của hắn, một ngày nào đó, Trọng Hải sẽ yêu hắn. Nhưng, bây giờ hắn mới biết, suy nghĩ đó ngây thơ đến mức nào.

Vừa nãy Đàm Trọng Hải cũng đã nói rõ với hắn, muốn ở lại phải bỏ đi tên của mình, từ nay về sau hoàn toàn trở thành thể thân của người kia.

Cứ như vậy mà bỏ quên chính mình, hắn thật sự có thể sao? Cho dù biết rõ trong mắt của Đàm Trọng Hải, hắn chỉ là một kẻ thể thân không hơn không kém, nhưng liệu hắn có thể làm được điều đó không?

“Ta... không muốn như vậy, ta là ta, ta không phải là Tiểu Ba mà!” Hắn thống khổ nhỏ giọng thì thầm.

Nhưng là... hắn không thể rời khỏi đây, hắn không thể rời khỏi Đàm Trọng Hải được.

Hắn không muốn chấm dứt như vậy, hắn muốn vĩnh viễn không bao giờ chia lìa Trọng Hải, điều này căn bản không có trong dự định của hắn.

Lúc Đàm Trọng Hải chấm dứt một ngày bận rộn trở về, gặp lại vẫn là khuôn mặt tươi cười vì hắn mà cầm cặp, không thể phủ nhận, từ đáy lòng hắn có bao kinh hãi.

Vốn tưởng rằng sau khi hắn nói như vậy, nam hài sẽ rời khỏi đây, không ngờ hắn trong tiềm thức mà ấn chuông cửa, lại có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn đó.

Đột nhiên, hắn thở dài một hơi.

Đàm Trọng Hải thừa nhận hắn cũng không muốn nam hài rời đi, đơn giản là trái tim hắn đã quá cô đơn mà đem nam hài giống hệt Tiểu Ba nhét vào trong lòng.

Nhìn nam hài vẫn như trước mà cười nói với hắn, hắn phát hiện, kỳ thật nụ cười đó có chút miễn cưỡng, nhưng hắn lại lựa chọn bỏ qua.

Hắn có lẽ là một người tàn khốc ích kỷ, nhưng đây cũng không thể hoàn toàn trách hắn được, bởi vì hắn cũng không bắt buộc nam hài ở lại, mà là chính nam hài tự nguyện hiến thân.

Cuộc sống trôi qua, Đàm Trọng Hải cũng không chạm đến nam hài nữa, bình thường bọn họ vẫn như quá khứ mà ở chung, ban đêm, Đàm Trọng Hải cũng chỉ an tĩnh mà ngủ bên cạnh nam hài.

Cốc Diên biết, đây là bởi vì chính mình đã có chút kháng cự.

Trở thành một người không có tên, vô luận là ai cũng sẽ không vui.

Hắn biết Đàm Trọng Hải trừ ra khuôn mặt này của hắn, còn lại đều không quan tâm, thứ Đàm Trọng Hải muốn cũng chỉ có khuôn mặt thôi, ngay cả bây giờ đã ở chung được ba tuần, Trọng Hải thậm chí không cần biết tên hắn là gì, cũng chưa từng hỏi qua.

Cũng đúng, Đàm Trọng Hải đã nói rồi, đối với hắn mà nói, mình chẳng là ai cả, nếu có cũng chỉ có thể là Tiểu Ba của hắn mà thôi.

Vài lần, Cốc Diên nhìn thấy khuôn mặt của mình trong gương mà cảm thấy vô cùng tức giận, hắn nếu không phải là đập vỡ tấm gương vô tội, thì là đem giấu hết chúng vào trong tủ để vĩnh viễn không phải nhìn thấy nữa.

Lúc Đàm Trọng Hải hỏi gương ở nhà hắn đâu mất rồi, Cốc Diên chỉ thần nhiên trả lời không biết, hoặc là cất đầu quên mất rồi, không thì là đã bắt cần mà làm vỡ...

Đàm Trọng Hải cũng không phải một người tinh tế tỉ mỉ, cho nên không quan tâm đến những chuyện con con thể này.

Gương không thể mua lại, nhưng nỗi băn khoăn trong đáy lòng Cốc Diên không cách nào bình tĩnh được, nhất là phải đối mặt với việc bỏ đi cái tên của mình mà hoàn toàn trở thành một thể thân tình nhân.

Nếu như hắn không có chút tình cảm nào với Trọng Hải thì cái việc này ra sao cũng được, nhưng vô luận thế nào, hắn cũng hy vọng người Trọng Hải yêu phải là hắn.

Cốc Diên lại thở dài một hơi, trong lòng hắn lúc nào cũng cảm thấy vô cùng bối rối bất an.

Mặt khác, Đàm Trọng Hải bởi vì cảm nhận được sự kháng cự của hắn mà càng thêm tránh mặt, còn Cốc Diên thì chính vì vậy mà cảm thấy càng cô đơn khó chịu hơn. Rõ ràng mình thích hắn như vậy, khát vọng hắn ôm ấp như vậy... nhưng là...

Hắn thật sự không nghĩ mình phải trở thành Tiểu Ba.

Hôm nay, Cốc Diên nhìn thấy một quán bar mới mở quảng cáo trên tạp chí, vì vậy liền muốn ra ngoài hít thở ít không khí, tiện thể phát tiết chút buồn bực trong lòng.

Cốc Diên gọi điện thoại hỏi Trọng Hải, may mà Trọng Hải hôm nay cũng không bận bịu như hai ngày trước mà đến tận hai ba giờ sáng mới về nhà, nhưng hắn cũng không về sớm được, vì vậy hắn muốn Cốc Diên đến quán bar trước, xong việc sẽ qua đó luôn.

Cốc Diên kích động thay đồ phù hợp với không khí quán bar, nhưng cũng không dám chọn mấy cái loại làm Trọng Hải bực mình.

Xuống xe taxi đã là chín giờ tối, có lẽ bởi vì ngày mai là cuối tuần mà quán vẫn khá đông khách. Trong ánh đèn mờ ảo ngồi đầy những vị nam khách tìm kiếm mua vui.

Hắn ngồi gần trong góc, kêu một ly rượu, hưởng thụ âm nhạc mà chậm rãi uống.

Trong lúc đợi, hắn cảm thấy có vài nam nhân mập mờ nhìn hắn, trong đó cũng có người tưởng rằng hắn đi một mình mà mời hắn nhảy, hoặc là mời hắn rượu.

“Thật ngại quá, ta có đối tượng rồi.”

Không biết tại sao, khi nói những lời này, tâm tình hắn cảm thấy có chút phấn khởi cùng thoải mái. Hắn giờ đã có Trọng Hải cho nên hắn đã không còn cô đơn một mình nữa.

Nhìn đồng hồ một chút, đã hơn mười giờ, Trọng Hải chậm quá.

Lấy điện thoại định gọi cho Trọng Hải, hỏi hắn bây giờ đang ở đâu, đột nhiên một vị nam tử say rượu xuất hiện trước mắt hắn...

“Bé cưng, người đừng lo lắng thẹn thùng nữa, cứ cứ tuyệt ta hoài, để ta mời người một chén nào! Ta chỉ muốn làm bằng hữu thôi, sẽ không làm gì đâu, nhiều lắm chỉ hảo hảo yêu thương người một chút..hức...!”

Nghe giọng nói ghê tởm vang đến bên tai, Cốc Diên trừng mắt nhìn, thanh âm lạnh như băng nói với nam nhân thô lỗ: “Ta đang đợi người, mong người đừng quấy nhiễu ta.”

Nghe thấy hắn không khách khí nói, nam nhân ngẩn người rồi sau đó trợn to mắt cố gắng nhìn Cốc Diên, cuối cùng, hắn bình tĩnh nói:

“Thì ra ta nhận lầm người, khó trách cảm thấy khác nhau nhiều như vậy, bắt quá người cùng vị nam nhân thanh tú lúc nãy trông giống hệt nhau! Người xem...”

Nam tử vừa nói vừa như muốn chứng minh mà chỉ chỉ về phía bên kia quán bar.

Thoáng cái, Cốc Diên mở to hai mắt, miệng không nói được chữ nào...

Quả thực.... thật không thể tin được!

Sao lại như thế? Dĩ nhiên lại....

Là hắn...

5. Chương 5

Xem Cốc Diên đành chỉ hô hấp mà kinh ngạc, nam tử cười cười nói:

“Người không ngờ đi! Các người quả thật như anh em sinh đôi vậy, có muốn qua đó bắt chuyện với hân không, có khi hân lại là huynh đệ thất lạc bao năm của người đó.”

Phát hiện Cốc Diên căn bản không để ý tới đề nghị của hân mà vẫn to tròn con mắt gắt gao nhìn bóng người phía kia, nam tử liền chán nản rời đi.

Mà Cốc Diên vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào nam tử thanh tú.

Là hân! Hân chính là người mà Trọng Hải đã tìm kiếm bao năm...

Trời! Tại sao hân lại ở đây? Không thể như vậy. Trọng Hải sắp tới rồi, nếu như để Trọng Hải thấy hân...

Hai tay run rẩy cố gắng nắm chặt chiếc di động, vài tiếng tí dài, sau đó nghe thấy tiếng trả lời, hân dồn dập không yên nói:

“Trọng Hải, người ở đâu? Ta, ta nghĩ hôm nay coi như xong! Muộn quá, ta muốn về nhà...”

Kiên nhẫn chút, ta tới nơi rồi, bây giờ đang tìm chỗ đỗ xe, nói cái gì là muộn chứ, quán ăn đêm càng muộn càng vui mà! OK! Ta tìm được chỗ đỗ rồi, chờ chút, ta vào ngay!

Điện thoại ngắt liên lạc, Cốc Diên vẫn thờ người ra không nhúc nhích, đầu óc hỗn loạn không biết nên làm cái gì.

Không được! Trọng Hải, người đừng tới! Van cầu người... ngàn vạn lần đừng đến! Nếu như người nhìn thấy hân, ta đây...

Đang lúc hân sốt ruột gần chết, đột nhiên có một giọng nam chui vào lỗ tai.

“Này! Phong Ngạn, người đi đâu thế?”

“Các người tự chơi đi! Ta... phát hiện có một người khá kỳ lạ.”

Nghe tiếng, Cốc Diên ở trong góc tối ngẩng đầu lên, chỉ vì cái người tên gọi Phong Ngạn kia có giọng nói cực kỳ giống Đàm Trọng Hải, làm cho hân kinh hãi giật mình, cứ tưởng Đàm Trọng Hải đã tới.

Rồi sau đó, thần trí đã sớm trống rỗng một mảnh, hân ngây người mà nhìn cái tên nam nhân cao lớn anh tuấn lướt qua mặt hân, thẳng tắp mà đi về phía Tiểu Ba vẫn đang căng thẳng mà cúi đầu như một con chim sợ cành cong.

Nam nhân đi tới trước mặt Tiểu Ba, hình như nói với hân cái gì đó, đột nhiên, vốn đang sợ hãi do các nam nhân cứ đến gần, Tiểu Ba dần dần trầm tĩnh trở lại, cái bộ dáng ngại ngùng xấu hổ chẳng khác gì như trong tấm ảnh kia, dường như mấy năm nay hân cũng chẳng có thay đổi gì.

Một lúc sau, Tiểu Ba chậm rãi đứng dậy đi theo nam nhân rời khỏi cái quán bar tràn ngập sắc tình này.

Mãi cho đến khi bóng dáng của bọn họ rời khỏi cửa, trái tim bất an của Cốc Diên mới bình tĩnh lại, nhưng hân vẫn còn cứng ngắc, thân thể do kinh hãi quá độ mà có chút phát lạnh, da gà còn chưa hoàn toàn lặn xuống.

“Ngại quá, ta tới hơi muộn, tại công việc bận quá nên không về sớm được.... Người ngăn ngờ gì vậy?”

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Cốc Diên ngẩng đầu nhìn Đàm Trọng Hải không biết đã tới bên cạnh hân từ lúc nào, bỗng dưng hân đứng dậy, bổ nhào vào lòng Trọng Hải.

“Trọng Hải... Trọng Hải...”

Cốc Diên không ngừng gọi tên hân, ôm chặt hân, bởi vì mới vừa rồi suýt nữa hân đã mất đi Trọng Hải, nếu như Trọng Hải đến sớm hơn một chút thì sẽ...

“Sao vậy, Tiểu Ba?”

Đàm Trọng Hải vỗ nhẹ vào cái lưng đang run rẩy của Cốc Diên, ôm nhu mà ôn lấy hân, cũng chẳng thêm quan tâm đến những ánh mắt ghen ghét pha lẫn hâm mộ của người xung quanh đang bắn về phía mình.

Cốc Diên chớp chớp đôi mắt, “Trọng Hải, chúng ta rời khỏi đây được không... bây giờ, ngay lập tức.”

Hân vô cùng lo lắng, nếu như cái tên Tiểu Ba chính hiệu kia quay lại, vậy thì hân phải làm sao đây?

Sau đó, bọn họ cũng không về nhà, lửa dục nồng cháy khiến hai người không thể chờ đợi được mà vào một khách sạn gần đó để diệt hoả.

Cốc Diên không ngừng dán chặt vào nam nhân, khát vọng hơi ấm cơ thể của hân, mà Đàm Trọng Hải cũng vì nhiều ngày phải kìm nén dục vọng mà càng điên cuồng ôm lấy Cốc Diên.

Đến khi Đàm Trọng Hải tiến vào trong thân thể của hân, có lẽ bởi vì bị nội bích nồng ấm siết chặt mà Đàm Trọng Hải sung sướng thở hắt ra: “Tiểu Ba.... cảm giác bên trong người thật sướng.”

Đối với việc bị gọi bằng cái tên khác, Cốc Diên cũng không bài xích như trước, hân liền giang hai tay ôm chặt lấy Đàm Trọng Hải.

“Trọng Hải, ôm ta... cầu người ôm chặt lấy ta.”

Đàm Trọng Hải theo lời hân xuyên thật sâu vào bên trong, song, khi hôn đôi môi đỏ mọng có chút run rẩy của Cốc Diên, hân không nhận được mà hỏi: “Người làm sao vậy... phát sinh chuyện gì sao?”

Cốc Diên ôm chặt lấy cổ hân, đôi mắt ướt át, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, Trọng Hải, xin lỗi, ta...”

Hân biết việc mình làm rất quá đáng, nhưng hân thật sự sợ rằng Đàm Trọng Hải sẽ rời xa hân.

Mà có lẽ bây giờ Tiểu Ba cũng đang nằm trong lòng một người nam nhân khác!

Hân có cảm giác, cái ánh mắt xấu hổ có chứa một tia bối rối kia như là của một người độc thân, thậm chí, có lẽ đến giờ hân vẫn còn yêu Trọng Hải.

Tối nay, Tiểu Ba đồng ý hẹn hò với cái tên nam nhân xa lạ kia, có lẽ là do giọng nói của hân giống hệt với Trọng Hải. Bởi vì lúc nói chuyện, Tiểu Ba cũng chẳng ngừng đầu liếc nhìn tướng mạo hân một cái.

“Xin lỗi... Trọng Hải...” Nhỏ giọng thì thầm, Cốc Diên cảm giác như mình là một người xấu xa ghê tởm đến cực điểm, nhưng hân tuyệt đối không muốn mất đi người mình yêu thương.

“Sao thế? Cả đêm cứ xin lỗi ta hoài vậy?” Đàm Trọng Hải hôn lên khoé mắt hân, ôn nhu hỏi.

Cốc Diên lắc đầu, rồi lại ôm chặt nam nhân đang di chuyển trong cơ thể hân, thở dốc nói: “Trọng Hải, ta nghĩ rồi... Ta sẽ không giận đối với người nữa, ta.... nguyện ý trở thành một thể thân hoàn mỹ như người mong muốn.”

Tối nay mấy lần bị khiếp sợ làm hân cũng không thể kiên trì hơn được nữa.

“Tại sao người đột nhiên...”

Cốc Diên miễn cưỡng cười cười với hân, “Dù sao việc này căn bản cũng chẳng là gì... không cần để ý.”

Đúng vậy! So với việc phải mất đi Trọng Hải thì việc này cũng chẳng là gì, chẳng qua cũng chỉ là từ đầu đến chân trở thành một người khác mà thôi.

Cốc Diên xoay người lại làm cho Trọng Hải từ đằng sau tiến vào.

Đàm Trọng Hải ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của hân, vốn đang di chuyển ôn nhu chậm chậm đột nhiên trở nên cuồng dã, không ngừng hôn lên sống lưng xinh đẹp của hân, miệng thì thảo gọi: “Tiểu Ba... Tiểu Ba...”

Nghe thấy Trọng Hải gọi không ngừng tên người kia, Cốc Diên túm chặt ga giường, vùi đầu vào gối cắn chặt răng cố không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Hân không quan tâm, mặc kệ Trọng Hải kêu tên ai, hân căn bản không thèm để ý...

Chỉ là, rõ ràng tự nói với bản thân như thế, nhưng tại sao nước mắt hân vẫn tràn ra thấm đẫm cả cái gối này đây?

Từ khi Cốc Diên nguyện ý từ bỏ nguyện vọng của mình mà hoàn toàn trở thành thể thân của người khác, khúc mắc tồn tại giữa hắn và Đàm Trọng Hải đã hoàn toàn biến mất, hai người càng ngày càng thêm thân thiết, mà Đàm Trọng Hải hình như cũng coi hắn là Tiểu Ba chính hiệu.

Chỉ là khi Cốc Diên ở đây, Đàm Trọng Hải mới phát hiện xung quanh mình có chút thay đổi khó mà nhìn thấy được.

Như lúc này, hắn ngồi trước màn hình máy tính mà nhìn một cái bồn hoa đặt trên kệ cảm thấy thoải mái mà khẽ mỉm cười.

Đúng vậy! Gần đây nơi ở của hắn có thêm rất nhiều hoa thảo thảo, mặc kệ là trên cửa sổ, trên bàn hay trên ban công, khắp nơi cũng đều làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Đàm Trọng Hải lại nhìn chậu hoa trên cửa sổ, cảm thấy vô cùng giản dị, chưa kể kết hợp với chậu đá hình tam giác càng thể hiện phong cách lập thể hoàn mỹ.

Hắn vừa thưởng thức vừa nói với người vừa tiến vào thư phòng: “Từ lúc nào người mê nghệ thuật cắm hoa vậy? Cắm giac hoa người cắm rất đặc biệt.”

Cái này hắn đã biết từ lâu rồi. Trước kia hắn là một nghệ nhân thiết kế hoa mà! Mặc dù thâm nghĩ như vậy nhưng Cốc Diên vẫn trả lời:

“Gần đây muốn trang trí lại phòng một chút nên mới sinh ra hứng thú này.”

Nếu như hắn nói trước kia cũng thích hoa, Đàm Trọng Hải có thể sẽ cảm thấy kỳ quái khó hiểu. Bởi vì hắn đang là Tiểu Ba, mà trong ấn tượng của hắn thì đó là người không có chút sở thích nào.

Cốc Diên đưa ly trà mới pha cho Đàm Trọng Hải, quan tâm mà nói: “Nghỉ ngơi một chút đi! Hôm nay là chủ nhật mà! Người đã làm việc cả buổi rồi đó.”

Cảm nhận được hắn quan tâm, Đàm Trọng Hải cầm lấy ly trà, cười cười với hắn: “Cảm ơn, chỉ có điều kế hoạch này sáng sớm mai phải nộp rồi, không làm nhanh không kịp.”

Cốc Diên nghe vậy, híp mắt nhìn màn hình máy tính tràn ngập chương trình, cái miệng nhỏ nhắn cong lên một chút, “Ghét thật, chả hiểu gì cả!” Rồi sau đó hắn liền ra ngoài làm việc của mình.

Phản ứng đáng yêu của hắn làm cho Đàm Trọng Hải buồn cười không thôi, uống vài ngụm trà thơm mát, nhìn lên chậu hoa bên cửa sổ, miệng hắn vô ý thức mà nhếch lên, thậm chí sau đó khi nhớ đến công việc, nụ cười vẫn còn chưa biến mất.

Do Đàm Trọng Hải hoàn thành tốt công việc mà được nghỉ phép vài ngày, hắn dự định rủ Cốc Diên ra ngoài ô chơi một chút.

Hôm trước khi đi, hắn mua ít nguyên liệu nấu ăn, hăng hái tự mình xuống bếp, xem như an ủi Cốc Diên ngày thường vất vả giúp hắn chuẩn bị mọi thứ cùng nấu ba bữa cơm khổ cực.

Cốc Diên ngồi ở ghế salon xem TV, thỉnh thoảng lại tựa đầu nhìn về phía phòng bếp, trong lòng tự hỏi không biết Trọng Hải có thể tự làm được hay không đây?

Mặc dù hắn rất muốn giúp, nhưng lúc này Đàm Trọng Hải đã vỗ ngực cam đoan có thể tự làm được, hôm nay hay là hắn cứ thoải mái nghỉ ngơi đi, để cho Trọng Hải bộc lộ tài năng nấu nướng vậy.

Cuối cùng, Đàm Trọng Hải một đầu đầy mồ hôi cũng đã làm xong thức ăn, vội gọi Cốc Diên đang đói bụng ngồi ở phòng khách vào thưởng thức kiệt tác của mình.

“Bụng đói rồi hả? Nhanh ăn đi! Nhưng chắc là vẫn kém so với tay nghề của người a!”

Đó là điều đương nhiên, nhưng Cốc Diên vẫn an ủi hắn: “Làm gì có! Nhìn có vẻ ngon lắm mà!” Đàm Trọng Hải có tâm ý vì hắn mà nấu cơm, đối với hắn mà nói đó chính là món ăn ngon nhất trên đời!

Bọn họ cùng ngồi vào ghế, Cốc Diên nếm thử một ít rồi tươi cười nói với hắn: “Ngon lắm!” Mặc dù vẫn kém xa mình làm!...

“Thật sao?” Đàm Trọng Hải cũng cười sang sảng.

Chỉ là lúc bọn họ đang vui vẻ dùng cơm, Đàm Trọng Hải đột nhiên phát hiện Cốc Diên không hề ăn món canh mướp đắng hẳn đã kỳ công làm, bởi vậy, hắn liền gắp một ít vào bát cho Cốc Diên.

“Sao ngươi lại không ăn món này? Đây là ta đặc biệt vì ngươi mà làm đó!”

“A! Đừng gắp cho ta, ta ghét nhất là mướp đắng a.” Đúng vậy, vừa nghĩ thấy mùi mướp đắng đã làm hắn không thể chịu được.

Hắn nhìn chăm chú vào miếng mướp đắng vừa bị Đàm Trọng Hải bỏ vào, trên mặt vô cùng khổ não, bởi vậy hắn cũng không chú ý tới lúc hắn từ chối ăn, trong nháy mắt khuôn mặt Đàm Trọng Hải đã trầm xuống.

“Ngươi thích, Tiểu Ba, trước kia không phải ngươi thích ăn nhất là mướp đắng sao, có khi còn nhìn chăm chăm vào đĩa cơm của ta, hy vọng ta tặng mướp đắng trong đĩa cho ngươi nữa?”

Nghe thấy giọng nói hắn có chút khó chịu, Cốc Diên ngẩng đầu lên nhìn Trọng Hải. Thì ra là thế, thì ra đây là thứ mà Tiểu Ba thích ăn nhất, cho nên Đàm Trọng Hải mới mất công nấu nướng, đáng lẽ hắn nên sớm nghĩ ra, nhưng mà....

Hắn thật sự ghét mướp đắng lắm mà!

Bầu không khí ngày càng trở nên nặng nề. Lúc này, giọng nói khó che được tia phần nộ của Đàm Trọng Hải vang lên: “Lúc đầu là ai hứa hẹn sẽ sắm vai Tiểu Ba thật tốt?”

Cho dù biết Đàm Trọng Hải đã tức giận, nhưng Cốc Diên vẫn chỉ cau mày nhìn miếng mướp đắng trong bát chứ không di chuyển chiếc đĩa một chút nào, cứ như vậy mà giằng co với nam nhân.

Cuối cùng, Đàm Trọng Hải đặt bát xuống rồi đứng dậy, vẻ mặt đầy tức giận cầm lấy chìa khoá xe đi ra ngoài.

“Quên đi, ta ra ngoài ăn!”

Mắt thấy hắn muốn ra khỏi cửa, Cốc Diên vội vàng chạy tới, ôm chặt cánh tay rắn chắc của nam nhân mà kéo lại, nức nở nói:

“Không! Trọng Hải, ngươi đừng đi, ta... ta ăn là được, ta sẽ sắm vai Tiểu Ba thật tốt, ta... không ghét mướp đắng chút nào đâu.”

Cốc Diên thành khẩn mà nhìn hắn, thật vất vả mới kéo Trọng Hải trở về bàn ăn.

Nhìn miếng mướp đắng trong bát, Cốc Diên hít sâu một hơi, lập tức nhét vào trong miệng, cắn cắn vài cái rồi nuốt luôn.

Đàm Trọng Hải nhìn hắn cố nén ghê tởm mà nuốt xuống, liền cầm bát bắt đầu ăn cơm tiếp, miệng thản nhiên nói: “Nhai kỹ rồi hãy nuốt, đừng ăn nhanh như vậy.”

Nghe vậy, Cốc Diên nhu thuận mà cúi đầu xuống một chút, cố gắng nhai miếng mướp đắng thật chậm, nhưng đáy mắt đã bịt kín một tầng hơi nước ứ khuất.

Rõ ràng mình cũng không muốn chọc giận hắn, cố gắng ăn cái thứ mướp đắng ghét nhất trên đời rồi. Nhưng sao Trọng Hải còn bắt hắn phải nhai từ từ, làm cho cái vị khó chịu tràn ngập đầy trong miệng hắn. Hắn vốn không thích mướp đắng mà. Hắn... cũng không phải là Tiểu Ba!

Ban đêm, Cốc Diên như trước mà nằm trong lòng Đàm Trọng Hải, chỉ là bởi vì trái tim ứ khuất cùng chút giận dỗi âm thầm làm cho thân thể hắn càng thêm gầy yếu.

Hôm nay Trọng Hải vì hắn mà nấu bữa cơm làm hắn vô cùng chờ mong, chỉ là không ngờ tới....

Trọng Hải quả thật là một người rất ôn nhu, nhưng ôn nhu của hắn lại chỉ dành ột mình Tiểu Ba, đối với cái dạng thể thân như hắn mà nói, phần ôn nhu này rõ ràng có thiếu khuyết.

Mà cái thiếu khuyết này... lại vô cùng tàn nhẫn.

Ngay lúc hắn trần trọc xoay người, đột nhiên thân thể bị nam nhân ở đằng sau ôm lấy, thoáng chốc không thể động đậy, chỉ có thể nghe thấy hơi thở dồn dập vang lên bên tai.

Qua một lúc lâu, giọng nói của Đàm Trọng Hải mới vang lên: “Người không ngủ được sao? Kỳ thật.... thức ăn gì cũng bỏ, đừng kén ăn, như vậy mới tốt cho thân thể...”

Dừng lại một chút, hần sờ sờ đầu Cốc Diên rồi lại nói tiếp: “Đừng suy nghĩ nhiều, ngủ sớm một chút! Đừng quên ngày mai sáng sớm chúng ta đã phải dậy đi Đông Hải Ngạn chơi ba ngày hai đêm đấy.”

Không ngờ Trọng Hải lại an ủi hần làm Cốc Diên cảm thấy vô cùng khó tin. Trọng Hải nói vốn là với Tiểu Ba, hay là...

Bỗng dưng, hần không nhịn được mà mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời ấm áp toả sáng giữa mùa đông.

Sau đó, Cốc Diên xoay lại chui vào lòng Trọng Hải, buồn bực trong lòng cũng đã tan biến, hần vui vẻ mà tiến vào mộng đẹp.

Nhìn người trong lòng ngủ thiếp đi, Đàm Trọng Hải khó hiểu mà mở to hai mắt, hoài nghi vì sao mình lại đi an ủi đối phương như vậy.

Hần biết vừa rồi chính mình không phải nói với Tiểu Ba, mà là đối với nam hài vô danh này...

Hần rõ ràng suy nghĩ như vậy, nhưng sao lại không cách nào buông cánh tay đang ôm lấy nam hài nhỏ bé. Chẳng lẽ, tất cả cũng chỉ bởi vì quá cô đơn sao?

Đến khi bọn họ nghỉ phép trở về, Đàm Trọng Hải lại bắt đầu vui ngập trong công việc.

Gần đây hần phải làm mấy dự án một lúc nên khi về đến nhà cũng đã hai ba giờ đêm.

Cốc Diên nhìn hần ngày nào cũng mệt mỏi mà đau lòng không thôi, khi hần tê liệt mà ngã xuống giường, Cốc Diên luôn ôn nhu mà xoa bóp cho hần, làm cho hần dễ chịu mà chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ cảm thấy thoải mái mà trước khi chìm vào giấc ngủ, Đàm Trọng Hải thường thì thảo nói với Cốc Diên: “Tiểu Ba, người thật tốt...” Dường như ngón tay của nam hài chạm vào chỗ nào đều có thể đánh tan mệt mỏi ở chỗ đó.

Nghe thấy công lao xoa bóp của hần đều thuộc về người khác, Cốc Diên cảm thấy rất chán nản, nhưng nhìn bộ dạng mệt mỏi của Trọng Hải, hần cũng chỉ có thể chấp nhận mà tiếp tục công việc của một thể thân.

Mấy ngày nay, vì công việc cũng sắp xong nên Trọng Hải cứ tầm mười hai giờ là có thể về nhà.

Đêm nay, Cốc Diên vẫn như trước mà xoa bóp đấm lưng cho Trọng Hải, đột nhiên hần nghĩ tới dạo gần đây Trọng Hải quá bận bịu nên đã vài ngày bọn họ không có làm cái kia.

Ủm... mai là cuối tuần, Trọng Hải cũng không cần đi làm, ha ha...

Cốc Diên lộ ra một nụ cười như kẻ trộm, ngón tay đang xoa bóp cho Trọng Hải cũng bắt đầu loạn lên.

Cảm thấy ngón tay trên lưng ngày càng khiêu khích, Đàm Trọng Hải rầu rĩ kêu lên:

“Đừng nghịch, ta mệt lắm.”

“Ta cũng đâu có nghịch! Ta rất nghiêm túc xoa bóp tiêu trừ mệt nhọc cho người mà.”

Tuy là nói vậy nhưng ngón tay của Cốc Diên lại cố ý mà ấn vào mấy huyệt kích thích, nghịch ngợm vỗ về thắt lưng cường tráng của Trọng Hải, thậm chí còn cọ xát vào mặt hần nữa.

Cuối cùng, khi ngón tay Cốc Diên di chuyển xuống khu vực cấm kỵ của nam nhân, đột nhiên phát hiện vốn đang vui đầu nằm mặc kệ hần quấy rối, Trọng Hải đã quay mặt lại, hung hăng mà trừng trừng nhìn hần với ngọn lửa tình nồng cháy.

Cốc Diên bị ánh mắt của hần hù dọa một chút, vội vàng từ trên lưng hần tụt xuống, đột nhiên Đàm Trọng Hải xoay người, túm lấy Cốc Diên ấn mạnh xuống giường.

“Là người tự tìm đấy nhé.”

Đàm Trọng Hải vừa cắn răng nói vừa hung hăng xé mở quần áo của Cốc Diên ra.

Trong hơi thở dồn dập của hắn đã tràn ngập mùi tình dục.

“Oa! Xin lỗi, ta biết sai rồi, Trọng Hải, người đừng thô lỗ như vậy mà!”

Cốc Diên không nghĩ tới Đàm Trọng Hải sẽ phát cuồng như thế này, ngay cả quần áo cũng bị hắn xé rách, Cốc Diên cuống quýt xin tha, đồng thời còn cầm gối ném vào hắn.

“Tiểu tử thú vị, còn dám giãy dụa?”

Đàm Trọng Hải một tay ngăn cản sự công kích của Cốc Diên, tay kia đã cầm lấy gối cùng hắn chiến đấu, cuối cùng sức mạnh chiếm thế thượng phong, Đàm Trọng Hải giật lại được cái gối, bắt chước Cốc Diên xoa bóp mà cù hắn.

“Ha ha... ta thua rồi, Trọng Hải, ngừng quá... đừng cù nữa!”

Một lúc sau, không khí chơi đùa dần lắng xuống bắt đầu hoá thành vô số nụ hôn, hai khối thân thể cũng không ngừng mà dán chặt vào nhau cọ xát.

Cuối cùng, sau khi kết thúc nụ hôn dài làm say đắm lòng người, Đàm Trọng Hải si mê mà nhìn nam hài dưới thân đang nở nụ cười diễm lệ.

Một hồi lâu, Đàm Trọng Hải hình như cảm thấy điều gì đó mà nhiệt độ trong nháy mắt đã giảm xuống.

Hắn thu hồi ánh mắt ôn nhu, nghiêm mặt nhìn nam hài mà nhắc nhở: “Chúng ta chỉ là chơi đùa thôi, người biết ta chỉ đem người trở thành Tiểu Ba, chúng ta phát sinh chuyện gì, người cũng đừng coi là thật.”

Vừa nghe hắn nói, vốn đang chìm trong tình cảm thân mật, Cốc Diên đột nhiên mở to hai mắt, hắn im lặng trong chốc lát rồi ngẩng đầu miễn cưỡng cười với Đàm Trọng Hải.

“Yên tâm đi! Ta cũng không nghiêm túc đâu.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Nói rõ quy tắc trò chơi xong, bọn họ lại tiếp tục ôm hôn đắm thiết.

Chỉ là Cốc Diên không thể giải thích, Đàm Trọng Hải vẫn như trước mà vuốt ve hắn, nhưng sao giờ đây, hắn không còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Trọng Hải nữa...

Dường như toàn thân cũng lạnh dần mà mất đi cảm giác, chỉ còn trái tim trong ngực là không ngừng toát ra đau đớn vô cùng, nhưng Cốc Diên vẫn muốn tiếp tục mỉm cười để làm người kia thỏa mãn...

Nhất quyết không được kêu đau....

6. Chương 6

“Nghị Hành đại ca, gần đây đàn anh Trọng Hải làm sao vậy? Vừa tan sở đã vội vã về nhà, cũng không đến quán bar chơi với chúng ta như trước nữa.”

Lục Vĩ Kỳ đứng ở bàn cà phê hỏi Chiêm Nghị Hành ở bên.

“Trọng Hải hả...?”

“Đàn anh sao ạ?” Lục Vĩ Kỳ mở to hai mắt nhìn Chiêm Nghị Hành. Quả nhiên, nói chuyện với người bạn trung học này của Đàm Trọng Hải đã thu được không ít tin tức đáng giá...

Mà Chiêm Nghị Hành dường như không biết nên nói bắt đầu từ đâu.

“Nói ngắn gọn, mấy hôm trước ta đến nhà Trọng Hải, định trả cho hắn mấy cái đĩa ta mượn hồi trước, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy Mạnh Ba La – bạn hồi trung học của ta ra mở cửa, lúc ấy thật sự ta rất sợ hãi, nghĩ thầm sao hai người bọn họ lại ở cùng nhau?”

“Bọn họ vốn là người yêu sao?” Lục Vĩ Kỳ có chút sốt ruột hỏi.

“Nên nói sao nhỉ... Trước kia Trọng Hải vẫn mang theo một tấm ảnh cũ, ta từng đoán có lẽ là ảnh bạn trung học của bọn ta, nhưng sau đó tấm ảnh đó biến mất, cho nên đáp án cũng chìm xuống đáy biển, mãi cho đến hôm trước chứng kiến Mạnh Ba La, nhìn hẩn thân mật ở cùng Trọng Hải, ta cơ hồ có thể xác định hẩn chính là người mà Trọng Hải vẫn không quên, nhưng mà... hình như có gì đó rất lạ.”

“Lạ?” Lục Vĩ Kỳ khó hiểu hỏi.

“Không sai, mặc dù Trọng Hải gọi hẩn là Tiểu Ba, nhưng... người kia hình như không phải là bạn hồi trung học của ta, lúc nói chuyện với người đó, hẩn không chút ấn tượng, nhưng hẩn lại rất hứng thú nghe chuyện về Đàm Trọng Hải. Sau đó ta lén hỏi Trọng Hải rốt cục hẩn là ai, thì cái tên tiểu tử kia lại nói hẩn cũng không biết, hẩn nói, đối phương tên gì cũng không quan trọng.”

“Nói cách khác, người kia chỉ là thể thân thôi.”

“Tuy có chút thất lễ với người đó nhưng sự việc là như vậy đấy.”

Sau đó Chiêm Nghị Hành cầm cốc cà phê Lục Vĩ Kỳ mới đưa qua rồi lại lầm bầm nói: “Thật không ngờ, người mà Trọng Hải nhớ mãi không quên lại là Mạnh Ba La, mà do đối phương chuyển nhà nên không thể tìm được, thế mà hẩn lại đi tìm một thể thân thay thế cho người đó...”

Chiêm Nghị Hành đã trở về phòng làm việc được một lúc nhưng Lục Vĩ Kỳ vẫn đứng dựa vào bàn tiếp tục uống cà phê. Đột nhiên khuôn mặt hẩn có chút nhăn nhó, dường như không cam lòng mà đang tính toán điều gì...

Tối nay, sau khi Cốc Diên làm xong mọi việc, liền mở mấy bộ phim kinh dị mới mượn của Chiêm Nghị Hành ra xem. Đột nhiên chuông cửa vang lên, hẩn thoáng cái giật mình, rồi cố lấy dũng khí mà mon men ra mở cửa, nhìn thấy Trọng Hải vội tiến vào trong lòng hẩn.

“Sao vậy? Tiểu Ba, sao lại sợ hãi đến run rẩy như vậy?”

“Cái phim kinh dị kia... rất đáng sợ.”

Đàm Trọng Hải vỗ vỗ lưng hẩn nói: “Nếu sợ sao lại thích xem phim kinh dị như vậy hả? Chiêm Nghị Hành cũng thật là, sao lại cho người mượn cái loại phim dọa người này chứ.”

“Nhưng... ta thích xem mà!” Mặc dù xem xong sẽ sợ đến mức không dám ở một mình, nhưng cũng chẳng sao, dù sao Trọng Hải cũng sẽ luôn ở bên cạnh hẩn.

Đột nhiên Cốc Diên nghĩ đến một vấn đề, áp ứng hỏi Đàm Trọng Hải: “Ta có thể... xem phim kinh dị chứ?”

“Ừ! Được!” Dù sao Tiểu Ba đối với phim kinh dị cũng không có cảm giác gì đặc biệt cả.

Cốc Diên nghe đáp án mà thoáng cái thở ra một hơi, đột nhiên phát hiện ngoài cửa còn có một nam nhân đang đứng, vốn gặp trường hợp này, hẩn sẽ xấu hổ mà lập tức rời khỏi lòng Trọng Hải, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy đối địch của người kia, hẩn ngược lại càng ôm chặt Trọng Hải hơn, như là công khai tuyên bố chủ quyền của mình vậy.

Mà Đàm Trọng Hải đối với động tác thân mật của hẩn cũng không cho rằng là ngang bướng, cho nên chỉ ôm nhẹ lấy hẩn rồi giới thiệu, nói vị này là Lục Vĩ Kỳ vốn là đồng nghiệp muốn hỗ trợ dự án lần này của hẩn.

Sau đó, bọn họ cùng nhau ăn cơm, chỉ có điều thần kinh thô như Đàm Trọng Hải hoàn toàn không chú ý đến cuộc chiến ngầm mãnh liệt đang diễn ra giữa hai người kia.

Ăn xong, Cốc Diên đang một mình rửa bát trong bếp thì Lục Vĩ Kỳ từ toilet đi vào.

“Người đang bận hả? Hôm nay cảm ơn người đã chiêu đãi, thật ngại quá, làm mất thời gian của Trọng Hải, không biết người có phiền không?”

Lục Vĩ Kỳ khách sáo nói nhưng trong âm thanh lại đầy ý khiêu khích.

“Ta không để ý đâu.” Cốc Diên mỉm cười đáp lễ:

“Dù sao cũng là vì công việc mà! Vì công việc nên Trọng Hải mới có thể để ý đến người. Cho nên, nếu người còn muốn tốn thời gian bám theo Trọng Hải, ta khuyên người nên từ bỏ đi! Trong mắt Trọng Hải chỉ có ta, Trọng Hải là của ta, người hiểu không?”

Lục Vĩ Kỳ nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của Cốc Diên, nghĩ lại lúc ở quán bar, Đàm Trọng Hải cứu hắn, rồi sau đó hắn ngang nhiên chiếm lấy người mà cả phòng làm việc đều muốn, khiến cho Trọng Hải mỗi ngày đều vội vàng về nhà, không còn đi chơi với mọi người nữa... Nghĩ tới đây, Lục Vĩ Kỳ không kiềm chế được mà mặt mày nhăn nhó.

“Hừ! Nói thật dễ nghe, trong mắt Trọng Hải chỉ có người sao? Người có tư cách gì mà nói thế? Người... chẳng qua chỉ là một thể thân mà thôi!”

Cốc Diên trợn mắt nhìn hắn, quát: “Người nói cái gì?”

Lục Vĩ Kỳ thấy hắn phản ứng nóng nảy, khẽ hừ một tiếng rồi nói:

“Ta nghe Chiêm Nghị Hành nói rồi, người chẳng qua chỉ là một thể thân, thậm chí ngay cả tên cũng không có. Sao hả? Người thích xem phim kinh dị đúng không? May mà cái người tên Tiểu Ba cũng không ghét, chứ nếu không cái dạng thể thân như người chắc cũng chẳng được xem đâu. Người nghĩ người có được Trọng Hải sao? Đừng tự lừa mình, người biết trong mắt Trọng Hải không hề có người, chỉ cần hắn tìm được Tiểu Ba, người nghĩ người còn có thể có mặt trong căn phòng này sao?”

Nhìn khuôn mặt Cốc Diên có chút tái nhợt, Lục Vĩ Kỳ đắc ý không thèm quan tâm đến hắn, đột nhiên nhớ tới mình còn phải đi hỏi Đàm Trọng Hải một vài vấn đề.

Hừ! Người mà Lục Vĩ Kỳ ta không chiếm được, kẻ khác cũng đừng mơ tưởng, càng huống chi đối phương chỉ là một tên thể thân.

Màn đêm buông xuống đã lâu nhưng Cốc Diên vẫn bị lời nói của Lục Vĩ Kỳ hành hạ mà không thể ngủ được.

Cuối cùng, sau vài lần lật qua lật lại, hắn ngồi dậy nhìn Đàm Trọng Hải đang ngủ say bên cạnh, đột nhiên không biết tại sao, nước mắt cứ từng giọt từng giọt như một sợi dây ngọc trai mà rơi xuống.

Cảm thấy không cam lòng, hắn thương tâm mà ghé sát vào Đàm Trọng Hải nói: “Ai nói ta không có tên, ta là Cốc Diên... Tên ta là Cốc Diên! Trọng Hải...”

Hắn không ngừng vừa khóc vừa thì thào bên tai Trọng Hải, cho đến khi khóc mệt, hắn mới chậm rãi chui vào lòng Trọng Hải rồi thiếp đi.

Cho đến khi tiếng ghen ngào dần dần biến thành tiếng hô hấp đều đều, Đàm Trọng Hải mới lẳng lặng mở mắt ra, có chút nhăn mặt nhìn về phía xa xăm...

Có lẽ vẫn còn để ý lời nói của Lục Vĩ Kỳ, gần đây Cốc Diên lúc nào cũng bám dính lấy Đàm Trọng Hải, nói trắng ra là Cốc Diên muốn Đàm Trọng Hải có thể chính thức mà cảm nhận con người của hắn, đừng xem hắn là một thể thân nữa.

Hôm nay vốn là ngày nghỉ phép của Đàm Trọng Hải, bọn họ dự tính sẽ cùng đi xem phim, ăn tối nhưng công ty lại có việc đột xuất nên Trọng Hải phải đến xử lý.

“Đừng tức giận mà, Tiểu Ba, người đi dạo phố mua vé trước đi, hai giờ chiều ta nhất định sẽ đến.” Sáng sớm trước khi đi, Trọng Hải nhéo nhéo khuôn mặt giận dữ của Cốc Diên rồi nói.

Chờ Trọng Hải vừa đi, Cốc Diên đã hung hăng lau gương mặt vừa bị hắn nhéo, phỏng đoán cái thói quen thỉnh thoảng lại thích nhéo mặt của hắn chắc chắn là ngày xưa đối với Tiểu Ba mà thành.

Hắn dọn dẹp phòng một lúc, rồi tự dưng cảm thấy có chút khó chịu bức mình, liền đi thay quần áo ra ngoài đi dạo.

Nhưng khi hắn cầm cái áo màu kem cao cổ mà Trọng Hải chọn cho hắn, nhất thời cảm thấy do dự.

Cuối cùng hắn bỏ quần áo xuống, đi ra mở tủ quần áo, lôi tít từ trong mấy bộ quần áo bị Trọng Hải vứt vào thùng rác mà hắn đã len lén nhặt lại cất đi, lựa chọn một lúc rồi hài lòng thay bộ quần áo yêu thích của mình rồi vui vẻ ra cửa.

Chỉ có điều khi gần đến thời gian hẹn với Đàm Trọng Hải, hắn ngồi trong quán cafe dần dần cảm thấy bất an lo lắng.

Quả nhiên, khi Đàm Trọng Hải vừa bước vào, Cốc Diên đã nhìn thấy khuôn mặt đang vui vẻ của hắn bỗng sụp xuống, chắc chắn là do nhìn thấy cái áo màu đỏ chữ V cùng quần jean màu xanh mà cảm thấy tức giận, mà do đang ở chỗ đông người nên không thể nổi cáu được.

Sau khi bọn họ đi vào rạp chiếu phim, Cốc Diên cùng mọi người đều hào hứng tươi cười vì bộ phim thì Đàm Trọng Hải từ đầu đến cuối vẫn nghiêm mặt, khoé miệng chưa từng động dảy qua.

Xem xong phim, bọn họ đi trên đường tìm một quán ăn, Cốc Diên vẫn vui vẻ kể về bộ phim hài vừa xem, nhưng thật không ngờ, Đàm Trọng Hải lại lạnh lùng trầm giọng:

“Người nói đủ chưa? Từ đầu đến cuối cứ cười không ngừng, nếu là Tiểu Ba, hắn sẽ không cười ha ha như thế, mà người đang mặc cái thứ quần áo gì thế này, không phải đã nói người vứt đi rồi sao? Nếu như là Tiểu Ba, hắn sẽ không...”

Đàm Trọng Hải còn chưa nói xong đã nhìn thấy Cốc Diên hai mắt hồng hồng nhìn hắn, miệng mím chặt có chút phát run.

“Cuối cùng người cũng chịu nói ra rồi sao, ta làm thế thì sao, ta thích cười đấy, ta cũng đâu phải là Tiểu Ba mà người muốn!” Cốc Diên mặt đầy thương tâm, tràn đầy nước mắt vội quay đầu chạy đi.

Nhìn bóng lưng của Cốc Diên, Đàm Trọng Hải cũng tức giận không thèm để ý mà xoay người đi hướng ngược lại, chỉ là mới đi được vài bước, hắn bỗng nhiên đứng lại, trong miệng gầm nhẹ một tiếng: “Ghe tởm!”

Hắn xoay người lại chạy vội về hướng Cốc Diên.

Đêm đã khuya, Cốc Diên vẫn vừa đi vừa khóc không ngừng, mặc dù điện thoại vang lên liên tục nhưng hắn vừa nhìn thấy trên màn hình hiện tên Trọng Hải liền giận dữ không tiếp.

Hắn biết hắn không có lý do gì nổi nóng với Đàm Trọng Hải, ngay từ đầu là hắn tự nguyện trở thành thế thân, vậy thì giờ đây hắn có tư cách gì mà tức giận vì Trọng Hải không nhìn hắn đây?

Nhưng là... hắn thật sự mệt mỏi quá. Mặc dù Trọng Hải vẫn đối xử rất dịu dàng với hắn, cũng rất sủng ái yêu thương hắn, nhưng chỉ cần nghĩ Đàm Trọng Hải đối xử tốt với hắn cũng chỉ vì cái người tên Tiểu Ba kia là trái tim tràn ngập tình cảm của hắn liền cảm thấy trống rỗng hư không.

Quả thật hắn rất muốn ở bên Đàm Trọng Hải, nhưng hắn thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

Hắn không cam lòng!

Đột nhiên, Cốc Diên nhìn thấy vài người đàn ông đang đến gần, ban đầu hắn cũng không để ý, nhưng sau đó hắn mới chú ý thì ra là ngay gần đó là một quán Gaybar.

Hơn nữa khuôn mặt hắn lại thanh tú đằm lẹ khiến ai nhìn thấy cũng không nhận được muốn yêu thương hắn, mới chỉ vài phút ngắn ngủi thế mà đã rất nhiều người ra bắt chuyện làm quen.

Tự nhiên lúc đó trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ.

Nếu Tiểu Ba trong lòng Đàm Trọng Hải thuần khiết trong sáng như một tờ giấy trắng, vậy thì nếu như hắn mang dung mạo xinh đẹp của Tiểu Ba mà đi hẹn hò với các nam nhân khác thì liệu Tiểu Ba có trở nên xấu xí trong lòng Trọng Hải không?

Ôm ấp ý niệm trả thù, khi một nam nhân nữa xuất hiện mà mập mờ đến gần hắn, hắn cũng không từ chối mà một tay lau đi nước mắt, khuôn mặt nở lên nụ cười xinh đẹp hấp dẫn nam nhân xa lạ trước mặt.

“Được thôi! Người muốn mang ta đi đâu chơi đùa đây?”

Nhìn hắn yêu mị tươi cười, nam nhân đã ngây ngẩn cả người.

“À! Chúng ta đi ăn cơm trước, rồi đi karaoke, sau đó đến khách sạn... ách... không không không, ta muốn nói...”

Nhất thời đem mục đích nói ra khỏi miệng khiến hần lúng túng giải thích, nhưng sớm biết rõ mục đích của đối phương, Cốc Diên cũng chỉ nhẹ nhàng bật cười khanh khách.

“Một đêm tình sao? Có gì đáng kinh ngạc đâu.” Nhưng mà, cái tên Tiểu Ba ngây thơ ngại ngùng kia sao có thể dễ dàng chấp nhận cái loại yêu cầu này chứ.

Kỳ thật hần cũng không phải người tùy tiện, hần chỉ là đang muốn vũ nhục cái người mà Trọng Hải yêu mà thôi, đối với việc nam nhân phóng túng nắm tay hần, hần cũng có thể kiềm chế cảm giác ghê tởm mà mặc kệ hần kéo đi.

Hai chân run rẩy đi theo nam nhân, tự nhiên sau lưng truyền đến tiếng giận dữ của một nam nhân, sau đó hần liền bị một cánh tay thô lỗ kéo lại.

“Khốn nạn! Buông cái tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi người Tiểu Ba!”

Cốc Diên hoảng sợ mà nhìn tên nam nhân kia bị đẩy ngã xuống đất, lại quay ra nhìn Đàm Trọng Hải đang lửa giận công tâm, nghĩ đến lúc này hần vừa la tên Tiểu Ba, Cốc Diên lại giận dữ giãy dụa.

“Buông ta ra... Ta không phải là Tiểu Ba...”

Nhìn Cốc Diên đang muốn vùng khỏi tay mình, rồi lại quay đầu nhìn về phía nam nhân mặt đầy dâm ý kia, Đàm Trọng Hải lại càng tức giận mà túm chặt Cốc Diên, cổ tay nhỏ bé của Cốc Diên cũng đã bị hần nắm mà in vài vết bầm tím.

“Đau quá, Trọng Hải... buông tay ra...”

“Này! Buông hần ra, ngươi không nghe hần nói sao?”

Nam nhân vừa bị ngã nhìn thấy Cốc Diên giãy dụa muốn chạy về phía mình, nhất thời, hần to gan ưỡn ngực lên tiếng bảo vệ nam hài.

Nhưng không ngờ, lời nói vừa ra khỏi miệng mà đã bị ánh mắt dữ tợn của Đàm Trọng Hải làm cho khiếp sợ.

“Biến, nếu không ta cũng không thể cam đoan chuyện gì sẽ xảy ra với ngươi đâu.”

Nhìn hai tròng mắt tràn ngập uy hiếp cùng sát ý của Đàm Trọng Hải khiến nam nhân cảm thấy kinh hãi. Hần chỉ muốn tìm một bạn tình qua đêm thôi, cũng không có hứng thú đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán!

Nam nhân thầm nghĩ, thụt lùi vài bước rồi xoay người rời đi, tốt nhất là tránh xa cái tên hung ác kia một chút.

Nhìn thấy tên kia bỏ đi, Đàm Trọng Hải mới quay lại gắt gao nhìn trừng trừng vào nam hài thanh tú còn đang giãy dụa trong tay, bỗng đứng hần điên lên: “Khốn nạn! Ngươi lại đây cho ta!”

“Không! Ngươi buông ta ra, ta đi đâu với ai không liên quan gì đến ngươi!”

“Câm miệng! Ta không cho phép ngươi nói xấu Tiểu Ba, Tiểu Ba căn bản sẽ không hạ tiện đi quyến rũ đàn ông như ngươi!”

“Dù sao ta... ta...” cũng đâu phải là Tiểu Ba của ngươi!

Cốc Diên hốt mất phẩm hồng nghĩ muốn nói với hần như vậy, nhưng lại bị Trọng Hải kéo mạnh đi, chỉ có thể thở hồng hộc mà không cách nào nói tiếp được.

Cuối cùng, Cốc Diên bị kéo vào một cái ngõ nhỏ âm u tối đen như mực.

“Trọng Hải, ngươi muốn làm gì? Buông ta ra...”

Cốc Diên giãy dụa không ngừng, nhưng thân thể của hần lại bị Đàm Trọng Hải mạnh mẽ áp đặt trên tường. Trong nháy mắt, hần cảm thấy nam nhân ở đằng sau tàn nhẫn cắn vào cổ hần, hai bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể mảnh khảnh vô lực.

“Trọng Hải, ta không muốn...”

Cốc Diên có chút hoảng sợ mà phản kháng, nhưng Trọng Hải cảm nhận được hấn cự tuyệt mà càng thêm phần nộ ép chặt hấn vào tường làm cho hấn không thể nào nhúc nhích.

“Cái tên tiện hoá như ngươi mà dám cự tuyệt ta sao? Ngươi thật sự muốn đi theo cái tên nam nhân lúc này à?”

“Ta...” không có.

Cốc Diên chưa kịp cãi lại đã bị Đàm Trọng Hải kéo tụt quần xuống, đột nhiên hấn cảm thấy có một thứ cực đại nóng rực đang tàn nhẫn mà xông thẳng vào.

“A! Trọng Hải, đau quá... nhẹ một chút...”

Không quan tâm đến Cốc Diên đang nghẹn ngào cầu xin, Đàm Trọng Hải vẫn siết chặt hấn, thô bạo tàn nhẫn mà xỏ xuyên qua cơ thể hấn.

Trong ngõ nhỏ âm u không ngừng vang lên tiếng thở dốc cùng rên rỉ của hai người.

Đàm Trọng Hải tràn ngập dục vọng mà tăng tốc, hai tay ôm chặt lấy thân thể Cốc Diên, ý loạn tình mê mà nhỏ giọng thì thào:

“Tiểu Ba... Tiểu Ba... đừng đi gặp nam nhân khác, Tiểu Ba...”

Nghe hấn nói, khóe mắt của Cốc Diên nhất thời không kìm được lệ, thương tâm mà lắc đầu:

“Không phải! Ta không phải hấn... Ta không phải Tiểu Ba...” Ta là Cốc Diên mà...

Thanh âm tình dục dần dần biến mất, chỉ còn lại tiếng thở nhẹ nhàng của hai người trong con hẻm tăm tối.

Cốc Diên đã gần như không còn chút khí lực nào, cả người theo bức tường nhẵn nhụi mà trượt dần xuống nền xi măng, Đàm Trọng Hải thì ở bên cạnh ngồi xuống dựa vào bức tường, lấy tay che mặt như đang cảm thấy hối hận vì hành vi thô bạo của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cục Đàm Trọng Hải như quyết định điều gì đó mà nói với Cốc Diên: “Coi như chấm dứt, chuyện của chúng ta... đừng ở đây thôi!”

Cốc Diên ngạt nhiên giờ đôi mắt ướt át ngược lên nhìn Trọng Hải.

Trọng Hải nhìn về phía xa xăm thì thào thở dài: “Kỳ thật ngươi cũng rất đau khổ, cho nên ban đêm ngươi mới len lén mà khóc như vậy, ta biết, ngươi căn bản không phải là Tiểu Ba, nhưng lại bức bách ngươi trở thành hấn... Quên đi, chúng ta chấm dứt ở đây! Nếu như còn tiếp tục.... chỉ sợ cả hai chúng ta đều điên lên mất...”

Nhìn Đàm Trọng Hải thống khổ mà túm tóc mình, Cốc Diên vô cùng sợ hãi lắc đầu, vội vàng giang tay ôm lấy Trọng Hải mà khóc:

“Không sao đâu, Trọng Hải, không sao... ta... xin lỗi, ta sẽ không bao giờ chọc giận ngươi nữa, Thật đấy, chúng ta sẽ không sao đâu, sau này ta sẽ không bao giờ mặc quần áo sáng màu, ta sẽ thích ăn mướp đắng, cũng không xem phim kinh dị nữa, cũng không mở miệng cười to, chúng ta sẽ không sao đâu, cho nên...”

Cho nên xin ngươi đừng kêu ta rời đi, van cầu ngươi...

Đàm Trọng Hải chậm rãi giờ hai tay ra ôm chặt lấy hấn đưa vào lòng, khép hai tròng mắt có chút thống khổ rồi nói: “Đừng rời khỏi ta, Tiểu Ba...”

7. Chương 7

Sau cái đêm cuồng loạn đó, Cốc Diên đã chính thức trở thành một thể thân tình nhân hoàn mỹ.

Nụ cười của hắn đã không còn sáng lạn như xưa nữa mà trở nên ngại ngùng đầy xấu hổ, hắn cũng đã không còn động một tý lại kích động lên mà giờ đây hắn đã trở một người hoàn toàn trầm tĩnh như Tiểu Ba – người mà Trọng Hải luôn mong muốn....

Có lần Chiêm Nghi Hành đến nhà lấy cái đĩa mà Cốc Diên mượn từ trước, nhìn thấy hắn ngại ngùng cười, còn không nhìn được mà lên hỏi Trọng Hải:

“Người đã tìm được Mạnh Ba La rồi à?”

Quả thật cái người ít nói lại hay ngại ngùng kia giống hệt với Tiểu Ba trong trí nhớ của hắn.

Mà Đàm Trọng Hải nghe hắn hỏi cũng chỉ mím chặt môi không nói nửa lời.

Theo lý thuyết, nam hài không chút kháng cự, trở thành một Tiểu Ba hoàn mỹ mới là thứ hắn muốn kia mà...

Song, khi nhìn Cốc Diên với nụ cười ngại ngùng giống hệt như Tiểu Ba, trong đầu hắn lại hiện lên khuôn mặt dầm lệ của nam hài vào cái đêm hôm ấy, tự nhiên hắn cảm thấy có cái gì đó nặng nề đang đè vào tim mình.

Trọng Hải biết mình quá tàn nhẫn, rõ ràng không yêu thương nhưng lại muốn giữ hắn ở bên người, thậm chí phải cướp đi nụ cười trong sáng của hắn cũng không bận tâm.

Thở dài một hơi, trái tim hắn như bị ai đó bóp nghẹt thật là khó chịu.

Một người thể thân nhất cử nhất động giống hệt Tiểu Ba như thế này vốn vẫn là điều hắn mong muốn kia mà?

Đã như vậy, hắn còn để ý cái gì đây?

Hắn còn cần quan tâm đến cái gì nữa?

Hôm nay, Đàm Trọng Hải đứng ở mép giường để Cốc Diên thắt caravat cho hắn, mặc bộ vest đã được là phẳng tắp, mái tóc dày đen óng được vuốt một ít gel khiến diện mạo hắn càng thêm anh tuấn hơn so với ngày thường.

Hắn gần như chẳng cần nhìn xem nam hài đang loay hoay chỉnh sửa cho hắn như thế nào, bởi vì hắn tin tưởng nam hài nhất định sẽ vì hắn mà làm thật hoàn mỹ, với lại nam hài hình như rất quen thuộc với công việc này, khác hẳn với Tiểu Ba...

Giật mình với ý nghĩ vừa xuất hiện, Đàm Trọng Hải đột nhiên cau mày xúc động mà kéo kéo cái caravat trên cổ.

Cốc Diên thấy vậy vội vàng ngăn lại: “Trọng Hải, đừng kéo ra, xộc xệch hết cả rồi.”

“Quá chật!” Đúng vậy, trái tim hắn đập thành thịch nhất định là do cái này.

“Nhưng hôm nay người phải dẫn đầu đoàn đến công ty đối tác chỉ đạo vấn đề kỹ thuật mà? Cho nên người cũng phải thắt caravat cho đúng mới được.”

Cốc Diên một lần nữa vì hắn mà vừa thắt lại caravat vừa nói: “Ta biết người không thích ăn mặc quá mức như vậy, nhưng hôm nay người đến công ty của người khác, là đại diện cho công ty của mình, không thể để làm mất mặt được. Hơn nữa, sếp của người cũng yêu cầu người phải mặc cho nghiêm túc, cho nên người cố chịu một chút đi, có được không?”

Nghe thấy Cốc Diên ôn nhu nhẹ giọng nói, Đàm Trọng Hải cho dù khó chịu đến thế nào cũng chỉ có thể chịu buộc cái chết tiệt này trên cổ mà thôi.

Cuối cùng, đột nhiên hắn nghĩ đến cái gì đó, liền quay sang nói với Cốc Diên: “Được rồi, lần trước không phải người rất muốn đi cái nhà hàng mà tạp chí giới thiệu sao? Hôm nay ta sẽ về sớm một chút rồi cùng nhau đến đó.”

“Ừ!”

Cốc Diên cúi đầu nhẹ nhàng nói, miệng còn mang theo một nụ cười mỉm ngại ngùng.

“VẬY ta đi đây.”

“Đi đường cẩn thận.”

Đàm Trọng Hải cười cười ôn hoà với Cốc Diên, nhưng vừa bước ra khỏi cửa một bước, nụ cười đó lại dần dần biến mất một cách khó hiểu, thay vào đó là một tia thở dài trầm lắng.

Vừa nãy hấn làm sao vậy?

Khi hấn nói muốn dẫn nam hài đến nơi nam hài thích, hấn lại nghĩ muốn nhìn thấy nụ cười sáng lạn vui vẻ của nam hài chứ không phải nụ cười ngại ngùng như Tiểu Ba.

Không hiểu mình đang nghĩ cái gì, hấn nhíu chặt mày đem mặt vùi vào lòng bàn tay như muốn lau đi cái điều buồn bực trong nội tâm đó.

Sau đó hấn thở mạnh một hơi, tăng tốc mà đi nhanh về phía trước.

Công việc chỉ đạo kỹ thuật nhanh chóng thuận lợi hoàn thành còn hơn cả dự kiến.

Lúc xong, Đàm Trọng Hải thấy thời gian còn sớm liền đồng ý cùng mọi người đi vui chơi, cũng hy vọng có thể làm cho tâm tình thoải mái, không còn những buồn bực khó hiểu nữa.

Sắc trời trở nên tối dần, hấn nhìn xuống đồng hồ thấy thời gian cũng sắp đến, vội nói với các đồng nghiệp mình có việc gấp rồi đi nhanh về phía bãi đỗ xe.

Song khi Trọng Hải nhớ tới nam hài đang ở nhà chờ hấn, đáy lòng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng nặng nề. Mặc dù nam hài đã nói tình cảm của hấn cũng không phải là nghiêm túc, nhưng Trọng Hải hiểu rõ, nam hài là đang nói dối hấn.

Nếu như nam hài thật sự không thương hấn thì sao lại đồng ý vì được ở lại bên hấn mà từ bỏ cả chính bản thân mình, ngay cả tên cũng không có, hoàn toàn trở thành một thể thân của người khác đây?

Nếu như chỉ vì cần tìm một chỗ có thể che nắng che mưa, cần gì phải hy sinh nhiều đến vậy? Càng huống chi với khuôn mặt thanh tú đó, biết bao nhiêu người tự nguyện cho hấn ở cùng.

Nghĩ đến đây, Đàm Trọng Hải bỗng dừng đứng lại....

Nam hài có lẽ vốn là yêu hấn....

Nhưng tại sao? Hơn nữa, yêu hấn từ khi nào?

Là cái lần đầu tiên bọn họ gặp mặt... hay là... bọn họ đã gặp nhau từ lâu lắm rồi?

Không thể nào, nếu như hấn đã gặp nam hài, nhất định hấn sẽ khắc sâu mà ghi nhớ, bởi vì khuôn mặt đó giống hệt như Tiểu Ba, cho nên chắc chắn hấn chưa từng gặp nam hài.

Nhưng tại sao nam hài lại vì hấn mà nỗ lực đến thế?

Hơn nữa ngay từ đầu hấn cũng đã cảnh cáo nam hài, đây chỉ là chơi đùa, đừng nên tưởng thật, nếu không hấn sẽ cảm thấy phiền phức vô cùng. Song bây giờ biết rõ tình cảm của nam hài, tại sao hấn lại không cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại từ sâu trong tim lại dâng lên một tia tình cảm khó nói.

Đàm Trọng Hải khẽ thở dài, quyết định tốt nhất không suy nghĩ nữa mà nên đi nhanh, nếu không sẽ bị lỡ hẹn mất.

Nhà hàng này vốn là trong lúc vô tình nam hài nhắc đến, không biết vì sao, hấn lại nhớ mãi không quên. Mặc dù sáng nay nam hài chỉ tỏ ra thần nhiên ngại ngùng mỉm cười, nhưng hấn biết, nam hài vốn rất vui vẻ.

Nghĩ tới đây, khoé miệng Trọng Hải nhẹ nhàng vung lên, bước chân tựa hồ cũng không còn nặng nề như trước.

Song ngay lúc hấn sắp dừng xe, đột nhiên có một bóng người xuất hiện thoáng qua hấp dẫn tất cả tầm mắt của hấn.

Hắn chần chừ dừng lại, quay đầu nhìn một người nam nhân đeo kính đen tay cầm túi đang yên lặng cúi đầu đi tới.

Trong phút chốc, Đàm Trọng Hải dường như không thể thở được, giọng nói trầm thấp mang theo một chút run rẩy, hướng về phía nam nhân khẽ gọi: “Tiểu Ba...”

Không biết tại sao, lúc này Cốc Diên đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an.

Hôm nay, hắn đã sớm mặc quần áo theo đúng phong cách của Tiểu Ba mà chờ Trọng Hải trở về.

Mấy ngày nay, hắn đã hoàn toàn biến thành Tiểu Ba, hắn học cười giống Tiểu Ba, học động tác của Tiểu Ba, nhưng về mặt lại không thể học đầy đủ, ví dụ như hắn không biết Tiểu Ba khi tức giận sẽ như thế nào, bởi vì ngày đó ở quán bar, hắn cũng không nhìn thấy vẻ mặt đó của Tiểu Ba.

Nhưng mà Tiểu Ba cũng có lúc tức giận sao? Hắn nhìn qua có vẻ rất dịu dàng lại hay ngại ngùng, không biết khi tức giận, Tiểu Ba sẽ như thế nào nhỉ?

Song có thể xác định, Tiểu Ba nhất định sẽ không âm thầm giận đối Trọng Hải như hắn, quả thực hắn chẳng khác gì một đứa trẻ không được cho kẹo mà hờn dỗi.

Mặc dù sự thật là hắn không có được tình yêu của Trọng Hải, nhưng nghĩ lại bộ dáng giận đối lúc đó, hắn cũng thấy mình thật mất mặt, dù sao cũng đã lớn như vậy rồi.

Ngày đó hắn chỉ lơ đãng đem tạp chí cho Trọng Hải, tỏ vẻ muốn đi đến đó ăn một chút, thật không ngờ cái tên thần kinh thô như Trọng Hải, luôn không nhớ không được bất cứ thứ gì lại có thể nhớ kỹ cái tên nhà hàng mà hắn đã nói.

Chỉ điều này thôi, Cốc Diên đã không nhịn được mà tràn đầy vui vẻ, tất cả thống khổ cùng đau đớn từ khi phải sắm vai Tiểu Ba trong nháy mắt đã biến mất hoàn toàn.

Hắn vui mừng chờ đợi, chờ đợi lần hẹn họ đầu tiên của bọn hắn, không phải là Trọng Hải cùng Tiểu Ba, mà là Trọng Hải cùng hắn... cùng Cốc Diên.

Nhưng thời gian cứ dần dần mà trôi qua, Đàm Trọng Hải vẫn không xuất hiện, Cốc Diên ngẩng đầu nhìn đồng hồ, trong miệng thì thầm nói: “Trọng Hải chậm chạp quá...”

Lúc này Cốc Diên không nhịn được mà phỏng đoán, có lẽ Trọng Hải bị tắc đường, hoặc là do công việc chưa hoàn thành, cho nên mới muộn như vậy.

Nhưng không hiểu tại sao, lúc này ở sâu trong nội tâm hắn bỗng xuất hiện một dự cảm chẳng lành làm cho hắn có chút sốt ruột không yên.

“Thì ra người bây giờ là một giáo sư trung học...”

Trên một phòng ăn cao tầng, Đàm Trọng Hải đang cùng Mạnh Ba La dùng cơm, nói một ít chuyện gần đây của hai người.

Lúc này Đàm Trọng Hải đã thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhớ lúc hắn gọi Tiểu Ba ở trên đường lúc nãy, lại thấy Tiểu Ba chỉ mở to hai mắt, môi khẽ run run mà nhìn hắn không nói một lời.

Thoáng chốc, hắn còn tưởng Tiểu Ba đã quên hắn rồi, không thể làm gì khác hơn là tự giới thiệu lại tên mình, trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót.

Nhưng không ngờ Tiểu Ba lại run rẩy chậm rãi nói: “Ta đương nhiên... biết người là ai.”

Nghe Tiểu Ba nói, hắn biết Tiểu Ba không hề quên hắn....

Hình như Tiểu Ba cũng rất kinh ngạc, vì sao khi hắn vẫn đeo kính đen, bề ngoài cũng thay đổi khá nhiều, vậy mà Trọng Hải vẫn có thể nhận ra hắn?

Đàm Trọng Hải đối với câu hỏi của hắn có chút bất đắc dĩ mà cười, có lẽ bởi vì trước kia đã cự tuyệt Tiểu Ba, cho nên Tiểu Ba mới nghĩ là mình ghét hắn.

Trọng Hải nhẹ nhàng thở dài, Tiểu Ba căn bản không biết hắn để ý Tiểu Ba đến mức nào, mặc kệ Tiểu Ba biến thành thế nào, hắn chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra ngay.

Ngay lúc này hắn nhìn Tiểu Ba vẫn đang cúi đầu yên lặng dùng bữa, mặc dù hắn đã nói hết các chuyện vui vẻ ngày xưa để bầu không khí khá hơn, nhưng Tiểu Ba vẫn cứ bất an mà ngồi im trước mặt hắn.

Hắn nhớ kỹ, trước kia Tiểu Ba cũng như thế này mà ngồi trong lớp, bất luận kẻ nào tới gần cũng đều cảm thấy không được tự nhiên.

Mãi cho đến khi bọn họ trở thành bạn thân, Tiểu Ba mới bắt đầu cười với hắn, nhưng mà...

Cuối cùng hắn lại là người cướp đi nụ cười của Tiểu Ba.

Đột nhiên, hắn cảm thấy vô cùng hối hận, trừ lần đó ra, hắn lúc nào cũng khát vọng nói với Tiểu Ba những năm gần đây hắn tìm Tiểu Ba như thế nào, hắn nhớ Tiểu Ba ra sao.

Nhưng Tiểu Ba có vẻ như cố gắng tránh né cái chuyện xấu hổ phát sinh năm đó, trong miệng không ngừng kể về các bạn học khác, người nào đã kết hôn, người nào bị ngã bệnh.... vân vân, tất cả những đề tài này Trọng Hải thực sự chẳng muốn nghe chút nào.

Ngoài ra hắn vẫn chú ý đến cái túi của Tiểu Ba đang đặt cạnh cái ghế kia.

Trong túi là một cái khăn màu xám, rõ ràng không phải màu sắc yêu thích của Tiểu Ba, nói như vậy.... cái khăn này vốn là Tiểu Ba định tặng cho ai sao?

Nghĩ tới đây, Đàm Trọng Hải cảm thấy chán nản vô cùng, dần dần không khí thân thiện biến mất mà thay thế vào đó là một mảnh trầm mặc.

Bởi vì đột nhiên cả hai đều im lặng, cho nên trong nháy mắt, không khí xung quanh càng trở nên mong manh, Mạnh Ba La toàn thân cũng cứng ngắc, đến ngồi cũng có vẻ như rất khó khăn.

Đàm Trọng Hải rốt cục không chịu nổi, ngược mắt lên như quyết định điều gì đó, quay sang Tiểu Ba hỏi thẳng:

“Tiểu Ba, có phải ngươi có người yêu rồi phải không? Ý ta nói là... bạn trai.”

Không ngờ Đàm Trọng Hải lại đột nhiên chạm vào đề tài cấm kỵ này, thoáng chốc, Mạnh Ba La cảm thấy vô cùng bối rối, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Ngươi... sao lại hỏi như vậy... ta cái gì bạn trai, ta.... đương nhiên không có...”

“Thật sự không có?” Ánh mắt của Trọng Hải nhìn thẳng vào cái túi, không tự giác mà hỏi lại một lần nữa.

“Ta...”

Mạnh Ba La như muốn trực tiếp phủ nhận, nhưng trước khi lời nói phun ra khỏi miệng lại đột nhiên lặng đi một chút, dường như có vật gì đó trong phút chốc tiến vào trong đầu làm cho hai tròng mắt hắn hiện lên đầy tia hoang mang, cho đến khi Đàm Trọng Hải gọi hắn, hắn mới có chút ngập ngừng nói:

“Ta không có người yêu.”

Vừa nghe được đáp án thoả mãn, khuôn mặt nghiêm nghị của Đàm Trọng Hải đột nhiên trầm tĩnh lại, hắn tin Tiểu Ba sẽ không lừa gạt hắn.

Hắn ngẩng nhìn khuôn mặt thanh tú trước mặt, đối phương bị hắn nhìn chăm chăm, khuôn mặt trắng nõn có chút đỏ bừng lên, đôi mắt xấu hổ mà lặng lẽ cúi xuống.

Đàm Trọng Hải thoáng nghiêng về phía trước định nắm lấy bàn tay của Tiểu Ba đang đặt trên bàn ăn.

“Tiểu Ba... chúng ta...” bắt đầu lại từ đầu nhé.

Lời còn chưa kịp nói xong, đột nhiên chiếc điện thoại di động vang lên inh ỏi ngăn trở bàn tay của Trọng Hải đang sắp sửa chạm vào tay của Mạnh Ba La.

Đàm Trọng Hải thu tay lại, thò vào túi lấy điện thoại ra, nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình, hai tròng mắt thoáng cái đã trầm xuống.

Dùng tay ra hiệu xin lỗi Tiểu Ba, Đàm Trọng Hải đứng dậy đi ra ngoài, nghe giọng nói vang lên trong điện thoại, Trọng Hải không khỏi nhún mày miễn cưỡng cười.

“Xin lỗi đã để người đợi lâu, đột nhiên giám đốc công ty lại mời dùng cơm, cho nên... lần sau ta sẽ đền cho người, có được không... Người cũng đi ăn cơm trước đi, đừng chờ ta!”

Nghe xong điện thoại, Đàm Trọng Hải không tự giác mà thở ra một hơi, rồi sau đó trở lại bàn cơm. Hắn rất ghét nói dối, nhưng lại...

Những lời định nói với Tiểu Ba cuối cùng hắn cũng không nói được, chỉ có thể trò chuyện một ít về công việc của nhau rồi thôi.

Trong đầu Trọng Hải loạn thành một đống.

Hắn làm sao thế này? Nói đi! Nói với Tiểu Ba hắn muốn được bắt đầu lại từ đầu. Không phải hắn đã chờ cái khoảnh khắc này gần mười năm rồi sao?

Nhưng mỗi lần hắn định nói ra thì trong não lại hiện lên khuôn mặt luôn sáng lạn tươi cười chờ hắn về nhà, làm cho lời đến bên mép lại không hiểu sao mà chui ngược vào trong yết hầu.

Lúc này, đột nhiên Mạnh Ba La cắt đứt đề tài công việc mà nhìn Trọng Hải nói: “Trọng Hải... bây giờ người có người yêu chưa?”

Đàm Trọng Hải vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ Tiểu Ba lại hỏi hắn như vậy. Thoảng cái, hình ảnh nam hài mấy ngày nay vẫn ở bên hắn không hiểu sao lại xuất hiện trong đầu.

Người yêu? Sao có thể như vậy? Sao hắn lại có thể coi thể thân kia thành người yêu của mình được? Chẳng qua vì nam hài có khuôn mặt giống hệt Tiểu Ba mà thôi...

Thậm chí ngay cả tên mà đến tận bây giờ hắn còn chưa nhớ nổi.

Một thể thân không có tên, sao có thể là người yêu của hắn đây?

Không có chút do dự, Đàm Trọng Hải nhìn thẳng vào Mạnh Ba La, tiếng nói trầm thấp bay bổng trong không khí: “Không có, ta chưa có người yêu.”

Có lẽ câu hỏi của Tiểu Ba đã làm sáng tỏ lòng của hắn.

Bây giờ Đàm Trọng Hải rõ ràng nói cho chính mình, người hắn muốn từ trước tới giờ cũng đều là Tiểu Ba, đây là điều không thể nghi ngờ, hắn không nên vì một người thể thân mà bỏ qua cơ hội gặp lại vất vả lắm mới có được của bọn họ.

Bởi vậy, sau khi chuẩn bị chia tay, Đàm Trọng Hải đã lưu số điện thoại của Tiểu Ba vào di động, sau đó thử yêu cầu hẹn hò với hắn.

“Khi nào có thời gian, chúng ta lại gặp nhau nhé, ý ta là... không chỉ là đi ăn mà chúng ta có thể đi đến những nơi khác nữa...”

Nghe thấy hắn nói, Mạnh Ba La kinh ngạc mà nhìn hắn, rồi sau đó gương mặt hình như hiện lên chút tức giận, rồi lại thẹn thùng mà gật đầu.

Đàm Trọng Hải trầm nghĩ, nếu như Tiểu Ba có thể khôi phục lại nụ cười như quá khứ thì thật là tốt.

Hắn sẽ làm cho Tiểu Ba khôi phục lại như trước kia, Đàm Trọng Hải tự tin mà nghĩ.

Ngay lúc này, bởi vì Đàm Trọng Hải đang chìm vào tương lai tốt đẹp cho nên không phát hiện khi hắn đi qua ngã tư, một người nam nhân cao lớn đã hung ác trừng hắn như thế nào, sau đó nộ khí bùng bùng mà đi về phía Mạnh Ba La.

Giờ đây trong óc của Đàm Trọng Hải chỉ lo lắng duy nhất một việc, đó là.... phải nhanh chóng dứt tất cả quan hệ với nam hài thể thân kia.

“Người đã về?”

Khi Đàm Trọng Hải về đến nhà, vẫn là nam hài mỉm cười ngại ngùng ra mở cửa cho hắn, chỉ có điều, cuộc sống sau này, hắn đã không muốn nhìn thấy cái người bắt chước Tiểu Ba này nữa rồi.

Hắn trong lòng đang suy tính, đột nhiên nam hài hỏi hắn:

“Hôm nay liên hoan với giám đốc cùng mọi người có vui không?”

Đàm Trọng Hải nhú nhú mày rồi miễn cưỡng mỉm cười: “Ừ! Rất vui!”

Sau đó Trọng Hải xoay người lên lầu, nói hần hơi mệt, muốn tắm rửa rồi đi ngủ.

Vốn Cốc Diên chỉ thuận miệng hỏi một chút, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của Trọng Hải, Cốc Diên thoáng chốc sững sờ cả người. Hần biết Trọng Hải không phải là người hay nói dối, cho nên một khi nói dối, vẻ mặt sẽ giống hệt như lúc này.

Mà Đàm Trọng Hải cũng không chú ý đến điều đó.

Chờ Đàm Trọng Hải vào phòng tắm, Cốc Diên tâm tình bối rối mà chậm rãi đứng lên, hít sâu một hơi rồi đi về phía chiếc điện thoại di động đang đặt ở đầu giường.

Cho tới bây giờ hần cũng chưa từng chạm vào di động của Trọng Hải, bởi vì hần tin tưởng Trọng Hải cho nên không muốn xâm phạm vào đời tư của hần.

Nhưng giờ đây, Cốc Diên lại đang run rẩy mà cầm lấy di động của Trọng Hải, tận sâu trong đáy lòng không hiểu tại sao cảm thấy sợ hãi vô cùng. Ấn vài cái, tay hần đột nhiên càng run rẩy điên cuồng.

Sững sờ một lúc lâu, hần bối rối ấn một cái àn hình trở lại như ban đầu, cố gắng quên đi dãy số xa lạ cùng cái tên hần đã sớm nghe đến phát chán kia.

Sau đó hần đặt di động lại chỗ cũ, thân thể phát run mà ngồi lại mép giường, hai tròng mắt vô thần mà nhìn chằm chằm vào màn hình TV, đôi môi trắng bệnh thì thảo nói: “Tránh không được rồi... cái gì nên tới, đúng là vẫn tới...”

8. Chương 8

Từ lúc đầu bọn hần đã thoả thuận với nhau, chỉ cần hần tìm được Tiểu Ba thì kỳ hạn nam hài thay thế Tiểu Ba sẽ chính thức kết thúc, và nam hài phải lập tức rời khỏi đây.

Hần không sai, cho dù hần có lợi dụng nam hài thành thể thân của Tiểu Ba, nhưng hần cũng không ép buộc nam hài, là do nam hài tự nguyện, mà hần cũng đã thực hiện điều kiện là cho nam hài một nơi trú ngụ, che nắng che mưa.

Giờ đây hần muốn nam hài rời đi cũng đúng, vì hần đã tìm được Tiểu Ba rồi, đương nhiên nam hài không thể ở lại. Về phần nơi ở, hần có thể tìm một nơi tạm thời cho nam hài, cho đến khi nam hài có việc làm hoặc là tìm được một người nam nhân khác tiếp nhận hần mới thôi...

Đột nhiên, Đàm Trọng Hải nhú chặt mày. Chuyện gì thế này?

Cứ nghĩ tương lai có một nam nhân khác ở cùng với nam hài, rồi sau đó nam hài sẽ đối xử với người đó như đối với hần mà dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm, buổi tối còn vì nam nhân kia mà xoa bóp, thậm chí còn cho nam nhân ôm lấy thân thể ấm áp tràn ngập mùi hoa thơm của hần... cứ tưởng tượng như vậy lại làm áu nóng của Đàm Trọng Hải như xông vào náo.

Lắc đầu, hần rời khỏi bàn làm việc, vào thang máy đi lên tầng thượng, nương nhờ cơn gió lạnh lẽo đang lùa tới để làm mình tỉnh táo trở lại.

Đã nửa năm, hần sống cùng nam hài đã gần nửa năm rồi.

Nhưng người hần muốn là Tiểu Ba, đây là chuyện chắc chắn không thể nào chối cãi.

Chuyện khác, hần không cần phải suy nghĩ nhiều.

Bây giờ việc hần muốn làm duy nhất là làm cho nam hài rời khỏi nhà hần.

Hần nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, trong lòng âm thầm đưa ra quyết định.

Lúc về đến nhà, Đàm Trọng Hải nhìn nam hài nở nụ cười ngênh đón hần, còn cầm cặp cho hần, có chút chần chừ nhưng hần vẫn mở miệng nói:

“Có chuyện ta cần nói với người...”

Không đợi hắn nói xong, nụ cười ngại ngần của Cốc Diên xuất hiện một tia bối rối rồi vội vã chạy vào phòng bếp: “không thèm nghe người nói nữa, cá của ta sắp cháy rồi.”

Nhìn hắn vội vàng chạy vào phòng bếp, Đàm Trọng Hải thở dài một tiếng. Cũng tốt, chờ hắn xong việc rồi bình tĩnh nói chuyện vậy.

Nhưng Cốc Diên hình như lại vĩnh viễn không hết việc.

“Ta đang rửa bát! Người đứng đó sẽ làm phiền đến ta, đợi lát nữa đi!”

“Người đừng nói nữa, cởi quần áo ra, để ta đi giặt cái đã!”

“Chờ một chút, ta muốn ra ngoài mua ít hoa...”

Cứ như vậy, Cốc Diên luôn luôn làm không xong việc, lại không muốn cho Trọng Hải cùng làm, bởi vậy mà Trọng Hải mãi vẫn không nói xong lời chia tay.

Thời gian tiếp theo, Đàm Trọng Hải về nhà thường đã nửa đêm hoặc hơn mười hai giờ, nếu là trước kia, nam hài sẽ đợi hắn trở về, giúp hắn làm ít đồ ăn khuya hoặc xoa bóp cho hắn, nhưng bây giờ nam hài luôn luôn ngủ sớm, phẳng phất như đang sợ hãi cái gì mà tránh mặt hắn.

Đàm Trọng Hải ngồi ở đầu giường, không ý thức mà vỗ về khuôn mặt của Cốc Diên, thầm nghĩ có lẽ nam hài đã sớm phát hiện hắn muốn nói gì đó cho nên vẫn cố ý lẩn tránh hắn. Nam hài vốn là một người tinh tế hẳn cảm đến vậy, huống chi mấy ngày gần đây, biểu hiện của hắn cũng rất mất tự nhiên.

Nam hài nhất định phát hiện rồi...

Nhưng cũng không thể kéo dài mãi như vậy được, chẳng qua hắn cũng có chút khó mở miệng cho nên mới kéo dài đến tận giờ, chỉ có điều, việc đáng làm cuối cùng cũng vẫn phải làm mà thôi.

Tối nay, lúc Cốc Diên ngồi thẩn thờ ngáy ngốc trên ghế salon ở phòng khách, đang nghĩ tính đi nấu cơm thì đột nhiên điện thoại của hắn vang lên.

Hắn cầm lên ấn nút liền nhìn thấy tin nhắn của Trọng Hải nói: “Bây giờ ta đang về nhà, người ở nhà chờ ta đừng đi đâu, tối nay cũng không cần nấu cơm, ta sẽ mua đồ ăn về, có chuyện ta cần phải nói với người.”

Đọc xong tin nhắn, Cốc Diên sợ hãi vô cùng, ngay cả cái điện thoại cùng tụi khối bàn tay run rẩy của hắn mà rơi xuống.

Ngực hắn phập phồng kịch liệt, nước mắt sợ hãi đảo quanh trong hốc mắt, Trọng Hải muốn trở về, muốn nói với hắn là đã tìm được Tiểu Ba, muốn tuyên bố cho hắn biết quan hệ của bọn họ sẽ chấm dứt tại đây...

Không! Hắn không muốn chia tay, hắn không muốn rời khỏi Trọng Hải, hắn không muốn!

Nghĩ đến đây, Cốc Diên liền khấn trương lau nước mắt, cầm lấy bút viết viết vào tờ giấy, rồi vội vàng mặc quần áo rồi đi trước khi Trọng Hải trở về.

Hắn thật bất lực, cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Khi Đàm Trọng Hải trở về, phát hiện trong phòng không một bóng người, hắn đi vào phòng khách liền nhìn thấy tờ giấy nhẵn lại...

Trọng Hải, một người bạn của ta tìm ta có việc gấp cho nên ta ở lại đó một ngày.

Nhìn tin nhắn, Đàm Trọng Hải khẽ thở dài: Lại bị hắn trốn mất.

Hắn trốn như vậy được lợi ích gì chứ? Một ngày nào đó bọn họ vẫn phải ngồi xuống nói chuyện kia mà.

Đàm Trọng Hải một mình chậm rãi ăn cơm, xem TV một lúc rồi tắm rửa, sau đó ngồi vào bàn máy vi tính làm việc một chút. Nghe thấy tiếng gió Đông Bắc đập vào cánh cửa sổ, thời gian gần đây, lần đầu tiên hắn cảm thấy cô đơn.

Lúc này hần mới đột nhiên phát hiện, nam hài vẫn luôn tươi cười ở bên cạnh hần, từ nụ cười sáng lạn đến nụ cười ngại ngùng, nam hài vẫn đều ôn nhu không chút oán hận ở bên cạnh hần, cho dù bị buộc mất đi chính mình, nam hài cũng chưa từng rời đi.

Nhưng hôm nay, nam lại ở bên ngoài. Bạn của hần? Là nam hay nữ đây?

Bọn họ có quan hệ với nhau như thế nào? Ở trước mặt bằng hữu, nam hài sẽ lộ ra nụ cười tươi sáng đó sao?

Đột nhiên, một cơn gió mạnh điên cuồng thổi qua làm cửa sổ phát ra âm thanh ầm ỹ mà kéo tâm trí hần trở về với thực tại.

Hần thở mạnh một hơi rồi đứng dậy đóng chặt cửa sổ lại.

Trận gió mùa lần này thật là lạnh lẽo.

Tất máy vi tính chuẩn bị lên giường ngủ, hần vô ý thức mà liếc ra ngoài cửa sổ nhìn mảnh trời đen âm u mờ昧, nghe thấy tiếng gió gào rít thổi qua, đột nhiên hần nhớ tới nam hài đã từng nói.

Ta không có nhà để về.

Bây giờ nam hài vì một nguyên nhân nào đó mà không thể trở về gặp người nhà, cũng không cách nào đi tìm bạn bè, đây là lúc đầu nam hài đã nói với hần như thế.

Như vậy hôm nay người bạn mà hần đi tìm là ai? Thật sự có người này không? Hay là...

Sau một giây, Đàm Trọng Hải không thể tiếp tục nghĩ nữa mà vội vàng khoác cái áo, cầm chìa khoá xe chạy nhanh ra ngoài.

“Cái tên ngốc! Không phải nói không có nhà để về sao? Vậy người muốn đi đâu hả?”

Hần vừa tức giận vừa sốt ruột từ tầng hầm lái xe đi ra, loanh quanh các ngã tư cạnh nhà để tìm, nam hài ra đường hoàn toàn không đem theo ví tiền, hần là sẽ không thể đi quá xa.

Hần nóng lòng nhìn quét qua từng góc tối, tận tít bên trong những ngõ hẻm âm u, lo lắng nam hài có bị làm sao không.

Khi lái xe qua một công viên nhỏ gần nhà, hần liền dừng xe đi vào bên trong tìm kiếm.

Nơi này ban ngày là chỗ tụ tập chơi đùa của lũ trẻ con, vậy mà vào đêm lại là một mảnh đất trống trải lạnh lẽo.

Đi loanh quanh tìm một lúc, bỗng hần nghe thấy một tiếng động nho nhỏ, vội vàng tiến về phía bóng dáng đang co ro ngồi trên cái cầu trượt.

Cốc Diên toàn thân không ngừng phát run, vừa nhìn thấy Đàm Trọng Hải đột nhiên xuất hiện, hần giật mình vội vàng muốn chạy trốn nhưng thân thể đã bị đông lạnh đến tê dại, trong lúc chần chừ, Đàm Trọng Hải đã kịp đi tới trước mặt hần.

Trốn không thoát rồi...

Hần cúi đầu cam chịu mà thở dài, hai tay ôm chặt không biết là bởi vì trời lạnh hay do sợ hãi mà không ngừng run rẩy, hai hàm răng run lên lập cập, cái miệng hé mở thở ra làn sương mù màu trắng, Cốc Diên nhắm hai mắt lại lẳng lặng chờ đợi Đàm Trọng Hải nói lời chia tay.

“Về nhà đi!”

Nghe thấy giọng nói trầm thấp của nam nhân, Cốc Diên kinh ngạc ngẩng đầu lên, thoáng cái nước mắt không kìm được mà rơi xuống. Đàm Trọng Hải đi tới gần cởi áo ngoài ra khoác lên người hần.

Cốc Diên hai mắt đỏ bừng nhìn Đàm Trọng Hải chỉ mặc duy nhất một cái áo ngủ mỏng manh, đôi môi run rẩy nói:

“Người... sẽ bị lạnh...”

Đàm Trọng Hải không để ý tới hần nói gì mà chỉ nắm lấy hai tay lạnh như băng của hần để ủ ấm, nhủ nhủ mà nói: “Mặc vào đi! Người còn lạnh hơn ta gấp mấy lần...”

Xoa xoa những ngón tay lạnh lẽo của nam hài, trong lòng Trọng Hải đột nhiên dâng lên một nỗi đau xót lạ thường.

Hắn nâng nam hài dậy, nắm tay kéo hắn đi về phía xe hơi.

Ban đêm gió lạnh gào thét, Đàm Trọng Hải nắm chặt những ngón tay run rẩy lạnh như băng mà nghe nam hài cố gắng nén lại những tiếng khóc thầm, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sớm đã quyết định sẽ nói lời chia tay vô tình với nam hài... nhưng giờ đây, hắn không thể nào ...

Trong đáy lòng hắn giờ chỉ có một cảm giác duy nhất.... đó là đau đớn...

Cứ như vậy, vấn đề giữa bọn họ cũng bị trì hoãn vô thời hạn.'

9. Chương 9

Bởi vì đến cuối cùng vẫn không thể rõ ràng cái gì khiến lòng hắn hỗn loạn cho nên Đàm Trọng Hải không cách nào đối mặt với nam hài đang ở nhà chờ hắn, mấy ngày nay hắn thường tự nguyện làm thêm giờ, lúc thì bận bịu mà ở lại công ty, hoặc là về nhà khi nam hài đã sớm đi ngủ.

Hắn nhớ đến lời cảnh báo của Tiểu Ba, không khỏi cười nhạo chính mình, yêu thì cứ yêu, sợ cái gì đây? Trước kia hắn cũng đã đem nam hài trở thành Tiểu Ba, giả bộ yêu hắn suốt một thời gian đó sao? Chẳng qua bây giờ chỉ là đem giả thành thật thôi mà.

Hôm nay hắn về nhà sớm, trong lúc tắt xe hắn cảm thấy có chút bối rối suy nghĩ không biết nên làm thế nào để nói với nam hài về tình cảm của chính mình. Cảm thấy giống hệt như lần đầu tiên tỏ tình làm trái tim hắn đập thình thịch không ngừng. Lúc nam hài tươi cười mở cửa cho hắn, hắn nên mở miệng thế nào đây?

Đàm Trọng Hải tươi cười có chút khổ sở xen lẫn tự trách. Từ trước đến nay hắn vẫn coi nam hài như Tiểu Ba cho nên tất cả sự việc liên quan đến nam hài như bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu...hắn đều không quan tâm, không nghe cũng chẳng muốn hỏi...

Hắn bất giác lại thở dài một hơi, trước khi thổ lộ tình cảm với nam hài, có lẽ hắn nên hỏi xem tên nam hài là gì thì hơn.

Song khi hắn về đến nhà cũng không có ai ra mở cửa cho hắn, cầm lấy chiếc chìa khoá đã lâu không sử dụng để mở cửa, hắn phát hiện ra trong phòng lạnh lẽo không một bóng người.

Hắn gọi vài tiếng, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của nam hài, nhưng trả lời cho hắn chỉ có không khí lạnh như băng.

Cuối cùng hắn nhìn thấy một tờ giấy đặt trên bàn ở phòng khách, còn có một tấm ảnh bị xé làm đôi nhưng lại được dùng băng dán dính lại.

Tay hắn run rẩy cầm lấy tấm ảnh đã mất từ lâu, ghen ngào nhìn tờ giấy có chút nhàu nát mà nam hài để lại.

Trọng Hải, xin lỗi vì ta đã trộm cái ảnh quý giá của người, lại còn ghen ghét mà xé rách nó, người nói rất đúng, ta vĩnh viễn không cách nào thay thế được người trong bức ảnh kia.

Khi ở cạnh người, lúc nào ta cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ ta đã quyết định từ bỏ tình cảm của mình. Ta biết sự tồn tại của ta đã quấy rầy người rất nhiều, chỉ vì ôn nhu mà người không hề nói, cho nên lần này cứ để ta nói lời chia tay đi.

Ta không muốn chúc phúc người với người kia, nhưng ta biết, các người chắc chắn sẽ hạnh phúc bên nhau.

Người đừng ở lại công ty nữa, đừng cố gắng làm thêm giờ, ta cũng vậy, cảm giác chỉ có một mình cũng rất khổ sở đúng không? Ta biết người đang trốn ta, cho nên trước khi quan hệ giữa chúng ta trở nên càng

không thể cứu vãn nổi, ta lựa chọn rồi đi. Ta trả lại tấm ảnh cho người, trả lại nhà cho người, cũng vô cùng hy vọng người có thể trả lại trái tim cho ta....

Cuối trang giấy cũng không có ghi tên, Đàm Trọng Hải biết rõ là vì hắn đã từng nói với nam hài rằng người là một người không có tên, cho nên....

Nước mắt yên lặng mà chảy xuống, cầm tấm ảnh trong tay, Trọng Hải không biết tại sao lúc đầu một mực tìm kiếm thì không thấy, cho đến khi tình cảm thay đổi thì lại đột nhiên trở lại bên người hắn.

Tại sao khi hắn muốn nói hắn yêu nam hài thì nam hài cũng lại biến mất? Hắn thậm chí ngay cả tên của nam hài cũng không biết...

Cốc Diên trở lại cửa hàng bán hoa của thúc thúc đã là chuyện của nửa năm sau. Trong thời gian đó, hắn lại đến câu lạc bộ Dạ Luyến làm thuê kiếm tiền để phẫu thuật về khuôn mặt cũ.

Bất ngờ nhất chính là khi hắn trở lại Dạ Luyến làm việc đã có một ít người còn gọi hắn là Tiểu Mạnh, mặc dù lúc ấy Cốc Diên chỉ cười cười nói bọn họ đã nhận lầm người nhưng hắn không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẽ Tiểu Ba cũng từng đến làm việc ở Dạ Luyến?

Tại sao? Hắn không phải là thầy giáo ư?

Nhớ cái lần hắn quyết tâm rời khỏi Trọng Hải, hắn đã tới trường học tìm Mạnh Ba La, ý định xem cái người tên Tiểu Ba đó đến tột cùng là cái dạng gì mà làm cho Đàm Trọng Hải yêu hắn sâu đến vậy, cũng định thuận tiện phát tiết áp lực đủ loại lên người Tiểu Ba.

Nhưng không nghĩ tới Mạnh Ba La lại nói với hắn rằng Đàm Trọng Hải đã yêu hắn rồi!

A! Sao thế được? Nếu như Đàm Trọng Hải yêu hắn thì cần gì phải thường xuyên ở lại công ty, tự nguyện tăng ca để tránh né hắn? Hơn nữa, cho dù Đàm Trọng Hải yêu hắn thì sao đây? Thứ Trọng Hải yêu vĩnh viễn cũng chỉ có khuôn mặt như Tiểu Ba này, mà sẽ không phải là Cốc Diên hắn.

Hắn vĩnh viễn cũng chỉ có thể là thể thân của một người khác mà thôi.

Mà đến giờ hắn mới biết hắn vì theo đuổi tình yêu mà từ bỏ chính bản thân mình, đến cuối cùng hắn cũng chẳng chiếm được thứ gì.

“Trọng Hải, gần đây người ăn uống có được không? Ta qua đây nấu cơm cho người nhé?”

“Không cần đâu, Tiểu Ba, ta không sao. Bây giờ ta đang bận, không có thời gian suy nghĩ việc khác, người không cần lo lắng cho ta, hơn nữa nếu như người yêu người biết người đến chỗ ta, thế nào tên tiểu tử ghen như ăn phải thuốc nổ kia sẽ làm nổ tung nhà ta mất.”

Đúng vậy! Tiểu Ba cùng nam nhân kia dường như đã tái hợp lại, kết quả nửa năm nay lại đổi thành Tiểu Ba thường gọi điện thoại quan tâm an ủi hắn.

“Yên tâm đi! Tiểu Ba, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân, mà không phải bây giờ người đang phải phụ trách dạy lớp năm ba sao? Chắc cũng rất áp lực đúng không? Người cũng phải tự bảo trọng, đừng để một đến chết đấy...”

Dập máy điện thoại, Đàm Trọng Hải lại không có mục đích mà đi trên đường, xong công việc hắn cũng không biết mình nên đi đâu.

Về nhà thì vô cùng thống khổ bởi vì hắn luôn nhớ tới khuôn mặt tươi cười của nam hài, nhưng bây giờ nam hài cũng đã không còn ở trong vòng tay của hắn nữa....

Thở dài một tiếng, hắn vẫn cô đơn mà bước đi một mình, đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó mà dừng lại tại trước một cửa hàng bán hoa.

Bồn hoa đặt trước cửa hàng giống hệt với bồn hoa đặt trong thư phòng của hắn, chậu hoa hình tam giác kết hợp các loại hoa tạo nên cảm giác vừa giản dị lại vừa hiện đại.

Hắn đi vào trong cửa hàng nhìn thấy một cái lồng hoa treo trên tường cũng giống y với cái lồng hoa ở ngoài ban công nhà hắn, trái tim không tự giác được mà đập thành thịch, hắn bắt đầu có chút hoài nghi.

Đột nhiên một âm thanh truyền vào trong tai hắn.

“Cốc Diên, đang làm việc mà thần thờ cái gì hả? Sao lại cắt lan hồ điệp thành cái dạng này? Trời ơi, hoa sẽ khóc đấy!”

Trái tim Đàm Trọng Hải không khỏi chấn động lên, cái tên này hình như... nam hài đã từng khóc nói bên tai hắn, nhưng trước kia hắn sao lại không nghĩ ra...

Cốc Diên.... Trọng Hải.... tên của ta là Cốc Diên mà...

Hắn xoay người, thân thể run rẩy đi tới bên cạnh người đang xếp hoa, giọng nói có chút không yên vang lên: “Người là...”

Cốc Xuân Hùng đứng bên cạnh nhìn không khỏi lắc đầu.

“A Diên, khách hàng đang nói chuyện với người đấy! Sao lại cứ cúi gầm mặt xuống thế kia, một chút lễ phép cũng không có, ngẩng đầu lên trả lời nhanh!”

Vừa nói chuyện Cốc Xuân Hùng vừa giơ mặt hắn lên, bắt buộc hắn phải nhìn về phía Đàm Trọng Hải.

Nhưng khi Đàm Trọng Hải nhìn thấy lại suy sụp thất vọng thở dài nói: “Xin lỗi, ta nhận lầm người.” Thì ra chỉ là một người trùng tên trùng họ mà thôi.

Nghe vậy Cốc Diên lại cúi đầu xuống, cũng không nói gì với hắn, hốc mắt thoáng chốc không nhìn được mà đỏ lên.

Lúc này Đàm Trọng Hải nhìn Cốc Xuân Hùng đang tươi cười với hắn, rồi lại quay sang nhìn đóa hoa bên kia, hắn tao nhã mà nói với nam hài bán hoa: “Người giúp ta bao một bó hoa được không?”

“Muốn... tặng người sao?”

Giọng nói cũng gần giống với nam hài, trừ ra khuôn mặt khác nhau, nhân viên bán hoa này quả thực.... Đột nhiên, Đàm Trọng Hải lấy lại tinh thần trả lời Cốc Diên:

“Đúng vậy, ta... muốn xin lỗi một người. Trước kia ta đã làm nhiều chuyện quá đáng với người đó, chẳng những muốn hắn ở bên ta, lại còn bắt hắn trở thành thể thân của người khác, cũng chưa từng nghĩ đến cảm giác của hắn. Bởi vậy cho nên khi ta phát hiện mình yêu hắn thì hắn cũng đã rời khỏi ta... có lẽ đây là sự trừng phạt của hắn đối với ta.”

Đàm Trọng Hải có chút cô đơn cười nói.

Nghe thấy hắn tỏ tình, Cốc Diên cả người run rẩy không thôi, tay hắn cơ hồ còn không thể cầm yên bó hoa được.

Mà đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, Cốc Xuân Hùng lúc này đang cầm một đồng hoa hải đường cùng một số các loại lá khác nói xen vào:

“A Diên, mau dùng hoa này gói cho vị tiên sinh một bó đi! Ý nghĩa của hoa hải đường vốn là tưởng niệm mà, ta nghĩ vị tiên sinh này nhất định rất nhớ người đó.”

Đàm Trọng Hải nghe vậy liền cười cười cảm ơn Cốc Xuân Hùng, rồi sau đó lẳng lặng chờ đợi Cốc Diên bó hoa cho hắn.

Mãi cho đến khi Đàm Trọng Hải cầm hoa rời đi, một vị nhân viên nữ mới hưng phấn hô lên: “Oa! Hắn thật sự đẹp trai quá! Thật không nghĩ hắn lại đến đây, hắn là kỹ sư vi tính của công ty Uy Thịnh đó, có mấy lần đến giao hoa ta đã may mắn gặp hắn...”

Nữ đồng nghiệp đã nói xong nhưng Cốc Diên vẫn đứng yên si ngốc nhìn về phía bóng dáng đang dần dần biến mất, miệng lẩm bẩm nói: “Hắn gây quá... không biết có chịu ăn cơm không đây?”

Không ngờ rằng hắn vừa lẩm bẩm xong thì bóng dáng cao lớn vừa sắp biến mất lại xuất hiện trước mắt, nữ nhân viên thì xấu hổ mà mặt đỏ ửng cả lên.

Đàm Trọng Hải cũng không để ý tới những lời nữ nhân viên vừa nói mà đi thẳng về phía Cốc Diên, có chút khó khăn nói:

“Thật ra ta muốn tạm thời gửi bó hoa này ở đây.... bởi vì ta không biết nên đưa cho ai, hơn nữa ta cảm bó hoa này đi trên đường cũng có chút là lạ, nếu như không ngại có thể tặng người bó hoa này được không?”

“Hả... à vâng...” Cốc Diên mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn, trong nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận lấy.

Đàm Trọng Hải mỉm cười cảm tạ hắn rồi bình tĩnh đi ra khỏi cửa hàng, lưu lại đằng sau nữ nhân viên oán thán vì không được nhận hoa, còn có Cốc Diên vẫn đang sưng sờ lo lắng.

Hắn nhìn bó hoa đại biểu cho tưởng niệm trong tay một hồi lâu

Từ đó trở đi, Đàm Trọng Hải vẫn thường đến cửa hàng này để mua hoa, có một lần còn bị Cốc Xuân Hùng kéo sang một bên nói nhỏ về chuyện Cốc Diên dường như đang phải lòng một cô gái của công ty Uy Thịnh, lại còn vì nàng mà biến mất hơn một năm, bây giờ tuy đã trở về nhưng dường như vẫn không thể quên được mối tình đó vì nụ cười sáng lạn cũng không thấy xuất hiện nữa. Bởi vậy nếu như có thể, mong Trọng Hải có thể hỗ trợ mai mối giúp hắn.

Đàm Trọng Hải cũng không có chút dị nghị gì về yêu cầu của Cốc Xuân Hùng, chỉ là mặc dù bây giờ hắn cũng thi thoảng trò chuyện với Cốc Diên nhưng Cốc Diên cũng chưa từng nhắc tới chuyện gì liên quan đến tình cảm của mình cả.

Song ngày hôm nay, khi Đàm Trọng Hải đến cửa hàng mua hoa thì có một người nam nhân cũng theo vào sau.

“Đàn anh, sao người đi nhanh quá vậy? Thiếu chút nữa ta đã đuổi không kịp, bây giờ người rảnh rồi không, chúng ta cùng đến quán bar uống rượu nhé?”

“Không rảnh, ta còn có chút việc.” Hắn nhíu mày không chút do dự mà từ chối.

“Đừng như vậy mà, ta nghe Chiêm Nghị Hành nói người đã quên Tiểu Ba rồi mà? Chẳng lẽ bây giờ ánh mắt người lại dõi theo người khác sao? Tại sao không chịu nhìn ta hả? Ta van người đấy, ở cùng ta đi! Đàn anh, ta thật sự rất cô đơn mà...”

Còn chưa đợi Lục Vĩ Kỳ nói xong, bỗng nhiên có một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy khuỷu tay của Đàm Trọng Hải.

“Thật ngại quá, Trọng Hải đã hẹn với ta rồi, chỉ sợ không tới phiên người đâu!”

Trong lúc Lục Vĩ Kỳ còn đang nhìn cặp mắt có chút quen thuộc kia suy nghĩ thì Đàm Trọng Hải đã giang tay ôm lấy cả vai Cốc Diên rồi nói:

“Đúng vậy, ta đã hẹn với hắn rồi, cho nên... Lục Vĩ Kỳ, thật xin lỗi.”

Nghe trong giọng nói của Trọng Hải còn có ý muốn đuổi người, Lục Vĩ Kỳ lại quay sang nhìn nam hài bán hoa đang dựa vào người hắn, cho dù trong lòng rất oán hận cùng không cam lòng nhưng Lục Vĩ Kỳ biết chính mình không còn chút hy vọng nào dành cái đầu thương tâm rồi đi.

Lục Vĩ Kỳ vừa đi, Đàm Trọng Hải đã lập tức buông tay Cốc Diên ra: “Thật ngại quá, vừa rồi rất cảm ơn người.”

“Đừng khách sáo.” Cốc Diên nói xong vừa định quay lại làm việc tiếp thì Đàm Trọng Hải lên tiếng:

“Người lúc nào thì xong việc?”

Cốc Diên quay đầu lại hồ nghi nhìn hắn, Đàm Trọng Hải lại tiếp tục nói:

“Không phải người vừa nói đã có hẹn với ta sao?” Đúng vậy, đã thế hắn còn gọi tên của mình rất thân mật nữa.

Cốc Diên có chút đỏ mặt nói: “Ta... người biết lúc đó chỉ là...”

Đàm Trọng Hải tươi cười ha hả: “Nói đùa thôi mà, ta chỉ muốn hỏi người có thể đến nhà giúp ta cắm hoa được không, bởi vì ta cắm hoa nhìn cứ lộn xộn lung tung, cho nên... đương nhiên ta sẽ trả người phí cắm hoa.”

Cốc Diên cười cười lắc đầu nói: “Không cần đâu, người là khách hàng mà! Hơn nữa lại thường xuyên đến cửa hàng của chúng ta, giúp người một chút cũng là điều nên làm, hơn nữa.... người cũng từng giúp ta đấy! Có nhớ không? Một năm trước người đã đánh một tên ác ôn cứu một nam hài bán hoa đó.”

Nghe vậy, Đàm Trọng Hải có chút suy nghĩ, rồi sau đó dường như tỉnh ngộ mà nhìn Cốc Diên: “Thì ra nam hài đó là người hả, chúng ta thật đúng là có duyên.”

“Đúng vậy! Tóm lại người chọn hoa đi, rồi ta sẽ trực tiếp đến nhà cắm cho người.”

“Như vậy được không? Người không cần phải ở trong cửa hàng sao?” Đàm Trọng Hải vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Không vấn đề, ông chủ vốn là thúc thúc của ta.”

Song lời Cốc Diên vừa nói lại bị Cốc Xuân Hùng trùng hợp đi ngang qua nghe được, hần gồ vào đầu Cốc Diên rồi quát: “Tiểu tử thôi, cắm xong hoa phải về ngay cho ta.”

“Vâng ạ vâng ạ! Ông chủ lão đại!” Cốc Diên lè lưỡi tinh nghịch trêu lại.

Khi Cốc Diên đến nhà của Trọng Hải nhìn thấy bó hoa của hần bị cắm bát nháo mà không khỏi trở mắt trừng nhìn rồi thở dài nói:

“Người thật sự có lỗi với hoa quá...”

Nghe thấy hần nói làm Đàm Trọng Hải có chút cảm giác như bị trúng đạn, hần biết mình cảm không đẹp nhưng Cốc Diên cũng đâu cần phải nói tuyệt tình như vậy chứ.

Nhìn thấy Cốc Diên bắt đầu nhẹ nhàng cắm hoa, Đàm Trọng Hải cũng đứng lên cầm bình phun nước tưới cho bồn hoa ngoài ban công. Đột nhiên hần phát hiện Cốc Diên từ lúc nào cũng đã ra ban công đứng, hần cười cười nói với Cốc Diên:

“Rất hoành tráng đúng không, cái bồn hoa thảo thảo này đều là nam hài kia trồng đấy.” Đàm Trọng Hải chỉ vào bồn hoa chiếm hết một phần ba cái ban công rộng lớn.

“Người chăm sóc chúng rất khá...” Cốc Diên có chút không yên nói.

“Kỳ thật ta đọc sách mới biết mỗi loài hoa đều cần bón một lượng phân khác nhau, ngay cả tưới nước cũng khác nhau. Trước kia hần rất yêu quý đồng hoa này, lại còn thường xuyên nói chuyện với chúng nó... cho nên, ta nghĩ nếu như có một ngày hần trở về, nhìn thấy những bồn hoa hần trồng vẫn tươi tốt, giống hệt như khi hần rời đi, chắc là sẽ cảm thấy vui vẻ lắm đấy.”

Nghe vậy, nước mắt Cốc Diên lại lặng lẽ đảo quanh hốc mắt rồi sau đó hần vội vàng xoay người len lén lau, trái tim vốn đã cô đơn nay lại đang chậm rãi tỉnh lại.

Mà Đàm Trọng Hải đứng ở ban công nhìn thấy bóng lưng của Cốc Diên ở trong phòng khách, không hiểu tại sao cứ có cảm giác nam hài đã trở về. Hần lặng lặng nhìn Cốc Diên, bỗng nhiên có một cảm giác ấm áp đang từ từ lan toả.

Thời gian tiếp theo, bởi vì hoa mà Đàm Trọng Hải cùng Cốc Diên gặp nhau ngày càng nhiều. Chỉ là Đàm Trọng Hải vẫn cảm thấy có một chút gì đó rất khó hiểu.

Lúc Cốc Diên đến nhà hần chăm sóc hoa lại còn muốn uống trà hần pha, hần tìm mãi cũng không thấy một ly trà nào nhưng Cốc Diên lại dễ dàng mà chỉ ra vị trí của chúng, cảm giác như đây mới chính là nhà của Cốc Diên vậy.

Mà cái lần đó, mặc dù Đàm Trọng Hải không tìm thấy dụng cụ pha trà nhưng lại tìm được một đồng gương vỡ trong tủ. Lúc này hần mới hiểu được gương không phải giống như nam hài nói là bị vỡ mà chính là bị nam hài giấu đi, kết quả hần cứ mua thêm còn gương trong nhà biến mất lại càng nhiều.

Nhưng tại sao nam hài lại muốn giấu hết gương đi đây?

Thấy Đàm Trọng Hải cứ nhìn chăm chăm vào một đồng gương mà suy nghĩ, Cốc Diên có chút ngượng ngùng vội vàng kéo hắn lại rồi đưa cốc trà mới pha cho hắn.

Đàm Trọng Hải uống một ngụm liền không khỏi liếc nhìn Cốc Diên một cái.

Cái mùi này... giống hệt như nam hài đã pha...

Nhưng hắn lại đột nhiên chấm dứt suy nghĩ của mình, hắn không thể đem Cốc Diên thành nam hài được, không thể lại đem ai đó trở thành thể thân của người khác. Cái việc tổn thương tình cảm đó, hắn không thể lại sai thêm một lần.

Song lúc Đàm Trọng Hải khó có được mấy ngày nghỉ ngơi ở nhà thì Cốc Diên lại mang theo một đồng nguyên liệu nấu ăn tới.

Nhìn hắn, Đàm Trọng Hải có chút kinh ngạc hỏi: “Thật trùng hợp, sao người biết hôm nay ta được nghỉ?”

“Không có gì, bởi vì ta hôm nay cũng được nghỉ, cho nên thuận đường qua xem thôi!”

Nói dối, hắn ở cùng Trọng Hải một thời gian dài, đương nhiên biết rõ công việc của hắn, hơn nữa ngày nghỉ hôm nay cũng là hắn phải dùng khổ nhục kế mới xin được thức thục.

Cốc Diên đã quyết định, hắn không muốn rời xa Đàm Trọng Hải, cho dù mặt của hắn đã không còn như khuôn mặt của Tiểu Ba, nhưng hắn vẫn muốn nghĩ hết biện pháp để có thể chiếm lại được trái tim của Trọng Hải.

Hắn mang nguyên liệu nấu ăn đặt trong phòng bếp rồi nói:

“Ta nhìn người cũng biết ngày thường chắc người cũng không chịu ăn uống, hôm nay ta sẽ nấu cơm cho người, giúp người bồi bổ một chút!” Hắn vừa nói vừa thuận thực mà bận bịu làm bếp.

Đàm Trọng Hải bình tĩnh nhìn bộ dáng bận rộn của Cốc Diên, mãi cho đến khi hai người dùng cơm, mùi vị thức ăn vô cùng quen thuộc khiến Đàm Trọng Hải cảm thấy có chút gì đó vô cùng kỳ quái.

Dùng xong cơm, Cốc Diên phát hiện trong ngăn tủ ở phòng khách có mấy bộ phim kinh dị liền hưng phấn kéo Trọng Hải cùng xem. Kết quả cả chiều Cốc Diên run rẩy sợ hãi mà ôm chặt Đàm Trọng Hải nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc xem phim.

Nhìn bộ dáng vừa sợ lại vừa thích của hắn cộng thêm bị hắn coi như một cái gối mà ôm chặt, Đàm Trọng Hải có chút không biết nên làm cái gì mà đành thở dài một tiếng, nhưng chốc lát, nội tâm của hắn bất chợt nhớ tới điều gì đó.

Hình như hoàn cảnh này trước kia cũng từng phát sinh... chính là cái lúc nam hài còn chưa rời khỏi nơi đây....

Đột nhiên phát hiện ra ý nghĩ của mình, Đàm Trọng Hải vội vàng quay đầu không nhìn Cốc Diên, hắn thầm mắng chính mình đến tột cùng còn đang suy nghĩ cái gì, không phải đã tự nói với bản thân sẽ tuyệt đối không vì cô đơn mà đem người khác trở thành thể thân rồi sao?

Liên tục xem hết ba bộ phim, Cốc Diên vừa thỏa mãn vừa sợ hãi mà thở mạnh một hơi, rồi lại lôi kéo Đàm Trọng Hải cùng đi mua nguyên liệu nấu ăn cùng một ít rượu.

Có lẽ bởi vì tâm tình buồn bực mà trong bữa cơm, Đàm Trọng Hải cũng không ngừng uống rượu cho đến khi hơi ngà ngà say, lúc đó đột nhiên hình ảnh của nam hài lại hiện ra trước mắt khiến hắn liên tục một chén rồi lại tiếp một chén.

Mà Cốc Diên cũng không khuyên bảo hắn mà chỉ yên lặng nhìn hắn buồn bực uống rượu còn bản thân mình thì lại không hề uống chút nào.

Một lúc sau, Cốc Diên khiêng Đàm Trọng Hải đang say bí tỉ lên giường. Hắn lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuấn lãng của nam nhân, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi cương nghị của Trọng Hải, trái tim hắn có chút phát run lên.

Ngay lúc tay hắn vừa rời khỏi, đột nhiên Đàm Trọng Hải bất ngờ mở hai mắt mông lung ra, một phát túm hai tay hắn đưa lên phía trên, gắt gao đặt hắn dưới thân mà không ngừng ôm hôn hắn.

Cốc Diên cũng không thể nào giãy dụa được, chỉ có thể tùy ý để Trọng Hải cởi quần áo hắn ra rồi cuồng nhiệt mà liếm hôn thân thể hắn.

Cảm thụ thân thể ấm áp quen thuộc trong lòng, Đàm Trọng Hải vô thức mà nhẹ nhàng kêu lên: “Tiểu Ba...”

Nghe thấy Đàm Trọng Hải gọi, toàn thân Cốc Diên không khỏi một trận run rẩy điên cuồng, rồi sau đó hắn nắm chặt nam nhân đang không ngừng hôn cắn ngực hắn, khoe môi có chút phát run nói:

“Ta là A Diên... A Diên... Không phải là Tiểu Ba của người...”

Đàm Trọng Hải say rượu nhìn khoeo mắt tràn đầy nước mắt của nam hài, sững sờ trong chốc lát rồi thì thào nhớ kỹ: “A Diên...”

Hắn nhẹ nhàng hôn lên khoeo mắt của Cốc Diên, động tác vô cùng ôn nhu dịu dàng, phẳng phất như đang che chở ột bảo vật dễ vỡ vậy.

Rồi sau đó, Trọng Hải ôm chặt Cốc Diên đang run rẩy khóc dưới thân, trong miệng không ngừng gọi lên: “A Diên... A Diên...”

10. Chương 10

Sáng hôm sau, Đàm Trọng Hải chậm rãi mở đôi mắt nhập nhèm ra liền nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Cốc Diên đang ở ngay bên cạnh.

Quá khứ trừ Tiểu Ba ra, trong đáy mắt chưa hề có bất luận kẻ nào, bởi vậy mãi đến hôm nay hắn mới bất ngờ phát hiện, kỳ thật Cốc Diên cũng rất xinh đẹp...

Đột nhiên ý thức được suy nghĩ kỳ quái của mình, cộng thêm không hiểu tại sao Cốc Diên lại ngủ bên cạnh, hắn mở to mắt bật dậy, vội giật tung tấm chăn ra, thân thể xinh đẹp đầy hôn ngân của Cốc Diên lập tức hiện ra trước mắt.

Hắn nhìn chăm chăm vào thân thể xích lõa của Cốc Diên.... Trời ơi... đây là do hắn làm sao?

Hắn bối rối vò đầu bứt tai, thật không thể tin được! Trời ạ! Tại sao lại như vậy chứ? Hắn thật sự là một cầm thú mà, dĩ nhiên lại đối với Cốc Diên.... Sao hắn lại có thể làm việc này chứ?

Cốc Diên chậm rãi tỉnh dậy nhìn thấy nam nhân đang luống cuống tay chân nói:

“Xin lỗi, A Diên, ta...”

Thấy Cốc Diên không chớp mắt nhìn hắn, Trọng Hải lập tức xấu hổ mà xin lỗi.

Không ngờ Cốc Diên lại đột nhiên khóc oa oa:

“Ô... người bây giờ nói thì có ích gì chứ? Tối hôm qua người cường ngạnh ném ta lên giường, lại còn cởi hết quần áo của ta, vụng bưng hai chân ta ra, coi ta như phụ nữ mà bị người... Ô...”

Cầm thú mà, Đàm Trọng Hải, người đúng là một cầm thú mà!

Đàm Trọng Hải trong lòng lớn tiếng tự mắng chính mình, nhưng đối mặt với nam hài vừa bị hắn xâm phạm, hắn thật không biết nên an ủi thế nào.

“A Diên, người đừng khóc! Ta... ta sẽ chịu trách nhiệm... ta sẽ...” Ý nghĩ hỗn loạn, hắn căn bản không biết chính mình đang nói cái gì.

Đột nhiên, đang khóc oa oa Cốc Diên khi một tiếng mà bật cười: “Trọng Hải, người thật đúng là một người cổ hủ, đây là thời đại gì mà còn nói thế hả? Người sẽ không nói người muốn kết hôn với ta đấy chứ? Ta van người! Ta cũng không phải là con gái, sao có thể bị người làm cho phình bụng được hả?”

Đàm Trọng Hải bởi vì Cốc Diên đột nhiên chuyển thái độ mà sững sờ một lúc, còn Cốc Diên thì lau vội nước mắt đi.

“Ôi chào! Ta đùa ngươi hơi quá rồi! Tối hôm qua chúng ta đều uống say, phát sinh chuyện gì cũng.... không nhớ rõ. Tóm lại tất cả đều do rượu, không liên quan đến ngươi!”

Nhìn bộ dáng Đàm Trọng Hải vẫn như còn để ý, Cốc Diên liền vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của hắn vui vẻ mà cười nói: “Ngươi đừng để ý, dù sao chúng ta cũng đều là nam nhân... cứ coi như chưa có gì phát sinh đi!”

Cốc Diên nói xong liền đứng dậy mặc quần áo rồi nói tý nữa còn phải đến cửa hàng làm việc nên phải đi luôn để còn qua nhà thay quần áo. Hắn nói vô cùng tự nhiên, phẳng phất như không khí xấu hổ lúc đó hoàn toàn không tồn tại chút nào.

Còn Đàm Trọng Hải thì chỉ im lặng không nói một câu mà nhìn hắn rời đi.

Nghe giọng nói đùa cợt cùng không thêm để ý của Cốc Diên làm Trọng Hải tự dưng cảm thấy có gì đó nặng nề đang lan tỏa trong người, hắn vô ý thức mà nắm chặt hai tay.

Từ đó Đàm Trọng Hải cũng không còn đến cửa hàng bán hoa mà cũng không mời Cốc Diên đến nhà hắn để chăm sóc hoa nữa.

Mỗi ngày Cốc Diên đều hy vọng hắn xuất hiện, nhưng bóng dáng cao lớn đó đã biến mất một thời gian làm trái tim hắn không khỏi trầm xuống.

Cách làm của hắn là sai sao? Hắn cố ý đến gần Trọng Hải, nấu cơm cho hắn, chế tạo một cơ hội ở cùng hắn, rồi còn cố ý làm hắn say rượu, thừa dịp đó mà phát sinh quan hệ với hắn..... chẳng lẽ những điều đó lại làm quá đến mức phản tác dụng rồi sao?

Nhưng mà lúc nhìn thấy khuôn mặt bối rối của Trọng Hải, hắn lại nói ngươi không cần để ý, coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Mặc dù lúc Trọng Hải nói sẽ chịu trách nhiệm làm hắn cơ hồ cảm động suýt buột miệng nói “Ừ”...

Cốc Diên lại thở dài một hơi, xem ra Trọng Hải đã chán ghét hắn, sẽ không trở lại tìm hắn nữa rồi, quả nhiên Trọng Hải chỉ có thể thích người có khuôn mặt như Tiểu Ba mà thôi...

Nếu như Đàm Trọng Hải biết mình từng phẫu thuật chỉnh khuôn mặt để lừa gạt hắn, không biết hắn sẽ tức giận đến mức nào đây? Đàm Trọng Hải có cảm thấy hắn là một tên hèn hạ không?

Song trong lúc Cốc Diên đang suy nghĩ miên man, tâm tình buồn bực đến cực điểm, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng thúc thúc oang oang gọi hắn:

“A Diên, Đàm Trọng Hải gọi điện cho ngươi này.”

Cốc Diên kích động nhảy dựng lên, vội vàng chạy tới bên thúc thúc giật lấy ống nghe, rõ ràng tâm trạng hắn phần chần đến cực điểm nhưng lại cố ý kiềm chế như không có chuyện gì xảy ra.

“Ồ! Là ngươi hả? Lâu lắm rồi không gặp.... Được thôi! Tý nữa hết giờ làm ta sẽ chọn một ít hoa đến nhà cắm giúp ngươi.”

Sau khi hắn cúp điện thoại, Cốc Xuân Hùng như nghĩ tới cái gì mà nhìn đứa cháu đang phần chần bưng bưng hỏi:

“Hình như ngươi rất thân với Đàm Trọng Hải thì phải.”

“Đâu có, chẳng qua là giúp hắn cắm hoa mấy lần, thuận tiện kéo khách cho cửa hàng mà!” Cốc Diên nói rất hợp tình hợp lý khiến Cốc Xuân Hùng không còn thắc mắc gì nữa

Nhanh chóng hoàn thành công việc, Cốc Diên bắt đầu chọn hoa cho Trọng Hải.

Thật tốt quá, cứ tưởng Đàm Trọng Hải vì chuyện đó mà không thêm để ý tới mình, xem ra mấy hôm nay hắn bận rộn công việc nên mới không thể đến đây được.

Nhìn trong tay đủ loại hoa đầy màu sắc, Cốc Diên buông lỏng tâm tình, thở hắt ra một hơi, thầm nghĩ tiện thể trên đường mua ít thức ăn để nấu mấy món Trọng Hải thích mới được.

Bây giờ trong lòng hắn đầy hưng phấn vì Trọng Hải không có ghét hắn như hắn đã tưởng tượng, cũng bởi vậy mà hắn không hề chú ý tới lúc này trong điện thoại, giọng nói của Đàm Trọng Hải có xen lẫn vài tia nguy hiểm mơ hồ...

Hai tay cầm một bó hoa thật to, đầu ngón tay còn mắc một túi lớn đầy thức ăn, Cốc Diên tâm tình vui vẻ mà đi đến nhà Trọng Hải. Hắn thầm nghĩ, đã lâu rồi không được nhìn thấy Trọng Hải.... thật nhớ hắn quá.

Cốc Diên bấm chuông, không lâu sau thì thấy Đàm Trọng Hải ra mở cửa, hắn tươi cười một cái rồi cầm bao lớn bao nhỏ đi vào trong.

Nhưng khi hắn bước vào, lập tức chỉ nhìn thấy trong phòng tối tăm mờ mịt: “Có chuyện gì vậy? Trọng Hải, người vừa về hả? Tại sao không bật đèn?”

Đàm Trọng Hải cũng không trả lời hắn mà chỉ lặng im khoá cửa lại.

Nghe thấy tiếng khoá cửa, trong lòng Cốc Diên cảm thấy có chút sợ hãi, trong ấn tượng của hắn, Đàm Trọng Hải không phải là một người có ý thức phòng bị mạnh mẽ như vậy, bình thường khi hắn đến, Trọng Hải cũng chỉ thuận tay đóng cửa mà thôi.

Mặc dù cảm giác có chút kỳ quái nhưng Cốc Diên cũng không suy nghĩ nhiều, hắn sờ soạng tìm được cái bàn trong phòng khách rồi đặt đồ xuống, sau đó liền theo trí nhớ đi về phía công tắc bật đèn.

“Hôm nay ta có mua ít thức ăn mà người thích đấy, còn có...”

Còn chưa kịp nói xong thân thể hắn đã bị Trọng Hải kéo lại ấn mạnh vào tường, đôi môi bị nam nhân hung hăng mà cuốn lấy. Hắn kinh ngạc trừng to hai mắt, chòm đèn trong phòng khách bỗng phát sáng chói lòa.

“Ừ... Trọng Hải?”

Hắn thở hồng hộc cố sức đẩy Trọng Hải ra, không thể giải thích được tại sao Trọng Hải lại làm thế với hắn, mà khi Đàm Trọng Hải buông hắn ra, Cốc Diên nhìn thấy mặt hắn mới phát hiện mới mấy ngày không gặp mà Trọng Hải đã trở nên tiêu tụy vô cùng.

“Tại sao người lại vì ta làm việc này, ta chỉ vốn là gọi người đến cắm hoa thôi mà?” Đàm Trọng Hải trợn mắt nhìn Cốc Diên.

“Ta... ta bởi vì thấy người không chịu ăn uống nên mới giúp người nấu cơm thôi, dù sao... chúng ta cũng được coi là bạn bè chứ!”

Nhưng câu trả lời của Cốc Diên lại làm Đàm Trọng Hải tức giận mà nắm chặt tay hắn:

“Chỉ là bạn bè mà người có thể ngủ với ta? Cho dù lúc này bị ta ép hôn cũng không sao ư?”

Nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của hắn làm Cốc Diên có chút sợ hãi nói:

“Chuyện lần trước là do chúng ta say rượu cho nên mới...”

Nghe thấy lời giải thích giống hệt lần trước, Đàm Trọng Hải hung hăng mà kéo Cốc Diên vào phòng ngủ của mình.

Lúc mở cửa phòng bật đèn lên, hắn thô lỗ quăng Cốc Diên lên giường.

Cốc Diên căn bản còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Đàm Trọng Hải thô lỗ xé rách quần áo rồi ôm hôn vô cùng mãnh liệt.

Cốc Diên nhìn bộ dáng thất thường của Trọng Hải không khỏi kháng nghị nói:

“Trọng Hải, người làm sao vậy... Người có biết mình đang làm gì không hả?”

“Ta biết, ta đương nhiên biết...” Đàm Trọng Hải tức giận ngẩng đầu lên, hưng hăng tóm lấy hai tay Cốc Diên rồi nói: “Hôm nay ta không uống một giọt rượu nào, nếu như lại phát sinh chuyện như trước, người còn có thể không thêm để ý mà bảo ta quên đi, bảo ta coi như chưa từng phát sinh chuyện gì hay không?”

Nhìn đôi mắt đầy phần nộ mang theo dự vọng của Trọng Hải, Cốc Diên vô cùng kinh hãi, chẳng lẽ Trọng Hải vẫn để ý lời nói của mình lần trước? Cho nên gần đây hắn mới không đi tìm mình, lại còn không chịu ăn uống mà trở nên tiêu tụy như thế này?

Cốc Diên giờ hai tay run rẩy lên ôm chặt lấy Trọng Hải, cũng không kháng cự mà bắt đầu ngênh hợp hẳn.

“Trọng Hải, người không cần phải như vậy, ta lúc nào cũng...” yêu người mà.

Phảng phất cảm nhận được tình cảm của Cốc Diên làm cho cảm giác buồn bực mấy ngày nay của hắn chậm rãi lắng xuống, hai tay ôm Cốc Diên cũng không thô bạo như lúc này nữa.

Nhưng hắn biết, làm vậy là sai lầm.

Hắn lại đem Cốc Diên trở thành thể thân của người khác, cho nên hắn mới có thể hay đi đến cửa hàng bán hoa, sau đó thậm chí còn tìm cơ để có thể gặp Cốc Diên.

Chỉ cần nhìn thấy Cốc Diên, hắn nhân tiện cảm giác được nam hài vẫn đang ở bên cạnh hắn như trước kia, cho dù luôn tự nói với bản thân không thể đem Cốc Diên trở thành thể thân, cũng không được thương tổn hắn. Vậy mà sau khi uống say mà phát sinh quan hệ, thái độ của Cốc Diên lại như chẳng thèm để ý làm cho hắn không hiểu sao lại điên lên.

Trong khoảng thời gian này, hắn cảm giác như người nói hắn không cần để ý, coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh vốn không phải là Cốc Diên mà là người đã từng yêu hắn thật sâu kia. Lúc ấy, không hiểu sao cảm giác đau đớn lại khuyếch tán khắp người hắn.

Tại sao hắn lại đem hình ảnh của Cốc Diên và nam hài làm một? Bọn họ rõ ràng là hai người có khuôn mặt khác nhau kia mà?

Hắn bắt đầu hôn lên tóc Cốc Diên, rồi đến ngón tay, cần cổ, xương quai xanh.... sau đó chậm rãi đi xuống tìm kiếm. Trọng Hải không khỏi than nhẹ nói:

“Thơm quá, tóc người, mỗi tắc trên người người... lúc nào cũng tràn ngập mùi thơm của hoa.”

Tại sao mùi trên người Cốc Diên lại giống hệt với nam hài đến vậy? Tại sao khi hắn chạm vào thân thể này lại thấy quen thuộc như thế?

Hắn biết mình không thể xem Cốc Diên là thể thân của nam hài được, nhưng khi chạm vào làn da của Cốc Diên, hắn dường như mất hết không chế mà trở nên điên cuồng.

Hắn dường như không còn biết mình đang ôm ai nữa, làn da, mùi thơm đều làm hắn không ngừng hôn cắn lên thân thể Cốc Diên. Hắn nhớ kỹ tất cả của nam hài, mặc kệ vốn là ánh mắt mơ màng khi ôm hắn, hay là lúc nam hài nhẹ nhàng nghẹn ngào gọi tên hắn, thậm chí mỗi một nốt ruồi trên người nam hài, cùng với vòng eo nhỏ nhắn có một cái bớt nhỏ hắn cũng không thể nào quên.

Đột nhiên Trọng Hải dừng lại tất cả động tác, giờ thân thể vừa mới bị hắn hôn đến phỉếm hồng kia lên.... không chỉ giống hệt mùi nam hài, thậm chí cả vị trí nốt ruồi cùng cái bớt đều giống y như nam hài....

Phát hiện nam nhân tự dừng dừng lại, Cốc Diên mở ra hai tròng mắt mơ màng nhìn hắn, nhưng lại chứng kiến Đàm Trọng Hải đang bình tĩnh mà nhìn chằm chằm vào mình, hắn có chút kỳ quái hỏi:

“Sao vậy? Trọng Hải...”

Mà vẻ mặt của Trọng Hải như là từ không thể tin chuyển thành hiểu rõ một cái gì đó, hắn thở hắt ra một hơi rồi nói:

“Ta đã hiểu, A Diên... tại sao người lại giấu hết gương đi...”

“Người...” Biết rồi sao?

Tại sao? Sao Đàm Trọng Hải có thể phát hiện được?

Cốc Diên chỉ cảm thấy vô cùng khản trương, bối rối mà đẩy Đàm Trọng Hải ra rồi vội vàng bước xuống giường, thế nhưng Trọng Hải đã lập tức kéo hắn trở lại, gắt gao mà ôm chặt hắn vào lòng.

“Trả lời ta, đây mới là khuôn mặt thật của người sao?”

Kể từ lúc này, tất cả các chuyện hắn cũng đều có thể giải thích được. Lúc đầu hắn cứu Cốc Diên, sau đó tấm ảnh quý giá của hắn lại biến mất, rồi ông chủ cửa hàng hoa từng nói Cốc Diên đã biến mất hơn một năm, trong thời gian đó bên người hắn lại đột nhiên xuất hiện một người giống hệt với Tiểu Ba.... Cho đến khi nam hài rời đi, tấm ảnh của hắn lại không hiểu sao mà xuất hiện... Thì ra là thế, tất cả đều là do Cốc Diên...

Nhìn nam hài bị mình ôm chặt mà giãy dụa muốn tìm cách chạy trốn, đột nhiên cơn tức giận của Đàm Trọng Hải bùng lên:

“Tại sao ngươi còn muốn chạy trốn? Chẳng lẽ ngươi không biết bao lâu nay ta đi tìm ngươi không ngừng sao? Tại sao ngươi muốn gạt ta, cái gì cũng không chịu nói?”

Nghe Trọng Hải đau lòng chất vấn, thân thể của Cốc Diên không ngừng phát run lên, nước mắt cũng không nhận được mà chảy ra giàn dụa:

“Không phải là ta mà... Trọng Hải, người ngươi muốn tìm không phải là ta mà! Mặt ta cũng không còn như Tiểu Ba nữa, bây giờ ta chỉ là A Diên mà cố gắng thế nào ngươi cũng không bao giờ chú ý qua. Ta biết nhất định ngươi sẽ cảm thấy ta rất hèn hạ, hơn nữa ngươi cũng hối hận rồi đúng không? Ta căn bản không hề giống với Tiểu Ba, ngay cả tư cách làm thế thân cũng không có...”

Đàm Trọng Hải nhìn khuôn mặt đầm lệ của Cốc Diên, tự dưng đáy lòng không hiểu sao lại nổi lên một trận đau đớn, hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nam hài rồi nói:

“A Diên, ở cùng với ta.... ngươi có đau khổ không?”

Cốc Diên ngược lên nhìn hắn bằng đôi mắt ướt át, rồi sau đó cúi xuống run rẩy nói:

“Thời gian ở bên ngươi lúc đó rất vui vẻ, nhưng mà ta luôn cảm thấy sợ hãi.... rất đau khổ...”

Nghe thấy Cốc Diên trả lời, Đàm Trọng Hải thở dài một hơi:

“Như vậy ngươi có thể cho ta một cơ hội nữa được không? Lần này ta sẽ không bao giờ làm ngươi lo lắng sợ hãi nữa.”

“Ý ngươi là....” Nghe hắn nói, Cốc Diên không thể tin được mà ngược lên hỏi hắn.

Đàm Trọng Hải khẽ vuốt tóc Cốc Diên rồi ôn nhu mỉm cười:

“A Diên, ngươi căn bản không cần làm thế thân của ai cả, ngươi chính là ngươi! Thời gian trước kia ta vô cùng xin lỗi, ta đã thương tổn ngươi rất nhiều, có phải không? Nhưng ngươi cho ta một cơ hội nữa đi, chúng ta lại bắt đầu một lần nữa. Ta sẽ bù đắp lại cho ngươi.... Ta không thể mất đi ngươi, bây giờ trong mắt ta cũng chỉ có hình bóng của ngươi thôi.”

“Ngươi.... gạt ta...” Cốc Diên tràn đầy nước mắt mà lắc đầu.

Đàm Trọng Hải hôn hắn cười khổ nói:

“Nếu không vì bị ngươi mê muội, làm sao mấy ngày nay ta lại trở nên tiêu tụy thế này, hôm nay lại còn cường ngạnh kéo ngươi vào phòng, đặt ngươi lên giường. Ngươi... kỳ thật rất xinh đẹp, A Diên.”

Nghe hắn gọi tên mình, Cốc Diên ngẩn ngơ một chút rồi sau đó lại không kiềm chế được mà nước mắt tuôn ra như suối:

“Xinh đẹp gì chứ, ta cũng đâu phải con gái, nhưng mà.... ta rất vui...” Cốc Diên ôm chặt lấy Trọng Hải mà nghẹn ngào nói: “Cuối cùng ngươi cũng đã chú ý đến ta rồi.”

Đàm Trọng Hải ôn nhu ôm chặt lấy hắn: “Xin lỗi, A Diên, đã để ngươi chịu nhiều ủy khuất.”

Cốc Diên lắc đầu: “Không sao, dù sao sau này ngươi cũng phải bồi thường cho ta hết thảy mọi thứ.”

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn đã biến mất từ lâu khiến Đàm Trọng Hải không khỏi mê mẩn.

Đột nhiên dục vọng của hắn lại dậy lên, hô hấp dồn dập mà vươn tay đến chỗ mẫn cảm của Cốc Diên:

“Đừng đợi sau này, bây giờ ta bồi thường cho ngươi luôn là được.”

“Đừng mơ, ở đâu có cái loại bồi thường thế này? Căn bản là người muốn mà.”

Cốc Diên cảm nhận được bàn tay hắn đang lung tung sờ soạn thân thể mình, không khỏi kháng nghị với hắn.

“Không, A Diên, không chỉ có ta, người cũng sẽ muốn mà, ta cam đoan sẽ làm cho người sướng đến dục tiên dục tử.”

Đàm Trọng Hải hôn hắn mà tươi cười liếc mắt đưa tình, còn Cốc Diên cũng nhìn hắn rồi ha ha cười to, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp hạnh phúc.

Hắn biết... Đàm Trọng Hải đã thực sự thuộc về hắn.

Nhìn ánh mắt của Trọng Hải tràn đầy hình ảnh của hắn, Cốc Diên không còn cố ý làm khó hắn mà tiếp nhận sự đụng chạm tràn đầy ý nghĩ yêu thương này.

Chỉ là khi lửa dục của bọn họ sắp không thể nhẫn nại được thì đột nhiên Cốc Diên nhớ tới cái gì đó, vội vàng tóm chặt lấy Đàm Trọng Hải nói:

“Người đừng quá kịch liệt, ta còn phải đi nấu cơm nữa, đừng có giống như trước kia, cứ làm ta không thể xuống giường được... Người có nghe ta nói không hả... A.... đừng ăn mạnh như vậy...”

Căn bản không thèm để ý đến sự kháng nghị của Cốc Diên, Đàm Trọng Hải không thể khống chế được dục vọng mà mạnh mẽ quất xuyên vào trong thân thể hắn:

“A Diên... ở bên trong người thật thoải mái.... A Diên...”

“A... Trọng Hải.... ta sắp chịu không được...”

Cốc Diên không thể kiềm được mà giải phóng ra, Đàm Trọng Hải liền xoay người hắn lại, làm cho hắn ngồi trên đùi mình rồi sau đó lại tiếp tục xâm nhập vào hắn.

Như là còn đang bận tâm đến chuyện nấu cơm mà Cốc Diên lắc đầu cầu khẩn nói:

“Trọng Hải... dừng lại đi...” Nếu còn tiếp tục, nhất định hắn sẽ không thể xuống giường được.

“Không sao... A Diên...” Đàm Trọng Hải thở dồn dập bên tai hắn, “Cứ để ta nấu... chỉ có điều không thể ngon như người làm... nhưng người yên tâm, sẽ không có mướp đắng đâu...”

Nghe thấy hắn nói, Cốc Diên không khỏi nở nụ cười, Trọng Hải vẫn còn nhớ rõ trước kia từng ép hắn ăn mướp đắng sao?

Cảm nhận thấy Đàm Trọng Hải yêu thương chăm sóc, Cốc Diên đã không còn kháng cự nữa mà bắt đầu lắc lư vòng eo làm Trọng Hải càng thêm phần chán mà tiến vào sâu hơn.

Rất cực, không biết Đàm Trọng Hải đã bắn biết bao lần mới buông tha cho hắn, lúc này Cốc Diên đã tỉnh bì lực tăn nằm bẹp trên giường không thể nhúc nhích được.

Đàm Trọng Hải ôn nhu vuốt ve hắn rồi nhẹ giọng hỏi: “Đói bụng chưa? Ta đi làm ít thức ăn nhé.”

Cốc Diên gạt đầu, thể lực của hắn đều bị Trọng Hải cướp sạch rồi, thật không thể hiểu được tại sao Trọng Hải còn có thể sức lực dồi dào mà đi nấu cơm cho hắn ăn.

Nhìn Đàm Trọng Hải tiện tay mặc cái quần rồi đi về phía nhà bếp, Cốc Diên không nhịn được mà nói với hắn:

“Trọng Hải, chỉ cần là người nấu, cái gì ta cũng thích...”

“Thật sao, ngay cả mướp đắng cũng được ư?”

“Ừ... ta đã không ghét mướp đắng nữa rồi, nhờ phúc của người, ta đã bị người huấn luyện đến gần như cái gì cũng ăn được. Bây giờ ta vốn là người bách độc bất xâm.”

Đàm Trọng Hải gõ gõ đầu hắn cười nói:

“Bách độc bất xâm gì chứ? Cho dù ta nấu kém người nhưng có cần phải dùng từ đó để hình dung không hả?”

Cốc Diên thè lưỡi trêu đùa, Đàm Trọng Hải nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của hắn, không kiềm chế được lại sờ sờ đầu hắn rồi cúi xuống hôn nhẹ lên gương mặt nghịch ngợm đó.

“Người đi ngủ một chút đi. Nấu xong ta sẽ mang vào.”

Cốc Diên cảm nhận được tình yêu của Trọng Hải, tâm lý cảm thấy vô cùng ấm áp và hạnh phúc, nhưng khi hắn nhìn thấy Trọng Hải rời khỏi phòng lại không khỏi khe khẽ thở dài.

Chỉ cần cố bắt lấy hạnh phúc trước mắt là được rồi, những chuyện khác cũng đừng suy nghĩ nữa.

Về chuyện lần đó, Cốc Diên cũng không cần phải nói cho Trọng Hải biết, nhưng đáy lòng lại bị giày vò, cuối cùng hắn vẫn không nhận được mà khai thật với Trọng Hải.

Lúc đầu ở trong quán bar, nếu như hắn đi lên ngăn cản Tiểu Ba thì chắc chắn Trọng Hải đã sớm gặp lại Tiểu Ba. Chỉ là lúc đó, hắn....

Đàm Trọng Hải nghe hắn nói xong, trầm mặc một lúc lâu rồi nhìn về mặt có chút sợ hãi đầy tự trách nói:

“Chuyện này không liên quan đến người, người cũng không có nghĩa vụ phải làm điều đó cho ta. Càng huống chi người không phải đã vì ta mà biến thành khuôn mặt của Tiểu Ba sao? Cho nên ta có tư cách gì mà yêu cầu người lúc đó phải ngăn cản Tiểu Ba cho ta? Như vậy không công bằng đối với người, lại cũng quá mức tàn nhẫn. Hơn nữa người nói chỉ chậm một phút đồng hồ mà ta cùng Tiểu Ba đã không thể gặp mặt, có lẽ ta cùng hắn.... thật sự vô duyên vô phận.”

Trọng Hải sờ sờ khuôn mặt của Cốc Diên, lại nói tiếp: “Nhất định là vậy rồi, đời này người có duyên với ta chỉ có một mình người thôi...”

Nghe thấy Đàm Trọng Hải hứa hẹn, khuôn mặt của Cốc Diên thoáng chốc đã rơi đầy nước mắt.

11. Chương 11: Kết Thúc

Nguyên nhân vì thế mà chuyện giữa Trọng Hải và Tiểu Ba đã dần tiêu tan, cuối cùng bọn họ cũng có một dịp cùng với người yêu của nhau ăn bữa cơm làm quen.

Trong nhà hàng cao cấp, Cốc Diên không nhận được mà nhìn chăm chăm vào Mạnh Ba La, đồng thời cũng phát hiện người yêu của hắn là Chung Phong Ngạn cũng đang dùng ánh mắt không chút thân mật mà trừng trừng nhìn Đàm Trọng Hải.

Dường như không chút chú ý gì đến hào khí quý dị ở xung quanh, Mạnh Ba La nhất tâm chìm đắm vào trong không khí vui vẻ, lại còn nhiệt tình mà kẹp một con tôm định thả vào bát Trọng Hải rồi nói:

“Trọng Hải, món người thích nhất này...”

Nhất thời, cả Cốc Diên lẫn Chung Phong Ngạn đều cảm thấy khó chịu mà ho lên.

Đàm Trọng Hải đột nhiên linh hội được cái gì đó mà vội vàng kéo bát lại, rồi sau đó để cho Cốc Diên tự mình gấp tôm cho hắn.

Chung Phong Ngạn cũng đem bát hướng về phía Mạnh Ba La nhưng Mạnh Ba La lại nhìn hắn rồi nói:

“Phong Ngạn, người không phải ghét ăn tôm sao?”

Chung Phong Ngạn cố nén cơn bực tức sắp nhảy ra ngoài mà nói: “Không sao, ta ăn!”

Nghe vậy Mạnh Ba La đành ngoan ngoãn mà bỏ con tôm vào bát cho hắn, rồi sau đó lại vì hắn mà gấp thêm một ít thức ăn.

Nhìn hai người bọn họ tình tứ, Đàm Trọng Hải cười cười:

“Phong Ngạn lão đệ, xem ra các người ở chung rất tốt, Tiểu Ba cũng rất dịu dàng đúng không?”

“Chuyện này cũng rất khó nói, lúc đầu hẳn còn vì bạn gái của ta mà phát ghen lên như giông bão, bộ dáng đáng sợ lúc đó làm ai cũng phải kinh hãi đấy!” Chung Phong Ngạn nhún nhún vai nói, lại còn khoe khoang mà nhìn Đàm Trọng Hải như là tuyên bố một cái gì đó.

“Phong Ngạn, người đừng nói lung tung, ta...” Đáng ghét, sao lại lôi cái chuyện đó ra thảo luận ở đây chứ, Mạnh Ba La trong lòng oán hận Chung Phong Ngạn, vội vàng quay đầu ra nói với Cốc Diên:

“Nhất định người cũng rất hạnh phúc đi? Bởi vì Trọng Hải vốn là một người rất ôn nhu mà.”

Cốc Diên cười cười với hắn: “Chính xác, Trọng Hải đích thực rất ôn nhu, nhưng mà cũng có lúc rất khó nói, như cái lần đầu tiên ấy, hắn còn dùng dây lưng trói chặt tay ta, còn dùng caravat...”

“Này! A Diên, người đang nói vớ vẩn gì thế, đang ăn cơm đề cập đến cái này làm gì?” Còn chưa đợi Cốc Diên nói xong, Đàm Trọng Hải đã vội vã che cái miệng hắn lại.

Mạnh Ba La trừng lớn hai mắt nhìn hắn: “Cốc Diên nói là sự thật sao?”

Trời ạ! Hắn chưa bao giờ biết một người ôn nhu như Đàm Trọng Hải lại mạnh mẽ như vậy. Nhưng mà khi nghe thấy Đàm Trọng Hải ôm người khác, đáy lòng hắn tự dừng lại dâng lên một cảm giác chua xót.

Đàm Trọng Hải mặt đỏ mà trừng mắt nhìn người khởi xướng, nhưng Cốc Diên chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi không thèm để ý tới hắn.

Chung Phong Ngạn lúc này lại tiếp tục nói: “Tiểu Ba, người cần gì làm cái bộ dáng hâm mộ người khác thế kia, đừng quên mỗi đêm ta cũng vậy. Đối với người...”

Không đợi hắn kịp tiết lộ sự tình, Mạnh Ba La cũng nhanh chóng chồm tới vội che miệng hắn lại.

Nhưng Chung Phong Ngạn lại tóm lấy tay hắn, từng chữ từng chữ mà phun ra: “Người cần gì xấu hổ chứ, Tiểu Ba, mỗi đêm ta đều nhẹ nhàng ôm người như ôm công chúa còn gì.”

“Người đối với Tiểu Ba...” Nghe Chung Phong Ngạn nói, trong đáy lòng Trọng Hải cũng dâng lên một cảm giác khó chịu chua xót, cũng không phải cảm giác vì tình yêu, mà là một loại nuối tiếc vì ngày xưa đã không kịp nắm chặt mối tình này.

Nhưng Cốc Diên nhìn kỹ ánh mắt của hắn cùng Mạnh Ba La, không nhận được mà lại bắt đầu ăn dấm chua:

” Trọng Hải đáng ghét, ta biết người vẫn còn tình cảm với hắn mà, người hơi quá đáng rồi đấy.”

“A Diên! Người nói vớ vẩn gì vậy hả? Đừng như vậy, nơi này là nhà hàng đấy, tất cả mọi người đều đang nhìn...”

Không đợi Trọng Hải khuyên hắn về chỗ ngồi, Cốc Diên là tức tối đi đến gần mà hôn lấy hắn.

Nhất thời, tất cả khách hàng trong phòng đều trở mắt đứng nhìn.

“Ồ... hai vị thật là nóng bỏng a. Bất quá, chúng ta cũng sẽ không thua các người đâu!”

Chung Phong Ngạn nói xong liền quay đầu nhìn về phía Mạnh Ba La đang liên tiếp lắc đầu sợ hãi tỏ ý không muốn, nhưng Chung Phong Ngạn lại mạnh mẽ vươn hai tay ra, kết quả Mạnh Ba La đáng thương đã rơi vào vòng tay hắn, tùy ý hắn gặt gao mà hôn môi.

Rất cục khi hai đôi đều chấm dứt nụ hôn dài như một thế kỷ ra, Đàm Trọng Hải cùng Mạnh Ba La liền chứng kiến tất cả khách hàng cùng phục vụ đều đang ngáy mặt nhìn bọn họ.

Hai người đỏ mặt không hẹn mà cùng thở dài.

Sau này cũng không còn mặt mũi nào đến nhà hàng này rồi.

Rồi sau đó bọn họ tự quay ra phía người yêu mà trấn an. Rất cục kiêu chế được tâm tình của người yêu, Đàm Trọng Hải cùng Mạnh Ba La liếc nhau một cái, thầm nghĩ lần sau gặp mặt có lẽ sẽ tốt hơn lần này.

Nhưng mà vì an toàn một chút, lần sau hay là đến nhà nhau đi, nếu không chỉ sợ sau này bọn họ không thể đi đến bất cứ một nhà hàng nào nữa rồi....

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-nhan-thu-dai-ky>